

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SİYASAL YAZILAR

Genel Seçimlerden - Sıkıyönetime

SIYASAL YAZILAR
(Genel Seçimlerden - Sıkıyönetime)

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI **DEVİRİMCİ
GENÇLİK**

**Bu kitapta yer alan yazılar DEVRİMÇİ GENÇLİK dergisi tarafından
DEVİRİMÇİ YOL dergilerinden derlenmiştir.**

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Faruk YÜKSEL

Baskı

EM-AŞ Web Ofset Tesisleri

İÇİNDEKİLER

<i>Seçimlerde Devrimcilerin Tavrı Ne olmalıdır?</i>	<i>7</i>
<i>Artan Provokasyon ve Saldırılar Egemen Sınıfların Seçimler Politikasını Açığa Çıkartıyor</i>	<i>12</i>
<i>Tek Yol Devrim</i>	<i>17</i>
<i>Hayatla Ölümü, Özgürlük Talebiyle Zulüm ve Baskıyı, İnsanca Yaşama Özlemiyle Daha Çok Sömürme Hırsını Uzlaştırmak Mümkün mü?</i>	<i>21</i>
<i>MC Çetesinin Çabaları Boşunadır! Zafer Emekçi Halkın Faşizme Karşı Devrimci Mücadelesinin Olacaktır</i>	<i>23</i>
<i>Faşizme Karşı Mücadele Konusundaki Teslimiyetçi ve Oportünist Görüşler İflas Ediyor</i>	<i>26</i>
<i>Devrimciler, Geniş Halk yığınlarında Oluşan Devrimci ve Anti-faşist Birlikimleri Devrimci Bir Anlayışla Örgütlenme Yollarını Aramalıdır</i>	<i>32</i>
<i>Faşizme Karşı Devrimci Bir Mücadele Anlayışı Zorunludur</i>	<i>34</i>
<i>MC'nin Sosyal ve Siyasal "Tedbir"leri: Pahalılık, Yoksulluk ve Zulüm</i>	<i>38</i>
<i>Karşı-devrim Güçleri Faşist Terör ve Demagojiye Ortam Hazırlamak İçin Sağda Solda Bombalar Patlatıyor</i>	<i>40</i>

Gün Mücadele Günü	46
Ulkemiz Bir Baştan Bir Başa Faşist Zulme ve Pahallılığa Karşı Direniş Mücadelemizin Sloganlarıyla İnmelidir	49
"Halkın Umudu CHP" Hayalleri Yıkılmalıdır	51
Siyasi Gelişmeler	59
Yerel Seçimlerdeki Siyasetimiz Ne Olmalıdır	63
Ecevit ve "Taktikleri"	65
Faşizm Emekçi Halka Karşı Bir Savaş İlanıdır	69
Faşist Saldırı ve Tehdide Boyun Eğilemez	72
Sahte Umutlara Yer Yok! Halkın İktidarı Kendi Güçlü Kollarıyla Kurulacaktır	75
Faşizme Karşı Mücadele Açısından Genel Olarak CHP İktidarı Dönemi ve İttifaklar Sorunu	80
12 Mart'tan Bugüne	84
Ecevit — "Barış" — Kontr-gerilla — Savaş — Provokasyon Karmaşası Üzerine	94
Halk Düşmanı Faşist Güçler Karanlık Tertipler Düzenliyorlar	99
Halk Düşmanı Faşist Güçlerin Tertip ve Saldırıları Açığa Çıkarılacak, Alçakça Düzenlenen Katliamların Hesabı Mutlaka Ödettirilecektir	106
Zafer, Emekçi Halklarımızın Faşizme Karşı Birleşik Devrimci Savaşının Olacaktır	108
Emekçi Halkın Faşizme Karşı Savunma Hakkı Asla Elinden Alınamaz	122
İç Politikadaki Son Gelişmeler, ABD—Türkiye İlişkilerinin Alabileceği Muhtemel Biçimler Açısından Ele Alınmalıdır	125

Ecevit Nereye Gidiyor?	127
Kaddafi, İ.Selçuk ve Tek Yol Devrim Üzerine	132
Emekçi Halka Kalkan Eller Kırılmalı	140
"Terörizm" ve "Anarşi" Değil, Faşist Terör ve Faşizme Karşı Mücadele	143
Yeni Baskı Yasaları ve Demokratik Platform	147
İşçiler, Köylüler, Gençler Görev Başına	152
Yeni Devalüasyonlara ve Zamlara Karşı Yeni Baskı Yasalarına Karşı 13 İLde Miting Yapılıyor	154
Yeni Devalüasyonlara, Yeni Zamlara Hayır! Yeni Faşist Baskı Yasalarına Hayır!	156
Bu Bir Birlik ve Direniş Çağrısıdır	162

SEÇİMLERDE DEVRİMCİLERİN TAVRI NE OLMALIDIR?*

.....

Bugünkü siyasal durum, oligarşinin iç çelişkileri, çeşitli burjuva partileri arasındaki ilişki ve çelişkilerin kazandığı somut durum, egemen sınıfların karşı karşıya bulunduğu bir sıra ekonomik ve siyasal sorunun çözümüne olanak tanımıyor. Bir başka ifade ile bugünkü siyasal ortamda içine düşülen çıkmazdan kurtulma ve sorunları çözme olanağı tamamen kalkmış durumdadır.

Tekelci burjuvazinin önde gelen isimleri (Sabancı, Koç, vb.) bu sorunların çözümünün ertelenmesinin imkansız olması nedeni ile erken seçim talebinde bulundular. İçinde bulunduğu koşulların bir başka özelliği de siyasal sorunun seçim dışı bir çözümünün de olanaksız olmasıdır.

Şimdi egemen sınıfların içine düştüğü çıkmaza —Erbakan'ın büyük direnişine rağmen— bir erken seçimle "çare" aranıyor.

Erken seçim burjuvazinin çıkmazlarına "çare" olabilecek midir? Bu soruyu hemen, hayır diye cevaplıyoruz. Hayır diyoruz. Çünkü, ülkemizde egemen sınıflar çaresiz sorunlarla karşı karşıyadırlar. Emperyalizme bağımlı, dışa göre şekillenmiş, dengesiz bir ekonomik yapı, onun üstünde yükselen tarihi olarak

(*) Devrimci Yol, Sayı 1, 1 Mayıs 1977

parçalanmış, çıkar çatışmaları yüzünden birbirine girmiş bir gericiler koalisyonu: Bu tablo, hiç durmadan çözümsüz sorunlar doğuran bir temel oluşturmaktadır.

Erken seçim, burjuvazinin aradığı bir siyasi istikrarı sağlayabilecek bir "çare" yaratamayacaktır. Seçimlerin ülkemizin bugün karşı karşıya bulunduğu köklü ve çözümsüz sorunları halledebilecek şekilde sonuçlanması mümkün değildir. Egemen sınıfların içine girdikleri buhran, erken seçim sonrasında da derinleşerek devam edecektir.

Seçimlerde devrimcilerin görevleri ne olmalıdır?

Önümüzdeki seçimlere devrimci bir parti katılmıyor. Burada da altını çizerek vurgulayalım ki, bugün ülkemizde işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi, onun öz örgütü yoktur. Ve böyle bir hareketin yaratılması yolunda mücadele temel görevimizdir.

Bu tespit seçimler arasındaki çalışmalarımızı ve tavrımızı da belirlemektedir.

Seçimler çeşitli burjuva klikleri arasındaki kampaşma ve çatışmanın alabildiğine sertleşerek geliştiği bir ortam içinde yapılacak. Bu ortam içinde devrimciler işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini yaratma yolunda mücadelelerini yükseltmelidirler. Bu doğrultuda faşizme karşı mücadele yükseltilmeli, bütün anti-faşist halk hareketlerinin en ön safında yer alınmalı; devrimci düşünceleri emekçi halk yığınları içinde yaymak, kitleler içindeki mevcut ilişkileri derinleştirmek ve yeni bağlar kurmak için çalışılmalıdır.

Burada önemle hatırlanması gereken birşey çalışmalarda geniş yığılara yönelik genel ajitasyonla *yetinmemek*, kadro ilişkileri kurmaya, bilinçlendirmeye yönelik çalışmalar *esas almaktır*. Bu partileşme sürecinde kitle çalışmalarını içindeki kadro çalışmasını esas almanın bir gereği olarak kavranmalıdır. Mücadelenin, bağımsız bir siyasi hareketin, proletaryanın savaşçı örgütünün yaratılması yolunda yükseltilmesi ancak bu şekilde bir çalışma anlayışı ile mümkün olabilir. Devrimcilerin seçimler sırasında da esas meselesi budur.

Seçimlerde CHP ve TİP gibi ilerici, demokratik görünümdeki burjuva partilerinin desteklenmesi tavrı devrimciler açısından söz konusu *olamaz*.**

Ülkemizdeki egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmalar CHP'nin, ilerici ve demokratik bir *görüntü* altında, egemen sınıfların mevcut siyasi iktidarlara düzen sınırları içinde bir "alternatif" olarak ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bugün geniş emekçi yığınlarının bu reformist "alternatife" bağladıkları "umut" devrimci hareket açısından, işçi sınıfının bağımsız siyasetinin emekçi yığınlar tarafından benimsenmesi sorunu açısından en önemli engellerden bir tanesidir. Ülkemizdeki işçi sınıfının mesleki-sendikal örgütlerinde belirli bir etkinliğe sahip revizyonist akımların (faşizm tehlikesini ortadan kaldıracığı ve "ileri bir demokrasi" getireceği gerekçesi ile) izledikleri CHP'yi destekleme siyaseti bu durumun önemini bir kat daha artırmaktadır.

Devrimciler ne böyle "*ileri demokrasi*" gibi burjuva yalanları ve safsatalarıyla emekçi halkın aldatılmasına göz yumabilirler, ne de sahte bir "*kurtuluş umudu*" yaratılarak emekçi yığınların düzene olan tepkilerinin pasifize edilmesine...

Bu nedenle seçimlerde devrimciler CHP'nin ekonomik ve siyasi programının burjuva muhtevasını açıklamak için çalışmalıdırlar. Bir CHP iktidarının dahi emekçi yığınların kendi kurtuluşunu sağlamaya yetmeyeceğini, bunun işçi sınıfının ve emekçi halkın siyasi iktidara yönelik bağımsız hareketi yoluyla gerçekleşebileceği ve yine bunun ancak **DEVİRİMCİ BİR YOLDAN** gerçekleşebileceği yığınlar için hiç usanmadan anlatılmalıdır. Ülkemizde reformist bir burjuva iktidar döneminin yaşanması ihtimalinin sözkonusu olabilmesi böyle bir ajitasyonun önemini bir kez daha artırmaktadır. Egemen sınıflar CHP'yi bir sosyalist alternatif gibi göstererek, onun tutarsız programında bir bakıma sosyalizmi mahkum etmek istemektedirler.

(**) İşçi sınıfının sosyalist partisi olma iddiasını taşıyan TİP, gerçekte küçük burjuva reformist bir akım hüviyeti gösteriyor. Burada TİP'in incelemesine girecek değiliz. Bugünkü koşullarda böyle bir partinin desteklenmesi söz konusu *olamaz*.

Ne var ki, CHP'nin desteklenmemesi ve onun burjuva muhtevasının açıklanması şeklindeki bir politika *genel olarak CHP'ye oy verilmemesi çağrısı yapılması* şeklinde anlaşılmamalıdır. Devrimciler CHP'ye oy verdirtmemek için özel bir gayret sarfetmeyecek, esas olarak, AP, MHP gibi faşizmin temel dayanağı olan partileri tecrit etmeye çalışacak, bu arada CHP'ye oy veren kitlelere CHP konusundaki görüşlerimizi açıklayacaklardır.

Bugün CHP tabanında önemli bir anti-faşist potansiyel yer almaktadır. Bu tabandaki emekçi unsurlar arasındaki anti-faşist eğilimle birleşmeli ve onların faşizme karşı her eyleminin yanında yer almalıyız.

CHP yöneticileri bunu önlemek için oldukça büyük bir gayret sarfetmekte özellikle mitinglerde gençlik kollarını çeşitli bahanelerle devrimcilerin üzerine saldırtmaktadırlar. Özellikle "Halklara Özgürlük" sloganı vesile edilmektedir. Tekrar belirtelim ki, devrimciler herhangi bir anti-faşist ittifak sorunu olarak oligarşinin millî baskı siyasetine karşı mücadeleden vazgeçmezler. Kürt ulusu üzerindeki millî baskı siyaseti, oligarşinin faşist siyasetlerinin en başta gelenlerinden birisidir. Anti-faşist mücadelede ittifakları parçalamamak için, halkların özgürlüğünü savunmaktan vazgeçilemez. Bu yüzden halklara özgürlük sloganının atılmasından vazgeçilemez.

Ancak CHP mitinglerinde ne bu sloganın ne de diğerlerinin atılması, *mitingin sabote edilmeye çalışıldığı şeklinde bir görüntüye meydan verecek şekilde olmamalıdır*. Bundan önceki bu gibi bazı durumlarda örneğin, *sürekli olarak ve tek başına* bu sloganın söylenmesi böyle bir görüntüye yolaçabilmiş, CHP yöneticilerinin, bu durumu, bir yandan devrimcileri tecrit etmek, bir yandan da egemen güçlere şirin görünmek için kullanmalarına zemin hazırlayabilmiştir. Unutulmamalıdır ki, slogan atılması için sadece bir yanındır. Bir kalabalık içinde devrimci sloganları haykırmak yığınların o sloganların ifade ettiği fikri kabul etmelerine yetmez. Devrimci sloganlarımızı kararlılıkla haykırmak, siyasi çalışmamızın sadece bir tanesidir. CHP yöneticilerince tezgahlanacak bu tür provokasyonlara gelinmemeye-

li ve CHP tabanındaki anti-faşist ilerici-unsurlarla faşizme karşı omuz omuza mücadele edilmesi için dikkatli ve sabırlı bir çalışma sürdürülmelidir. Bu yolda kime yönelirse yönelsin, bütün faşist saldırılara karşı en aktif bir şekilde karşı çıkılmalıdır.

Sonuç olarak seçimler, faşizme karşı yürüteceğimiz mücadelenin proletaryanın bağımsız, devrimci siyasi hareketinin yaratılması doğrultusunda yükseltileceği bir platform olarak kavranılmalıdır.

12.08.2017

.....

ARTAN PROVOKASYON VE SALDIRILAR EGEMEN SINIFLARIN SEÇİMLER POLİTİKASINI AÇIĞA ÇIKARIYOR*

.....

Önce Niksar, Şiran ve Erzincan olayları,

Sonra KANLI BİR MAYIS KATLİAMI...

5 Haziran seçimlerine yaklaşırken ülkemiz hızla ve *yeniden* tam bir siyasi kaşıkılık ortamına sürükleniyor. Artan tertip ve saldırılar, yoğunlaşan baskılar, artık günlük ve sıradan bir olay haline getirilmeye çalışılan faşist cinayetlerle, tam bir iç savaş ortamı.

Şimdi hemen herkes gerek Ecevit'in mitinglerine karşı arka arkaya Niksar, Şiran ve Erzincan'da düzenlenen saldırıların, gerekse Bir Mayıs katliamının arkasında egemen güçlerin yeni bir oyununun bulunduğu kanısını paylaşıyor. Bütün bu tertip ve olayların birbiriyle ilişkili olduğu ve aynı faşist politikanın bir parçası olduğu genel bir kanı haline geldi.

Peki, bütün bu tertip ve saldırıların amacı nedir? Ne yapılmak isteniyor? Bir faşist darbe mi, yığınların sandık başına gitmelerini engellemek ve CHP'nin iktidara gelmesini önlemek için korku ve yılgınlık havası yaratmak mı?

Bugün kanlı faşist saldırıları ve gelişen olayları sadece egemen

(*) Devrimci Yol, Sayı 2, 15 Mayıs 1977

güçlerin CHP'nin iktidara gelmesini önlemeye çalışmaları şeklinde görmek doğru değildir. Bu, gerçekte, olayların ve mücadelenin karmaşıklığını (girift yapısını) değerlendirmeyen yüzeysel ve eksik bir yaklaşım olur.

Herşeyden önce egemen güçler derken, karşımızda homojen ve uyumluluk içinde bir cephenin söz konusu olmadığı göz önünde bulundurulmalıdır. Oligarşi dediğimiz, ülkemizdeki iktidarı paylaşan egemen güçler topluluğu, köklü uyuşmazlıklar nedeniyle, tarihi olarak parçalanmış durumdadır. Emperyalizmin gözde müttefiki tekelci burjuvazi, siyasi iktidarını, kendi gelişmesine ayak bağı olan toprak ağaları ve tefeci tüccarlara taviz vererek sağlayabiliyor; ama ekonomik ve siyasal sorunların yoğunlaşmasıyla, buhranın derinleşmesiyle tavizlere katlanamaz hale geliyor. Buna tekelci gruplararası çatışmaların da keskinleşmesi eklenince, oligarşi içi çatışmaların doğurduğu siyasi krizler meydana geliyor. Ülkemiz esas olarak bu nedenle 7-8 yıldır (12 Mart'tan bu yana) siyasi *istikrarsızlık* ortamı içindedir.

Bunun yanında emperyalist güçleri de tek ve uyumlu bir cephe olarak düşünmemek gerekir. Ülkemizdeki çeşitli burjuva klikleri kendi çıkarları doğrultusunda emperyalist tekellerle grupları ile ilişkiler içerisinde. Tabii başta ABD olmak üzere emperyalist güçler de ülkemizdeki siyasal gelişmeler karşısında *farklı politik tutum ve ilişkiler* içindedirler.

Şimdi, içinde bulunulan ekonomik ve siyasal sorunları çözemeyen egemen güçler bir erken seçimle çare aramaya koyulmuşken, birbirleriyle çatışmalı tüm burjuva klikleri seçim sonuçlarını ve seçim öncesi ve sonrası siyasal gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek için olanca güçlerini ortaya koyuyorlar. Bu amaçla iç ve dış tüm çıkar çevreleri, siyasal mücadele arenasında, gizli açık tüm güçleri (basını, parasal güçleri, ajanları ve gizli örgütleri) ile yerlerini alıyorlar.

İşte, ülkemizdeki siyasal gelişmeleri ve olayları yorumlarken çeşitli faşist saldırı ve tertipleri değerlendirirken, bu durum, yani seçimlerin çeşitli burjuva klikleri arasındaki mücadelenin,

çatışmaların bir platformu olduğu unutulmamalıdır.

Olaylar emekçi hall: yığınlarının egemen güçlere karşı sürdürdüğü kendiliğinden nitelikli çatışma kadar, egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmalar da dikkate alınarak değerlendirilmelidir.

Gerek ABD emperyalizmi, gerekse onun ülkemizdeki gözde müttefikî durumundaki yerli tekелci burjuvazi uzun bir süredir istikrarlı bir siyasi iktidar oluşturamamışlardır. 12 Mart hükümetleri biçimindeki çözümleri de kalıcı kılamadılar. CIA'sı, kontr-gerillası (onun sivil kolu olan Ülkü Ocakları) ve MİT'i ile bu boşluğun yarattığı sorunları çözmek için sahnededirler. Faşist terör kampanyası onların politikalarının en can alıcı noktasını oluşturur. Ecevit hükümetinin hemen ertesinde başlatılan faşist terör ve cinayetler kampanyası ile, bir yandan bir açık faşizme geçiş ortamı sürekli canlı tutulabilmiş, bir yandan da yukardan aşağı doğru örgütlendirilen uygulamalarla faşizme daha geniş bir kitle temeli oluşturulmaya çalışılmıştır. Bu suretle, bir yanda bir faşist darbe ortamı sürekli gündemde tutularak, CHP ve destekçilerini (DİSK, TİP, TSİP, vb.) sözde demokrasiyi korumak için pasifize edebilmişler, faşist cinayetlerin bir seyircisi durumuna düşürerek anti-faşist devrimci mücadelenin karşısına bir engel haline getirebilmişler ve geniş emekçi yığınları uygulanan faşist terör politikası ile baskı altında tutabilmişlerdir. Öte yandan yine bu sayede, birbirleriyle çelişmeli egemen sınıf kliklerini bir arada tutarak, bu cılız yapı ile siyasi iktidarlarını sürdürebilmişlerdir.

Egemen sınıfların aradığı (iç çelişmelerini, ekonomik ve siyasi sorunları çözebilecek) istikrarlı bir siyasi iktidar *bugün de olanak dışı görünüyor.*

Gerek ABD'nin, gerekse yerli tekелci burjuvazinin büyük bölümlerinin esas tercihi olan tek başına veya MSP'siz bir sağ koalisyonla sağlanacak bir AP iktidarı, MSP'nin parçalanılması, toprak ağaları ve tefeci tüccarların AP'de toplanmaya çalışılması ve ABD'nin ve yerli tekellerin görülür-görülmez destekleri ile sağlanılmaya çalışılmasına rağmen, bu sonuç bugün için

"elde edilemez" durumunda...

CHP bir kısım iç ve dış tekellerin desteğini sağlamasına rağmen, tekelci burjuvazinin geniş kesimleri tarafından "güvenilir" kabul edilmiyor.

Ecevit, Korutürk ile görüştüktan sonra, İzmir'deki konuşmasında bir AP-CHP iktidarının gerçekleşmesinin imkansız bir hayal olduğunu vurgulamaya özel bir önem verdi. Egemen güçlerin aradığı bir siyasi iktidarı oluşturma açısından salt seçimlerin getirebileceği başka bir alternatif zaten söz konusu değil.

Emekçi halk açısından seçimler ne ifade ediyor? Bugün seçimlerin bir bütün olarak burjuvazinin aleyhine ve halkın lehine (halktan yana!) olarak değerlendirilebilecek herhangi bir sonucu söz konusu değil. (Seçimlerin, egemen sınıfların bir bölümünün lehine, diğer bölümlerinin aleyhine sonuçlarından söz edilebilir ancak. Bu yüzden gelişen olayları genel olarak salt egemen güçlerin CHP iktidarını önlemeye çalışmaları açısından ele almak ve bu açıdan değerlendirmek hatalıdır). Ama elbette ki seçim sonuçlarının emekçi halk açısından daha çok kötü ve daha az kötü sonuçlarından söz edilebilir. Örneğin, bir CHP iktidarını sağlayacak, veya CHP' lehine ve AP, MHP aleyhine sonuçlar, diğer sonuçlara göre, görece olarak daha iyi, *ehven-i şer* olarak kabul edilebilir. Devrimciler, gündelik siyaset çerçevesinde bu sonuçlara karşı da ilgisiz değildir. Ama devrimciler tavırlarını bu noktada bir *ehven-i şer* mantığına dayandırmazlar. *Ehven-i şer* düşüncesi, gündelik siyaset çevresinde sıkışıp kalma, reformist hayalleri *görece olarak* destekleme anlamına gelir. Sorun siyasi gelişmeler karşısında doğru tavır almak ise, bugün bu yolda esas sorun, faşizme karşı halkın yanibaşında yer almaktır.

Sınıflar mücadelesinin olanca karmaşıklığı içinde birşey bugün açık seçik görülebiliyor. İçinde bulunulan buhran derinleşerek devam edecektir. Seçimler platformunda da (seçimler sırasında ve sonrasında) faşist terör ve cinayet kampanyası, yalan ve demagojinin desteğinde karşı-devrim güçlerinin temel politikası olmaya devam edecek. Hem de daha azgınlaşmış ve yay-

günlaştırılmış bir biçimde. Niksar, Şiran, Erzincan ve nihayet kanlı Bir Mayıs Katliamı bunu açık bir şekilde ortaya koyuyor.

O halde seçimler platformunda devrimci görev, faşizme karşı mücadeleyi yükseltmektir. Kitleleri yıldırma, baskı altında tutarak ezmeyi amaçlayan bütün faşist saldırı ve cinayetlere en aktif bir şekilde karşı konulmalıdır. Kime yönelirse yönelsin bütün faşist saldırılara örgütlü bir şekilde, en geniş emekçi yığınlarla birleşerek karşı çıkılmalıdır. Teslimiyetin çare olmadığı kitlelere kavratılmalı, faşizme karşı savaş bilinci ve kararlılığı geniş kitlelere maledilmelidir.

Bugün bağımsız bir siyasi hareketi yaratma yolundaki güncel siyasi görevlerimiz bunlardır. Örgütlü bir kadro hareketinin, devrimci bir hareketi inşa doğrultusunda yükseltilmesinin yolu budur.

Bir Mayıs katliamı faşist terörün ülkemiz tarihinde görülmemiş bir seviyeye ulaştığı, karşı-devrim güçlerinin işçi sınıfı ve emekçi halka ağır bir darbe indirdiği bir provokasyondur. Karşı-devrim güçlerinin kazandığı bir başarı, devrimci hareket için acı bir yenilgidir. Bu olayın bugün ortaya çıkardığı en önemli durum, bu katliamı solcular arası bir çatışma olarak göstermeye çalışan faşist demagoji ve bu yenilginin yaratacağı yılgınlık ortamıdır.

Şimdi Bir Mayıs katliamının, kanlı faşist terörün ve diğer faşist saldırı ve cinayetlerin yaratabileceği teslimiyet ve yılgınlık eğilimlerine karşı mücadele edilmelidir. Şehitlerimizin mücadele anılarından alacağımız bir taze hınç ve inançla, emekçi yığınlarla yeniden faşizme karşı devrimci mücadele azmini taşımamız. Bir Mayıs katliamı üzerine yürütülen faşist demagojiyi kitleler içinde geçersiz hale getirmeliyiz. Provokasyona alet olan marksizm dışı akımları ağır tarihi sorumlulukları ile teşhir etmeli, olay karşısında oligarşinin dilini kullanan ve onların tavrını takınan sözde solcuları mahkum etmeliyiz.

TEK YOL DEVRİM*

Bugün ülkemiz derin bir iktisadi ve siyasi kriz içinde çalkalanıyor.

Yıllardır çeşitli egemen sınıf iktidarlarının sürdürdükleri emperyalist tahakküme dayalı sömürü ve yağma politikaları, bugünkü içinden çıkılmaz batağa vardı dayandı. Halkın elindeki herşeyden bir kısmını koparıp almak demek olan devalüasyon getirilip dayatılıyor. Ekonomik sorunlar MC iktidarının dört ay daha dayanamayacağı kadar kötüleşti. Bu yüzden erken seçimler zorunlu hale geldi. Ne var ki, seçimlerin arkasındaki günler de emekçi ve yoksul halklarımıza sömürü, zulüm ve baskıdan kurtulma umudu vaatetmiyor. Önümüzdeki günler de, bugün pahalılık, işsizlik, yoksulluk ve zulüm altında inleyen emekçi halklarımıza daha fazla sömürü, zulüm ve daha fazla pahalılık, yoksulluk ve baskıdan başka birşey vaatetmiyor.

Bugün ülkemizdeki on milyonlarca emekçinin içinde bulunduğu pahalılık, işsizlik, sömürü ve zulüm düzeninden kurtulabilmek için; işçilerimizin, köylülerimizin, memur, öğretmen ve teknik elemanlarımızın, gençliğimizin ve kadınlarımızın daha mutlu bir geleceğini sağlayabilmek, sömürülmeden, ezilmeden, özgürce korkusuzca yaşayabilecekleri bir düzene kavuşabilmek için, ülkemizin *bağımsız ve demokratik* bir ülke haline getirilmesi gerekir.

(*) Devrimci Yol, Sayı 3, 1 Haziran 1977

Bunun için,

1- Ülkemizin emperyalist ülkelerle olan sömürü ve tahakküm ilişkilerinin tümüne son verilmelidir: Tüm ikili antlaşmalar fes-hedilmelidir. Ülkemiz halklarının emeğinin ve yeraltı-yerüstü kaynaklarının emperyalist sömürü ve talanına son verilmeli,tüm emperyalist ülke ve kurumlara olan borçlar iptal edilmelidir. NATO, CENTO, ORTAK PAZAR, ENERJİ AJANSI gibi emperyalist kurumlardan çıkılmalıdır. Yurdumuzdaki yabancı üs-ler kapatılmalı ve yabancı asker ve teknik görevli adındaki ajan-lar kovulmalıdır.

2- İşçilerin üzerindeki sendikalaşmayı, sendika seçimi ve ser-bestçe sendikal mücadele yürütülmesini önleyen bütün baskılar kaldırılmalı, kadın erkek ayrımı gözetmeksizin eşit işe eşit üc-ret ödenmelidir. Genel grev hakkı yasallaşmalı, çırakların çalış-ma süresi 6 saate düşürülmeli, işsizlik önlenmelidir.

3- Toprak ağalarının elindeki tüm topraklara el konularak top-raksız ve az topraklı yoksul köylülere dağıtılmalıdır. Yoksul köylülerin tefecilere ve bankalara olan tüm borçları iptal edil-meli, küçük üretici köylülerimizin emeğinin karşılığını alabil-melerini sağlayacak ve onlara teknik ve kredi olanakları sağla-yacak, üretici kooperatiflerini geliştirecek önlemler alınmalıdır.

4- Kadınların ekonomik bağımlılığını ve kadın-erkek eşitsizliği-ni ortadan kaldıracak maddi ortam yaratılmalı, çalışan kadınla-rın sorunlarının çözülmesine yönelik önlemler getirilmelidir.

5- Halkın temel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ekonomik tedbir ve yatırımlar gündeme getirilmelidir. Bankalar, sigorta şirketleri, tüm mali kurumlar, dış ticaret, yerli ve yabancı te-keller emekçi halk iktidarı tarafından devletleştirilmelidir. Kır ve şehirler arasındaki farklı ekonomik, sosyal ve kültürel yapı-ya son verilmelidir.

6- Bugünkü devlet yapısı içindeki tüm faşist yasa ve kurumlar, MİT, Kontr-gerilla ve onun sivil kolu olan faşist Ülkü Ocakları ve toplum polisi teşkilatları dağıtılmalıdır. Faşist işkence ve ci-

nayet şebekelerinin elebaşları cezalandırılmalıdır.

7- Kürt ulusu üzerindeki şoven, faşist baskılar kaldırılmalıdır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin serbestisi kayıtsız şartsız tanınmalı, ulusal-demokratik kültürel özgürlükleri sağlanmalıdır. Tüm ulusal azınlıklara kendi dillerini kullanma ve kültürlerini geliştirme özgürlükleri tanınmalıdır.

8- Eğitim, sağlık gibi tüm kamu hizmetleri toplumsal ihtiyaçları karşılayacak biçimde devlet tarafından gerçekleştirilmelidir. Gerici, şovenist ve bugünkü bozuk ekonomik ve sosyal düzenin eleman ihtiyacını yetiştirmeye yönelik eğitim sistemi değiştirilmeli, ekonomik ve toplumsal sistemin bütün toplumun çıkarları doğrultusunda geliştirilmesini sağlayacak devrimci bir eğitim ve kültür politikası uygulanmalıdır. Gençliğin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini sağlayacak demokratik bir eğitim düzeni gerçekleştirilmelidir. Okul çağındaki çocukların çalıştırılması yasaklanmalı, temel eğitim yasal güvence altına alınmalıdır.

İşte emekçi yoksul halkımızın kurtuluşu için yapılması gereken başlıca şeyler bunlardır. Bütün bunların *tamamı* gerçekleştirilmeden işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin sömürsüz, soygunsuz, mutlu ve aydınlık geleceğinden söz etmek imkansızdır. Ve ancak halkımızın bu temel taleplerinin *tamamı* yerine getirildiği taktirde insanın insanı ezmediği, halkların kardeşçe ve özgürce yaşadığı ve faşist baskı ve zulmün yok olduğu bir geleceğe yönelmek mümkündür.

Bütün bu talepleri ise ancak ve ancak bugünkü egemen güçler ittifakının oligarşik diktatörlüğünün yıkılması ve onun yerine bütün halkın demokratik iktidarının kurulması ile yerine getirmek mümkündür. Bütün iktidar gücü egemen sınıfların ve halk düşmanlarının değil, işçi sınıfının önderliğindeki tüm emekçi halkın elinde olmalıdır.

Bunun, yani egemen sınıfların diktatörlüğü yerine bütün bir halkın demokratik iktidarını kurmanın tek yolu ise DEVRİM'dir.

Bugün, halkımızın içinde bulunduğu sömürü, zulüm ve soygun düzeninden, emperyalist sömürü ve talandan, faşist baskı ve terörden kurtulabilmesi için, bu yüzden TEK YOL DEVRİM'DİR.

İşçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halklarımızın demokratik iktidarını, demokratik halk iktidarını kurmak için TEK YOL DEVRİM'dir ve DEVRİM ancak uzun, çetin ve dolambaçlı bir halk savaşından geçilerek, devrimci bir yoldan gerçekleştirilecektir.

.....

HAYATLA ÖLÜMÜ, ÖZGÜRLÜK TALEBİYLE ZULÜM VE BASKIYI, İNSANCA YAŞAMA ÖZLEMİYLE DAHA ÇOK SÖMÜRME HIRSINI UZLAŞTIRMAK MÜMKÜN MÜ?*

.....

Seçimlerden sonra bir çeşit geçiş dönemi yaşıyor. Gelişmelerin doğrultusuna ilişkin genel bazı belirtilerin ortaya çıkması-
na rağmen somut siyasal çözümler biçiminde bir netlik henüz
ortaya çıkmadı.

Seçimlerden önceki ikinci sayımızda, seçimlerin oligarşinin
aradığı bir siyasi istikrarı sağlayabilecek şekilde sonuçlanma-
sının olanaksızlığı vurgulanmıştı. Şimdi parlamentonun bilinen
görünümü altında oligarşi çare aramaya devam ediyor. Çeşitli
burjuva klikleri ve emperyalist mihraklar seçimler sonrasındaki
gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda etkilemek için her
türlü yöntemi kullanmak suretiyle çabalarını sürdürüyorlar. Bu
arada netleşen bir olgu MSP'siz bir sağ hükümet kurmanın ola-
naksızlığı durumu çerçevesinde, egemen çevrelerin "umudu-
nun" geniş ölçüde, kontrol altındaki bir CHP hükümetine yö-
nelmiş olmasıdır. Bu durum özellikle, seçimlerden bir süre ön-
ce meydana gelen ve çarpıcı olaylarla (ordudaki tasfiyeler, sui-
kast girişimi ihbarları, vb.) su yüzüne çıkan bir gelişmedir.

Bu gelişme ilginç bir durumu da beraberinde getirdi. Şimdi
emperyalist mihraklardan cumhurbaşkanına, iş çevrelerinden
büyük tirajlı-ikramiyeli basınımıza kadar tüm iç ve dış "etkili
ve yetkili" çevreler "Umudumuz Ecevit" diyorlar. Tıpkı bu
egemen çevrelerin ağır baskı, sömürüsü altında inleyen, düzene
belirli bir tepki duyan ve fakat, siyasal gerçekleri yeteri kadar

(*) Devrimci Yol, Sayı 4, 15 Haziran 1977

kavrayamamış, CHP'den kurtuluş bekleyen milyonlarca emekçi halkın evlat acısıyla, özgürlük umuduyla, pahalılık, işsizlik ve baskıdan kurtulma umuduyla söylediği gibi...

Egemen çevrelerin ne istedikleri hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktır. Cumhurbaşkanı, Ecevit'e hükümet kurma görevini verirken, bir cümleyle özetleyiverdi:

"Erken seçime gidilmesini zorunlu hale getiren iç ve dış sorunları çözmek."

Bu sorunların ne olduğu ise çok iyi biliniyor. Oligarşinin karşı karşıya bulunduğu ekonomik ve siyasal sorunları çözmek ve içinde bulunulan krizi bir ölçüde de olsa hafifletebilmek: Tarışmasız emekçi halkın umduklarının tam tersi.

Bugün egemen sınıflarla emekçi halk yığınlarının çıkarlarını uzlaştırmak mümkün olmadığına göre, Ecevit ne yapabilir?

Hayatla ölümü, özgürlük talebiyle zulüm ve baskıyı, insanca yaşama özlemiyle daha çok sömürme hırsını uzlaştırmak mümkün müdür?

.....

MC ÇETESİNİN ÇABALARI BOŞUNADIR! ZAFER EMEKÇİ HALKIN FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ MÜCADELESİNİN OLACAKTIR*

.....

Oligarşik diktatörlüğün karşılaştığı sorunların çözümünün MC ile olanaksız hale gelmesi sonucu yapılmış olan erken seçimlerin bilinen sonuçları çerçevesinde, kriz derinleşerek sürüyor.

Emperyalist mihrakların ve tekelci çevrelerin önemli kesimlerinin, MC topluluğunun kendi iç tutarsızlıkları sonucu, sorunlara yeterli bir çözüm getiremeyecek olması nedeniyle, kontrollü ve bıçak üstünde bir CHP hükümetine umut bağlamalarına karşılık, MC güçleri CHP hükümetinin güven oyu alamaması için uğraşmışlar ve başarmışlardır.

2,5 yıldır, egemen sınıflar adına, onların insafsız bir sömürü düzenini sürdürebilmeleri adına, baskı, zulüm, işkence ve cinayetlerden oluşan faşist politikaların uygulayıcılığını yüklenen MC çetesi --bir süre için de olsa-- efendileri tarafından terkedilmiş bir durumun içine düşmüşlerdi. Onlar, böyle bir durumda inisiyatifi kendi ellerinden çıkarmamak için direndiler, bir bakıma yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: Kumar oynadılar. Kazanıp kazanmadıkları ise, güven oyu sonuçlarına göre değil, daha uzunca bir süreç içinde ortaya çıkacak.

MC çetesinin, temsil ettikleri sınıfların açık tavırlarına rağmen ve ona "karşı" bir eylemin içine girmeleri şaşırtıcı bulunma-

(*) Devrimci Yol, Sayı 5, 1 Temmuz 1977

malıdır. Sınıfların objektif gereklerle dayanan tercihleri, her zaman, sınıf siyasetçilerinin tercih ve eylemleri ile çakışmaz. Ve bazen de işte böyle, ters görünümlü gelişmelerin ortaya çıkması olanaklıdır. Bu, bir bakıma, siyasetin göreceli bağımsızlığının bir ifadesidir.

Bu durumda, şimdi, ne olacaktır? Bugünün sorusu budur.

Açık olarak ortada olan bir şey var ki, —şimdi artık AP, MHP ve MSP'den oluşan— MC topluluğunun bugünkü sorunlara bir "çare" getirebilmeleri olanağının bulunmayışı nedeniyle hükümet şansları zayıftır. Bilindiği gibi, bu olanaksızlığı yaratan temel olgu —kapitalizmin gelişmesinin ve fakat pre-kapitalist unsurların tasfiye edilememesinin bir sonucu olarak— ülkemizdeki egemen sınıf kliklerinin kendi aralarındaki çelişmelerin yoğunlaşması, yani oligarşi içi çatlamalardır. Ülkedeki krizin derinleşmesiyle, ekonomik ve siyasi sorunlar yoğunlaştıkça, sorunların belirli bir doğrultudaki çözümleri, zorlayıcı bir biçimde dayattıkça oligarşi içindeki çatlamaların bir iktidar krizine yol açması, yönetemez hale gelmeleri kaçınılmaz hale geliyor; sistemin olağanüstü —zorlayıcı— yöntemlere yönelmesi zorunlu hale geliyor. 12 Mart dönemi, bu durumun tipik bir örneği.

İçinde bulunduğumuz koşullarda da belirli farklılıklarla beraber böyle bir durumun söz konusu olduğu söylenebilir. Ekonomik ve siyasi sorunların çözümü —sistemin işleyişinin devamı açısından— zorunlu bir önkoşul haline geldi. Buna karşılık bu sorunların çözümü konusunda oligarşinin içindeki kesimler arasında bir uzlaşma sağlanamıyor. Gerek büyük basından, gerekse diğer tekелci ve emperyalist mihraklardan —"Erbakansız çözüm" diye— yükselen "Atatürkçü" sesler bu çelişkidен kaynaklanıyor. Çağdaş-büyük sömürü adına, "çağdışı" sömürücülüğe hayır: İşte "çağdaş Atatürkçülük!"

MC çözümünün geçerli olup olmaması, oligarşi içindeki mevcut çelişmeler nedeniyle halledilmeyen sorunların çözümlerinin ne derece zorunlu hale geldiğine bağlıdır. Eğer sistemin kendisini devam ettirebilmesi, gerçekten, ortadaki sorunların çözümüne sıkı sıkıya bağlı ise, sistemin olağanüstü-zorlayıcı

yollara yönelmesi kaçınılmaz demektir. Bu ise ülkemiz üzerindeki karanlığın bir kat daha artması, emekçi halkımız üzerindeki baskı, zulüm ve sömürünün bir kat daha çoğalması demektir. Bir kat daha pahalılık, işsizlik ve yoksulluk, bir kat daha zulüm, işkence ve baskı demektir. Faşist güçlerin istediği de bundan başka birşey değildir.

Demirel'in oynadığı kumar bu noktada düğümleniyor. O, "zorlayıcı koşulları" Erbakan'dan bazı tavizler koparabilmek için bir *baskı aracı* olarak kullanmayı, bu yolla geçici bir zaman için de olsa "yeni bir uzlaşma" sağlamayı, bu yolla oluşturabileceği geçici çözümlerle tercihlerin yeniden kendisine yönelmesini sağlamayı hesaplamaktadır. Demirel'in oynadığı kumar buraya kadardır. Onun mantığına göre, buradan sonrasını *zaman halleder*.

Bizim hesabımız da tam bu noktada başlar. Zira *zaman* gerçekte bu soygun ve talan düzeninin yıkıntıları üzerinde emekçi yoksul halkımızın güçlü kollarıyla inşa edilecek olan bir bağımsız ve demokratik Türkiye'nin aydınlığından başka bir şey getirmeyecektir.

.....

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE KONUSUNDAKİ TESLİMİYETÇİ VE OPORTÜNİST GÖRÜŞLER İFLAS EDİYOR*

.....

Ülkemizde geçtiğimiz 2.5 yıl içinde 12 Mart döneminden geri kalmayan bir faşist baskı ve terör dönemi yaşandı. Bu dönem çoğunu gençler, öğretmenler ve işçilerin oluşturduğu 250'yi aşkın devrimci ve yurtseverin faşist katiller tarafından öldürüldüğü, binlercesinin yaralandığı, devrimcilerin, ilericilerin ve tüm emekçi halkın ağır bir zulüm, baskı ve işkence altında tutulduğu ve şüphesiz buna uyumlu olarak olağanüstü bir seviyeye ulaşan pahalılık altındaki halkın insafsız bir sömürüye uğratıldığı bir dönem oldu.

Buna karşılık, bir bakıma bu durumun bir sonucu olarak geniş toplum kesimlerinde anti-faşist duyarlılık artmış, büyük bir anti-faşist halk potansiyeli oluşmuştur.

Geçtiğimiz dönem, bu şekildeki bir görüntü içinde, bir iç savaş görüntüsü içinde geçti. Devrimci mücadele anti-faşist bir doğrultuda gelişti.

Yapılan seçimler sonrasında, devrimci hareketin taşıdığı önemli zaafılar, örgütlenme seviyesinin düşüklüğü, 12 Mart dönemi sonrası gibi yılgınlığın yıkıcı etkilerinin güçlü olduğu bir dönemde bulunulması, faşizme karşı aktif ve etkili bir mücadele siyasetinin yeterince hayata geçirilememesi gibi bazı nedenlerden ötürü faşizmin belirli bir kitle temeli sağlayabildiğini de ortaya çıkardı.

(*) Devrimci Yol, Sayı 5, 1 Temmuz 1977

Devrimci mücadelenin esas olarak anti-faşist bir doğrultuda yükseldiği geçen 2.5 yıllık dönem, özellikle faşizme karşı mücadele konusunda önemli dersler sergilemiştir. Sınıflar mücadelesi oportünist hatalı görüşleri iflas ettiren, Devrimci görüşlerin doğruluğunu tanıttıran dersler yaratmıştır. Hayat "parlak" ve "bilimsel" bir cila altındaki her türlü teslimiyetçi ve sınıf uzlaşmacısı tavrı mahkum etmiştir.

MHP'nin aldığı oylar, faşizmin belirli bir kitle temeli yaratabildiğini ortaya koyuyor. Faşist hareket bu sonuca iki temel taktiği ile ulaşmıştır: Faşist terör ve demagoji. Birbirini tamamlayan bu iki temel taktik devrimci hareket tarafından—özellikle oportünist ve teslimiyetçi görüşlerin bozgunculuğu ve devrimci hareketin örgütlenmesindeki eksiklikler nedeniyle—yeterince deşifre edilememiş, etkisizleştirilememiştir.

Faşist terör egemen sınıflar iktidarının cılızlığının bir sonucu olarak özellikle yığınları baskı ve terör altında tutma, pasifize etme amacına yönelik olarak gündeme getirilmektedir.

Geniş emekçi halk yığınlarını sömüren bir azınlığın egemenliği altındaki toplumlarda egemen sınıflar genel olarak iki temel yönetime başvururlar. Halk yığınları ya kendilerine tanınan tavizler yoluyla "barışçıl" bir yönetime "razı" edilir, ya da baskı ve terör altında tutularak *doğrudan* bir diktatörlük altında tutulur.

Ülkemizde egemen sınıflar iktidarı zayıf bir ekonomik temel üzerinde yükselmektedir. Yönetimi toprak ağaları ve tefeci bezirganların en irileri ile birlikte bu şekildeki çelişkili bir ittifaka dayanarak elinde tutan, emperyalizmin bir uzantısı biçimindeki *cılız* tekelci burjuvazi, geniş yığınlara ekonomik tavizler tanıyabilecek bir özelliğe sahip değildir. Ülkemiz ekonomisi, dışa bağlı, çarpık yapısıyla sürekli bir kriz içindedir. Bu yapının zorunlu bir sonucu, egemen sınıfların geniş emekçi halk yığınları üzerinde sürekli bir baskı ve terör politikasına dayanmak durumunda olmasıdır. Sıkıyönetim terörü de, polis-jandarma terörü de MHP'li komandoların terörü de bu aynı egemen sınıflar politikasının parçalarıdır. Hepsisi de egemen sınıfların

yönetiminin birer araçları olarak gündeme getirilmektedir.

MHP'li komandoların sürdürdüğü faşist terörün ayırdedici yanı, onun faşizme belirli bir kitle temeli oluşturma amacına da hizmet etmesidir. Bir yandan faşist terör aracılığı ile toplumsal muhalefet bastırılmakta, diğer yandan yine bu yolla yaratılan ortam içinde faşist ideolojinin yaygınlaştırılması olanakları elde edilmektedir. Faşist terör bu noktada bir tehdit ve korkutma aracı olarak kullanılmaktadır; "haraç" alma yoluyla beslenerek, gittikçe yaygınlaşan işsizliğin ortaya çıkardığı lumpen unsurların örgütlendirilmesini hızlandıran bir rol oynamaktadır.

İşte, geçilen dönem içinde faşist yayılma aracı olarak yaygın bir şekilde gündeme getirilen ve oligarşik diktatörlüğün faşist karakterinden kaynaklanan "faşist terör" karşısında aktif bir anti-faşist mücadele anlayışı zorunlu idi. Ancak bu şekildeki bir aktif-savunma anlayışı faşist sürülerin saldırılarını bir çapulcu bozgununa dönüştürebilirdi. Faşizmin oyununu bozacak olan, devrimci taktik, aktif bir savunma anlayışı temeli üzerinde yükselmek zorundaydı.

Tüm oportünist fraksiyonlar bu anlayışın karşısına durmada birleştiler. Faşist terör ve saldırılar karşısında, faşizme karşı mücadele konusunda somut program ve taktikler oluşturma yerine faşizm konusundaki kavram tartışmalarını ısrarla ön planda tutarlarken, pratikte faşizme karşı teslimiyetten başka birşey savunmadılar ve yapmadılar.

Faşistler okulları işgal edip, faşistleştirmek için saldırıyor; oportünistler bunun bir "oyun" olduğunu, maksatlarının sıkı yönetim ilan etmek için gerekçe oluşturmak olduğunu, saldırıganları polisle karşı karşıya bırakmak gerektiğini ileri sürüyor, devrimcilere goşist, vb. diye küfrediyorlardı. Oligarşi köpeklerini saldırtıyor, oportünistler, devrimcilerin ve halkın ellerini bağlamaya çalışıyorlar, Seydişehir'i, Tariş'i faşistlere terk ediyorlardı.

"Kitle"si, "Yürüyüş"ü, vb. ile tüm oportünist-revizyonist ya-

ynlar, "provokasyona, oyuna gelmemeli" diye diye, (olay çıkmasın diye okulların kapatılmasını bile savunarak) faşizmin ekmeğine yağ süren bir teslimiyet politikasını gütmüşlerdir. Faşizme karşı mücadele bir sıkıyönetim (ya da askeri darbeyi) önleme sorunu olarak konulmuş, sürekli olarak ileriye sürülen "demokrasiyi koruma" safsataları devrimci saflarda hava bulandırmaya yarayan bir bozgunculuktan başka bir işe yaramamıştır.

Kimileri de bu işi, "önce faşizmi doğru tanımlamak lazım, bu işi benden başka kimse bilemiyor" diyerek soyut tanımlamalar üzerine abuk sabuk gevezeliklerle uğraşarak yerine getirmiştir. Marksizmin genel doğruları (çoğu kere çarpıtılarak) tekrarlanıp durulmuş; (alıntılar "teorisyen" bayların "derin" bilgilerine tanıklık ederken) ülke çapında sürüp giden faşist teröre karşılık, faşizme karşı mücadele konusunda somut bir şey söylemezken, oligarşi, devlet, demokrasi ve faşizm konularına getirdikleri netleşmenin(!) Türkiye solundaki ayrışmaların temeli haline geldiğini söyleyebilecek bir böbürlenme hummasına tutulmuşlardır. "Sosyal faşizme" ve "sosyal emperyalizme" karşı mücadeleyi esas alanlarıyla birlikte sol hareketin içinde bulunduğu bu durum faşizme karşı mücadelenin tutarlı ve etkin bir şekilde sürdürülmesini önlemiştir.

Gerçekte faşist terör ve sindirme taktiği *devrimci* bir mücadele anlayışı ile bertaraf edilebilir. Faşist çetelerin saldırgan karakteri arkasında gerçekte inançsız, korkak ve tabansız bir çapulcu sürüsü yer alır. Bu çapulcu sürülerini örgütlendiren şey, kabadayılık özlemi ve intikam duygularıdır. Bu çapulcu saldırıları aktif bir direnmeyle karşılaştığında kolayca bir çapulcu bozgununa dönüşür. Teslimiyet ise ancak ve ancak faşizme kan verir. Korku çare değildir.

Faşizme karşı devrimci bir mücadele anlayışının karşısına dikilen oportünist-teslimiyetçi görüşler mahkum edilmelidir. Faşizme karşı mücadele oportünizme karşı mücadele ile birlikte yürütülmelidir. Faşizmin "faşist terör"den sonra dayandığı ikinci temel taktiği de "faşist demagoji"dir. Faşizm yığınların ezilmişliğini ve yoksulluğunu ifade eden sol sloganlara sahip çıkma-

rak kitleleri etkilemeye çalışmaktadır.

Ülkemizde kapitalizm, yukardan aşağı bir şekilde, çarpık ve dengesiz bir şekilde gelişmekte olması sonucu sürekli bir kriz içindedir. Ekonomik dengesizlik, egemen sınıf klikleri arasındaki (oligarşi içi) çatışmaların doğurduğu siyasi istikrarsızlık, pahalılığın ve işsizliğin alabildiğine artması, yığınların yoksulluğunun katmerleşmesi, vb. nedenlerle halkın düzene olan tepkilerinin yoğunlaşması ve sosyal uyanışın hızlanması, bütün bunlar sürekli bir kriz yaratmaktadır. Faşizm, klasik örneklerinde hep buhran dönemlerinde ortaya çıkar ve gelişme gösterir. Buhranların yarattığı yıkıntı içinde düzene olan tepkileri faşist demagogilerinin de yardımıyla örgütleyerek kitle tabanı elde eder. Ülkemizde eksik ve olgunlaşmamış bir şekilde de olsa sürekli olarak var olan buhranın yarattığı düzene karşı olan tepkiler Devrimci Hareketin örgütlenmesindeki yetersizlik nedeniyle devrimci bir bilinçlenme doğrultusunda kanalize edilememektedir. Faşistler bu yüzden sol sloganlara sahip çıkarak yığınları kendi doğrultularına kanalize etmeye çalışmakta ve bunun için uygun bir ortam bulmaktadırlar.

Faşizme karşı mücadelenin başarıya ulaştırılabilmesi için faşist demagoji açığa çıkarılmalı, faşistlerin yoksul halk yığınlarının düzene karşı olan duygularını istismar etmelerine olanak tanınmamalı, onların tekelci burjuvazinin ve emperyalizmin uşakları olduğu teşhir edilmelidir.

Faşizmin terör ve demagoji üzerine kurulu taktikleri açığa çıkarılmalı; aktif bir mücadele anlayışı ve faşist demagojiyi teşhir ederek geçersiz hale getirebilme doğrultusundaki mücadele yoğunlaştırılmalıdır.

Bu nokta, faşizme karşı mücadele konusunun devrim sorunu ile birlikte ele alınması gereğinin yeniden vurgulanması gerektiği bir noktadır. Faşist demagogileri açığa çıkararak geçersiz kılabilmek için, devrimci düşüncelerin geniş emekçi halk yığınları içinde yayılmasına ve emekçi halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlendirmeye yönelik devrimci mücadelemiz hızlandırılmalıdır.

Faşizme karşı mücadelenin saptırılışının ve onun bir "demokrasiyi koruma" safsatasıyla sunuluşunun varıp dayandığı nokta bir CHP iktidarına bel bağlama ve bu yolla faşizmin (geçici de olsa!) bir tehlike olmaktan çıkması umududur.

Faşizm konusundaki tumturaklı tartışmaların arkasına gizlenen ham hayaller yıkılmalıdır. Faşizm ülkemizde yukardan aşağıya bir gelişme özelliği göstermektedir. Faşizm (ona sahip olan oligarşinin bir özelliği olarak) mevcut devlet cihazı içinden kaynaklanmakta ve kendisine yığınsal bir temel oluşturmaya çalışarak güçlenme yolları aramaktadır. Faşizm oligarşinin yönetim (egemenlik) zaafının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Oligarşik diktatörlük ülkemizin somut koşulları sonucu olarak faşist bir karakter taşımaktadır. Devlet aygıtı içindeki faşist kurumlar yok edilmeden, CIA, MİT, Kontr-gerilla, vb. gibi faşist yuvaların faaliyetleri sona erdirilmeden, faşizm "bir tehlike olmaktan" çıkamaz. CHP kendi sınıfsal karakteri ve "reformcu" yapısı gereği bunları yapamaz. CHP kuyrukçuluğu faşizme karşı mücadeleyi kaçınılmaz bir başarısızlığa sürükler.

Faşizme karşı mücadele uzun dönemli bir mücadele olarak kavranılmalıdır.

Faşizme karşı mücadele, bağımsız Devrimci bir hareketin tüm emekçi halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlendirmesiyle, devrimcilerin aktif bir anti-faşist direnme anlayışını bu doğrultuyu esas olarak hayata geçirmeleriyle ve oligarşik diktatörlüğün yıkılarak yerine tüm emekçi halkın demokratik iktidarının kurulmasıyla zafere ulaşacaktır.

Faşizme karşı mücadele, Devrimci mücadeleyi ilerletecek, Devrim faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştıracaktır.

.....

DEVRİMCİLER, GENİŞ HALK YIĞINLARINDA OLUŞAN DEVRİMCİ VE ANTI-FAŞİST BİRİKİMLERİ DEVRİMCİ BİR ANLAYIŞLA ÖRGÜTLEME YOLLARINI ARAMALIDIRLAR*

.....

MC'yi yeniden kurabilme çabalarının sürdürüldüğü bu günlerde artık açıkça ortaya çıkan gerçek şudur ki, MC kurulsa da, kurulmasa da toplumumuz içinde bulunduğu kargaşayı yaşamaya devam edecektir. Sistem kendisini devam ettirebilecek önlemleri almakta güçlük çekiyor. Hiçbir sihirbazın değneği bu durumu bir anda değiştirebilecek güce sahip değildir. Çünkü sorunlar sistemin yapısal bozukluklarından gelen köklü nedenlere dayanıyor.

"Kargaşa" toplumun içindeki çelişkileri keskinleştiren, toplumdaki kutuplaşmaları ve gerilimi artıran bir özellik gösteriyor.

Egemen sınıfların yönetim zaafı onları giderek daha "saldırgan" bir hale getiriyor. Oligarşi klikleri arasındaki ve oligarşi ile oligarşi dışı güçler ve emekçi halk arasındaki çatışma olanca karmaşıklığı içinde alabildiğine yoğunlaşarak sürüyor ve toplumun bağrında toplumu bir iç savaşa götüren çok güçlü devrimci dinamiklerin oluşmasına neden oluyor.

Bu dinamikler toplumdaki keskinleşen çelişmelerin ve gerilimin "DEVRİMCİ BİR ÇÖZÜMÜ"nün unsurlarını oluşturmaktadır.

Mevcut koşullarda devrimcilere düşen görev bu doğrultuyu tes-

(*) Devrimci Yol, Sayı 6, 15 Temmuz 1977

pit edebilmek ve böylesi bir devrimci çözümün sübjektif unsurlarını oluşturmak için mücadele etmek olmalıdır: Bağımsız bir devrimci hareketin inşası yolunda, toplumdaki çalkantıların yarattığı devrimci dinamikleri örgütleyerek emekçi yoksul halkın faşizme karşı mücadelesini örgütlendirerek ilerlemek...

Ülkemizde tüm oportünist-revizyonistlerin reformcu bir iktidara bel bağlama eğilimleri yaymalarına aldanılmamalıdır. Toplumumuzun içinde bulunduğu çelişmelerin egemen sınıfların halka yeni tavizler tanımalarıyla, yani reformcu bir yolla çözülme olanağı yoktur. Egemen sınıflar halka taviz verecek bir durumda değildir. Reformcu bir hükümet de işbaşına gelse faşizm sorununu gündemden kaldıramayacaktır. Sorunlar ancak köklü yollarla çözülebilecektir. Gerilimin keskin çözümlere yönelmesi kaçınılmazdır.

Bugün yaşanan herşeye bu açıdan bakılmalıdır. Günlük politik gelişmeler içinde bu temel perspektif hiçbir zaman gözden uzak tutulmamalıdır.

Devrimciler işçi sınıfının ve emekçi halkımızın davasının yegane savunucuları olarak devrimci görevlerine sahip çıkmalı, geniş emekçi halk yığınlarında oluşan anti-faşist potansiyeli devrimci bir mücadele anlayışı ile örgütleme ve örgütlenme yollarını aramalıdır.

Devrimciler eğer kendilerine düşen görevleri yerine getirebilirlerse, ülkemizdeki oluşan gerilimin devrimci bir çözümüne, emekçi yoksul halkımızın aydınlık geleceğine yönelmek mümkündür.

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ BİR MÜCADELE ANLAYIŞI ZORUNLUDUR*

Şimdi, artık erken seçim sonrasının "ne olacak?" sorusu ortadan kalktı. Olabilecek olan oldu. MC adeta bir "hilkat garibes-i" gibi dirildi. Yeni bir faşist terör dalgası tüm yurdu hızla kaplarken, şu gerçek ortaya çıkmıştır ki; erken seçim faşist MC güçleri için bir "*soluk*" olmuştur. Mücadele —erken seçimin getirdiği parlamento aritmetiğindeki yeni öğelerle birlikte— sürecektir. Bir takım nedenlerden ötürü bazı iç ve dış te-kellerin tek başına bir CHP iktidarına yönelmiş olmasına rağmen, MC güçlerinin önce CHP hükümetini engelleyebilmesi ve sonra da güvenoyu alarak hükümeti kurabilmesine ilişkin sorunların ötesinde önümüzdeki dönemin sorunları üzerinde durmalıyız.

MC'nin yeniden kurulabilmesi olayı oligarşi içi güçler arası mücadelenin bir özel sonucu olduğu kadar sol hareketin kendi tutarsızlıklarıyla da ilgilidir. Bu gün *genel olarak* sağ eğilimlerin, dağınıklık ve örgütsüzlüğün egemen olduğu sol, çoğunlukla olduğu gibi, seçimler sonrasındaki siyasal gelişmeler karşısında da büyük ölçüde etkisiz, seyirci durumunda kalmıştır. İşçi sınıfı adına siyaset yaptığını iddia eden bir yığın oportünist fraksiyon bildiri ve demeçlerinde "şu şöyle olmalı, bu böyle olmalı" cinsinden, CHP'ye "akıl vermekten" öte gitmeyen bir mücadele sürdürmüşlerdir. Böylesi durumlar için halkımızın dilinde "hariçten gazel okumak" diye pek güzel bir deyim vardır. Her

(*) Devrimci Yol, Sayı 7, 1 Ağustos 1977

türlü Devrimci Mücadele anlayışını "goşistlik" kâralamasının arkasına atan bu tür bir anlayışın ülkedeki siyasal gelişmelere şu veya bu şekilde bir etkide bulunamaması doğaldır. Devrimci Hareketin örgütlenme zaafları bu durumu ülkemiz solu açısından *bugün için* genel bir doğru haline getirmiştir. *Devrimci Müdahale* unsuru yaratılmadıkça, sağ oportünizm ve ekonomizmin batağında kaldıkça *kuyrukçuluk* kaçınılmazdır. Bir CHP iktidarına ve Ecevit'in yaratacağı harikalara bel bağlamak; o, yeterli beceriyi gösteremeyince düş kırıklığına uğramak, olaylara seyirci kalıp, hariçten gazel okumak kaçınılmazdır. Devrimci bir mücadele anlayışına "goşistlik" diye küfreden bir oportünizmin ise, bir AP-CHP koalisyonunu bile enven-i şer olarak görmekten öte, varacağı bir yer yoktur.

Devrimcilik ise asla bu değildir!

MC'nin yeniden kurulmasıyla birlikte içi boş "birlik" çağrıları "bildiri devrimciliğine son!", "birleşelim" yaygaraları ve "Ulusal Demokratik Cephe" maskaralıkları ortalığı kapladı. Bütün bunların bir tek olumlu anlamı vardır; o da ülkemizde sınıf mücadelesinin geldiği yerde, artık oportünistliğin bile bugüne değin yapılageldiği biçimde sürdürülemez hale geldiğinin ortaya çıkmasıdır. Ötesi "bildiri devrimciliğine son!" diye bir "bildiriciliğin" icadedilmesinden, "cephe" ve "birlik" kavramlarının yozlaştırılmasından başka birşey değildir.

Oysa, Devrimci bir birlik sorunu, faşizme karşı devrimci bir anti-faşist cephe sorunu, bugün gerçekten önemle üzerinde durulması gereken bir sorundur. Devrimci bir cephe sorununun, POLİTİKA gazetesinin yayın müdürünün, gazeteye gelen bildirileri alt alta toplayarak yayınlamasından başka bir şey olmayan "UDC" maskaralığı ile hiçbir ilgisinin olmadığı ortadadır.

MC, çözümü güç sorunlarla karşı karşıyadır. Demirel, MSP ve MHP'ye büyük tavizler vermekten çekinmemiştir. MC adeta bir iç savaş hükümeti olarak kurulmuştur.

MC'nin karşı karşıya bulunduğu zorluklar sonucu onun kolayca ve kendiliğinden yıkılacağı sanılmamalıdır. Gericici bir iktida-

nın Devrimci bir mücadele ile altililmesi ise herşeyden önce Devrimci bir iktidar alternatifinin yaratılmasını gerektirir. Bu olmadan, faşizme karşı mücadelenin zafere ulaşması beklene-
mez. Bu nedenle bugünkü koşullarda "genel grev" yoluyla mü-
cadelenin başarıya ulaşabileceği hayallerine kapılmamalıdır.

Bununla asla "genel grev"e taraftar olmadığımızı söylemiyo-
ruz. Bugünkü koşullarda, geniş emekçi yığınlarının Devrimci
inisiyatifi geliştirecek bir genel grev, faşizme karşı mücadele
açısından da önemli ve ileri bir gelişme olacaktır. Devrimciler
bu önemli eylemi işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin,
onun devrimci partisinin inşası doğrultusunda kavrayacak ve
geliştirmek için mücadele edeceklerdir.

Yeni MC döneminin halka karşı yeni bir saldırı, tertip ve baskı
dönemi olacağından kuşku duyulamaz. Faşist güçler, kriz de-
rinleştikçe saldırılarını artıracaklardır.

Faşizme karşı doğru ve devrimci bir mücadele anlayışının etra-
fında tüm halk güçlerinin mücadele birliğini gerçekleştirmek
zorunludur.

Faşizme karşı mücadele bir iktidar alternatifini zorunlu kılar.
Faşizme karşı mücadele iktidar mücadelesinden ayrı düşünüle-
mez. Ülkemizde anti-faşist bir iktidar alternatifi bir demokra-
tik halk iktidarı olabilir. Bugün Devrimci mücadele böyle bir
aşamada değildir. Bu durumda yapılacak olan buna bakıp bir
CHP'li hükümete bel bağlamak değildir. Reformist bir harekete
bel bağlama ülkemizde anti-faşist mücadelenin başarısızlığını
kaçınılmaz kılar. Bugün yapılması gereken emekçi halkın ikti-
dar mücadelesinin bir aracı olarak bağımsız bir devrimci siyasi
hareketin yaratılmasını esas alarak mücadele etmektir.

Bu, Devrimcilerin faşizme karşı mücadelede SAVUNMA duru-
munda bulunmaları demektir. Bugün faşizme karşı mücadelede
(pasif ve durağan olmayan) *devrimci bir savunma çizgisi* asla
terkedilmemelidir. Faşist terörün etkisizleştirilmesi için, faşist
demagojiyi açığa çıkararak, tüm emekçi halkın anti-faşist mü-
cadeledeki omuz omuza mücadele ve dayanışmasını sağlamak

için çaba harcamalıyız. Her mahallede, her iş yerinde, her bölgede tüm halkı birleştirmek için mücadele etmeliyiz.

Faşizmi böyle bir Devrimci mücadele anlayışıyla ezeceğiz.

MC'NİN SOSYAL VE SİYASAL "TEDBİR"LERİ: PAHALILIK, YOKSULLUK VE ZULÜM*

Yeni MC'nin kuruluşundan bu yana gelişen olaylar; Hürriyet ve Günaydın gazetelerinin hergün manşetlerinde patlattıkları bombalar, bunu CHP'nin "güvenoyu verdiği" Korkut Özal'ın Nihat Edim'vari "anarşiyi önleme" operasyonlarının izlemesi; baskın, arama tarama ve kanlı operasyonların birbirini takip etmesi, yani devlet terörünün yoğunlaştırılması ve faşizmin namussuzca bir yalancılığından başka birşey olmayan demagojisinin artması... Bütün bunlar yeni dönemin gelişme yönünü ve özelliklerini ortaya çıkarmaktadır.

İktidar çözülmesi güç sorunlarla karşı karşıyadır. Bir "iflas" içindeki ekonomi, döviz krizi, enerji krizi, hammadde krizi ile birlikte, yokluğu, pahalılığı, zamları getirdi dayattı. Hükümet şimdi bu "sosyal tedbirleri"(!) hazırlıyor. Ekonomik gelişmelerin, pahalılık, işsizlik ve yoksulluğun artmasının sosyal hoşnutsuzluklara yol açması, yığınların düzene olan hoşnutsuzluklarının artması kaçınılmazdır. Bu yüzden ekonomik "istikrar tedbirlerine" siyasi "istikrar tedbirleri"nin eşlik etmesi "doğal" dır.

"Sosyal tedbirler" pahalılık, işsizlik, yokluktur! Emekçi halkın, işçilerin, köylülerin, memurların bir kat daha yoksullaşması, ellerinde, ne varsa, herşeylerinden bir kısmının daha alınmasıdır.

(*) Devrimci Yol, Sayı 8, 1 Eylül 1977

"Siyasal istikrar tedbirleri" yoksulluğun ve sömürülmenin baskı yoluyla garanti altına alınmasıdır. Halkın elinin ayağının bağlanması, susturulmasıdır.

Milyonlarca emekçi böylesine vahşi bir soyguna nasıl sessizce razı olacak? Faşist terör ve demagojinin görevi budur.

CHP bu gelişmelere karşı ne yapıyor? Sessizce "düzenin onarılmasını" seyrediyor. Korkut Özal'a "güveniyor". O, "devletin tarafsızlığını"(!) sağlamak için çalışacak.

CHP "devlete karşı çıkan, devleti yıkmak için çalışan anarşistlerin temizlenmesi"ni seyrediyor! Bizim gibi ülkelerde faşizm *devlet eliyle* yukardan aşağı bir şekilde örgütlenmektedir. Dimitrov "bu yüzden faşizmin çok değerli sosyal demokrat destekçiler kazandığını" söylüyordu. CHP bunu doğruluyor.

Pahalılığın, zamların, yokluğun ve işsizliğin artmasının MC'yi kendiliğinden çökerteceği sanılmamalıdır. Kitleleri karşısına aldıkça iktidarını giderek daha çok ve daha açıkça zora dayayacaktır. Devlet terörü daha da yoğunlaşacaktır.

Faşizmin yenilmesi faşist terör ve demagojinin her alanda teşhiriyle, mücadelenin her alanda örgütlenmesiyle mümkündür.

Tüm halk güçlerinin, faşizme karşı eylem birliğini gerçekleştirmekle, tüm devrimcilerin güçlerini bir araya getirmekle mümkündür.

.....

KARŞI-DEVİRİM GÜÇLERİ FAŞİST TERÖR VE DEMAGOJİYE ORTAM HAZIRLAMAK İÇİN SAĞDA SOLDA BOMBALAR PATLATIYOR*

.....

Yeni MC dönemi tam bir keşmekeş içinde başladı. Toplumun her kesimi içinde yaygınlaşmaya ve keskinleşmeye devam eden çatışmalar, çöp kutularında, elektrik direklerinde, sağda solda patlayan, bina duvarlarında patlamadan ele geçirilen bombalar ve tahrip kalıpları, devrimci güçler üzerine yoğunlaşan baskılar, Hükümetin çok yönlü "istikrar tedbirleri", zamlar ve ölçüsüz bir pahalılık, enerji krizi, faşist çetelerin kadrolaşması ve yayılmasının daha çok artması ve giderek orman yangınlarını bile devrimcilere mal etmeye çabalayan ve barış çağrılarıyla kuzu postuna bürünmeye çalışan faşizmin demagojisinin yoğunlaşması... Bütün bu görüntüler, önümüzdeki "yeni" dönemin açıklık kazanmaya başlayan özelliklerinin belirtileridir ve bunların doğru olarak değerlendirilmesi ve ona göre devrimci mücadele açısından gerekli değerlendirmelerin yapılması gerekir.

Yeni MC'nin kuruluşunun hemen sonrasında çeşitli yerlerde bomba ve dinamit patlaması hadiseleri güncellik kazanmaya başladı. Hürriyet ve Günaydın gibi her zaman tekerci burjuvazinin kontrolü altında bir yayın politikası sürdüren büyük tirajlı basın, bu olayları halk içinde panik yaratacak, provokatif bir hava içinde veriyor, sürekli "dehşet saçan gizli örgütler"den, bunların esrarengiz şeflerinden söz ediyordu. Bombalama olaylarının bir kısmına bazı "gizli örgüt"lerin sahip çıktığı haberleri yer alıyordu. Bu arada Hürriyet gazetesi ara-

(*) Devrimci Yol, Sayı 8, 1 Eylül 1977

cılığıyla, bu gizli örgütler arasında, Intercontinental Otelinin kurşunlanmasına sahip çıkma çerçevesinde ilginç bir polemik de yapıldı. Hürriyet "gizli örgüt"lerin daha büyük eylemler planladığı haberini de veriyordu.

Daha sonra, yol ortasında, sağda solda, bina duvarlarında ve geliş güzel yerlerde, bankaların önünde bombalar patlamaya devam ederken Milliyet gazetesinde "gizli örgütler"den biri tarafından gönderilen bir mesajda *ayın birinden yedisine kadar yapılan eylemlerin kendilerince yapıldığı, daha sonrakilerin ise polis tarafından ortamı gerginleştirmek amacıyla yapıldığının bildirildiği* yazıyordu.

Daha sonra İstanbul ve İzmir'de artan polis "operasyonları" sonucu bu gizli örgütlerin "örgüt merkezlerinin" basıldığı, "örgüt şefleri" ve "en vurucu timleri"nin militanlarının yakalandığı ilan edildi. Yakalananlar, polisin kendi usullerince —yani işkence yoluyla— sorgulamaya başlanmışlardı.

"Banka soyguncusu oldukları şüphesi"(!) ile düzenlenen baskınlarda ise, insanlar, sorgusuz sualsiz katlediliyorlardı.

"Bomba" olayları üzerine, Hükümet'in yeni istikrar tedbirlerinin tartışma gündemine getirilmesi ile birlikte, sol içinde, bu olayları, provokasyon olarak değerlendiren görüşler de ortaya atıldı. "Bireysel terörizm" ve "maceracılık" değerlendirmeleri üzerinde yükselen ve olayların provokasyon niteliği üzerinde duran görüşler özellikle Politika ve Halkın Sesi gazetelerinde ileri sürüldü.

Söz konusu olayların, üzerinde durulması ve açığa çıkarılması gereken ilk yönü, bomba olaylarını üstlenen ve bu suretle sözümona "silahlı eylem" yaptıklarını iddia eden görüşlerin su götürmez tutarsızlıkları ve saçmalıklarıdır.

Bütün eylem anlayışı bazı banka ve işyerlerinde bomba patlatmak olan, kendisine MLSPB adını takan bazı kişiler Milliyet gazetesine telefon ederek "patlamalarla ilgileri bulunmadığını, olayların polisce düzenlendiğini, 1-7 Ağustos tarihleri arasında-

ki eylemlerin kendilerine ait olduğunu, bunun dışındaki patlamaların polislerce yapıldığını, gerilimi artırmak amacıyla provokasyonlara başlandığını..." vb. ileri sürmüşlerdir.

Polis, gerilimi artırmak amacıyla provokasyonlara başlamış! Peki, bunun için ne yapıyor? Sağda solda bomba patlatıyor. Bu nedenle 7'sinden sonra "örgüt", "eylem" yapmıyor. Birkaç gün içinde ne değişmiştir? 6'sından 8'ine kadar hiçbirşey değişmediğine göre polisin aynı şeyi daha önceden de yapmakta olduğunu nasıl inkar edebiliriz. Birinden yedisine kadarki eylemleri kendilerinin yaptığını söylüyorlar. Polisin "gerilim artırmak için" birinden yedisine kadar da aynı işi yapmamış olması için herhangi bir sebep var mıdır? Bu tarihler arasında sağda solda sayısız patlama olmuştur. Bunların bir kısmını MLSPB'nin, bir kısmını da polisin yaptığını kabul etmemek için herhangi bir sebep yoktur. Herhalde "Acilciler"in yaptığı gibi polisin de Milliyet gazetesine telefon ederek patlamaların bir kısmına sahip çıkması beklenemez. Aslında polis sadece 7' sinden sonra değil uzun zamandan beri *sağda solda* bomba patlatarak provokasyon düzenlemektedir. Bunun amacı da söz konusu kişilerin söylediği gibi sadece gerilimi artırmak da değildir. Devrimci Yol'un 3. sayısında belirtildiği gibi karşı devrim güçleri, uzun zamandır CIA ve kontr-gerillanın dünyanın her tarafında uygulanan *kitle pasifikasyonu* yöntemlerinin bir parçası olarak, kitle içinde, *olur olmaz yerlerde hedefsiz* bombalar patlatmakta ve yığınlar içinde genel bir panik ve yılgınlık ortamı elde etmeye ve faşizmin yayılması ve faşist demagoji için uygun bir kitle psikolojisi ortamı yaratmaya uğraşmaktadırlar. Silahlı mücadele anlayışının siyasal muhtevasını anlayamayan ve onun sadece *biçimsel* yanını görenlerin; her eylem *biçiminin* içinde bulunulan koşullara bağımlı olarak farklı siyasal sonuçlar yaratabileceğini, önemli olanın eylemin (patlama, vs. gibi) *biçimsel* yanlarının değil, yaratacağı siyasal sonuçları olduğunu göremeyenlerin; nihayet devrimci mücadele anlayışını herhangi "cazip" bir eylemin *bezirganlığı* sananların şaşkın ördek misali kendilerini zaman zaman karşı devrim güçlerinin yanı başında bulmaları kaçınılmaz bir şeydir. Hürriyet ve Günaydın gazetelerinin bu günlerdeki her patlamanın ve de bazı "gizli örgüt"lerin bu eylemleri üstlenmelerinin gönüllü propagandasını yapma-

sına karşılık, MLSPB'nin, eylemleri "kendilerinin değil polisin yaptığı" şeklinde açıklamasını es geçmesi çok şey anlatmıyor mu?

Her eylemin doğru veya yanlışlığını açıklayan şey onun siyasal muhtevasıdır, onun yaratacağı siyasal sonuçlardır. Silahlı propagandayı yığınlarda "şaşkınlık" yaratacak "gürültülü" ve "sansasyonel" eylemler olarak görmek, ondan hiçbir şey anlamamak ve onu tüm politik içeriğinden soyutlamak anlamına gelir.

Karşı devrim güçleri olur olmaz yerlerde, elektrik trafolarında, çöplüklerde bombalar patlatıyor ve basın araçlarıyla bir dehşet havası yayıyor. Binaları, fabrikaları tam havaya uçurmak üzere iken(!) "tesirsiz hale getirilen", güçlü tahrip kalıplarının "enselelenişinin"(!) tefrikaları yayınlanıyor, niçin? Bunların sebebini gerilimi artırmak ve herhangi bir tertip operasyonuna bağlamak da yüzeysel bir değerlendirmedir. Faşizm, yukardan aşağıya bir şekilde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Faşizm kitlelerin politik eylemlerinin yok edilmesidir.

Faşizm milyonlarca emekçinin bir dehşet ortamı içinde köleştirilmesidir. Bugün, böylesi bir ortam içinde, bu ortamın siyasal iktidar aracılığıyla tüm unsurları oluşturulmaya çalışılmakta, faşizmin kitle temeli kazanabilmesi ve yaygınlaştırılması için çalışılmaktadır. Her türden faşist demagoji için uygun bir ortam yaratılmaya çalışılıyor. Kitle pasifikasyonu eylemleri ve provokasyonlarının genel yönelimi bugün budur.

O halde, bugün yapılması gereken doğru devrimci eylem, bütün bu gelişmelere karşı duran, faşist terörün kitleleri pasifize etmesine karşı duran, faşist demagojiyi açığa çıkaran ve en geniş halk yığınlarının faşizme karşı mücadele cesaretini güçlendiren ve bu mücadeleyi örgütlendiren eylem biçimleridir. Hayatın içinden, sınıf mücadelesinin zengin dersleri içinden bu tür eylem biçimlerini bulup çıkarmak ve geliştirmektir. Yoksa gece yarısı bir köşe başında bir dinamit patlatıp, sonra da onun "gürültüsünün sempatisini toplamak"(!) için rekabət etmek değil. Böylesi bugünün ortamında biraz kolay ve ucuz bir "eylemci-

lik " bezirganlıktır.

Halkın Sesi'nin çarpıttığı birinci mesele, "bireysel terörizm" dir. O, bunun için, eylemin yapılış biçimine kaç kişiyle ve hangi araçlarla yapıldığına bakmaktadır. Tıpkı diğer "bombacı örgüt"ler gibi! Tek farkla ki bu berikiler diğerlerinin tam tersini savunmaktadırlar. Biri sadece şöyle *araçlarla* yapılan eylemler *doğrudur* derken, berikiler "böyle *araçlarla* yapılan mücadele *yanlıştır*. bireysel terörizmdir", vs. diye suçlamaktadırlar.

Öte yandan bu anlayışın tutarsızlığı, ülkemizdeki sağ pasifist güçlere, bu anlayışın tutarsızlıklarından kalkarak genel olarak Devrimci Mücadeleye karşı saldırılarına da olanak sağlamıştır. Halkın Sesi ve Politika gazeteleri provokasyon mantığına dayalı olarak "bireysel terörizm ve maceracılık üzerine" ahkam kesmekte, her türlü doğru Devrimci Mücadele anlayışını karalamak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunun için de, onlar da, doğru Devrimci anlayışı çarpıtmakta, olayları biçimsel yönleriyle almakta ve devrimci olmayan sonuçları haklı göstermeye çalışmaktadırlar.

Oysa Marksizm hiçbir eylem biçimini reddetmez. Şiddet ve terörizmi ilke olarak asla reddetmez. Marksizmin reddettiği, ülke çapındaki siyasi durumu doğru olarak değerlendirebilecek ve eylemleri kendi siyasi doğrultu ve çizgisine bağımlı kılacak bir merkezi siyasal örgütlenme -bu proletarya partisidir- olmaksızın, herhangi bir devrimci disipline tabi olmayan ve tam bir keyfiliğe -zaman zaman da bir iki klik arasındaki çirkin bir rekabete- tabi olan bir mücadele anlayışıdır. Ülkemizdeki tüm revizyonistlerin "bireysel terörizmi" eleştirme adına yaptıkları, her türlü Devrimci Mücadele anlayışının reddedilmesidir. Onlara göre, bir eylemde, kullanılar araçlara bakarak, o eylemin doğruluğuna ya da yanlışlığına karar verilecektir. Veya bir eylem az kişiyle yapılmışsa bireysel terörizm, çok kişiyle yapılmışsa doğru bir kitle eylemidir. Bu anlayış Marksizme ait değildir.

Bugün Devrimciler, şüphesiz ki SAVUNMA durumundadırlar. Doğru eylem, bu meşru savunma çizgisini terketmeyen eylem-

dir. Ama bu savunma çizgisini şu veya bu araçla sınırlamak saçmadır. Faşist caniler saldırarak; "sen kendini ancak şu araçlarla savunabilirsin" demek saçmadır! İkincisi, bu savunma anlayışı durgun ve mekanik bir savunma anlayışına da indirgenemez. "Düşman saldırarak, bekle, tam senin boğazına sarıldığı zaman kendini savun!" Hiç kimse ve hiçbir güç, ne egemen sınıflar ve onların karşı devrimci güçleri, ne de sözde solcu bazıları, kendi hayatına, özgürlüğüne ve tüm var oluş koşullarına karşı yönelen saldırı ve tehditler karşısında, *emekçi halk güçlerinin kendisini savunmasını koşullandırma hakkına sahip değildir.*

GÜN MÜCADELE GÜNÜ*

Bugün, içinde bulunduğumuz siyasi durumu ve gelişme çizgisi-
ni yeniden kısaca gözden geçirmek ve hatırlamakta yarar var-
dır.

1977 baharında Türkiye ekonomisi, o koşullarda, mevcut MC hükümeti ile çözilemez sorunlarla yüzyüze geldi. Emperyalist güçlerin (ve KOÇ-SABANCI gibi yerli tekellerin) taleplerine AP ve CHP'nin uymalarıyla erken seçime gitmek zorunda ka-
lındı. Seçim sonrasında hakim sınıfların sorunlarını çözebilmek için uygun bir siyasal zemin ortaya çıkmadı. MSP'siz bir sağ hükümet kurulamıyordu. İç ve dış tekeller bir CHP iktidarını sorunlarını çözmek için uygun bir yol olarak gördüler. Buna rağmen Demirel, "sol tehlike" üzerine kurduğu bir gerilim po-
litikasıyla CHP'nin hükümet olmasını önleyebildi ve siyasi ikti-
dan elde edebilmesi için yegane yol olan üçlü MC koalisyonu-
nu yeniden oluşturdu. Ülke ekonomisinin çözmek zorunda ol-
duğu sorunlara emperyalist kurumların ve yerli tekellerin is-
tedikleri doğrultuda önlemler getirmek için —koalisyonun tüm
iç tutarsızlıklarından doğan engelleri bertaraf etmeye çalışa-
rak— harekete geçti. Onun bu yolla yapmak için uğraştığı şey,
egemen sınıfların en iyi temsilcisinin kendisi olduğunu kanıtla-
mak ve onlara hizmet etmeye devam edebilmektir.

Şimdi hükümetin aldığı ekonomik kararlar emperyalist güçle-
rin (IMF tarafından dikte ettirilen) taleplerine uygun bir nite-

(*) Devrimci Yol, Sayı 9, 19 Eylül 1977

lik taşıyor. Zamlar, düşük taban fiyatları, ücretlerin ve maaşların sabit tutulması ve henüz uygulamaya konulmayan devalüasyon. Bu sözüm ona "tedbirler paketinin" anlamını açıklamak için uzun söze gerek yok. Onlar "iç talebi kısmaya yönelik tedbirler" diyorlar. Öz Türkçesi; halkın nesi varsa, yarısını elinden almak! İşçiler bir toplu sözleşme dönemini büyük ölçüde yeni arkada bırakmışken alınan bu kararlar, milyonlarca işçiye verilen kısıtlı hakların da fazlasıyla geri alınmasıdır. Taban fiyatlarının düşük tutulması, milyonlarca köylünün alın terinin bir avuç para babasına aktarılmasıdır. Hasılı on milyonlarca emekçi halkın azgın ve acımasız bir sömürüye uğratılmasıdır.

Böylesi bir ekonomi politikasının kaçınılmaz olarak, bir baskı ve terör politikası ile desteklenilmesinin zorunlu olduğuna geçen sayımızda değinilmişti. Geniş kitleleri böyle açıkça karşısına almak zorunda kalan bir iktidarın zulmü artırmaktan ve giderek daha açık baskıya dayanmaktan başka bir yolu yoktur: Hükümetin programı budur.

Buna karşılık da emekçi halkın ve tüm devrimcilerin, bu baskı ve zulme karşı, bu vahşi soygun ve sömürüye karşı, cesaret ve kararlılıkla mücadeleye atılmaktan, pahalılığa ve zamlara karşı mücadele etmekten, faşist zulme karşı direnmekten başka bir yolu yoktur.

Hükümetin baskıları karşısında CHP'nin ne yapacağı da belli olmuştur. O, bugünkü ekonomik zorlukların Hükümetin çökmesine yol açacağını bekliyor. MC partileri içindeki dürüst unsurların(!) "vicdanının sesini dinleyerek", hükümete karşı çıkacağını (halâ!) "umuyor", bekliyor! "Yarımlar bizim" tür-küsünü söyleyerek bekliyor.

Evet, yarımlar işçilerin, köylülerin, memurların ve gençlerindir. Ama bu geleceği kimse emekçilere hediye etmeyecektir. Bu zulüm ve soygun düzeni emekçilerin güçlü kollarının ve uzun kararlı bilinçli ve çetin bir mücadelenin sonucu yıkılacaktır. Bunun için bizim mücadele etmekten başka bir yolumuz yoktur. Bunun için, gün mücadele günüdür.

Bugün kararlılıkla ve cesaretle mücadeleye atılmak gerekiyor.

Milyonlarca emekçinin faşizme karşı yaşam ve ekmek kavgasında, onun yanı başında, mücadelenin en ön safında yer almak, onunla omuz omuza dövüşmek gerekiyor. İşçilerin, köylülerin, memurların mücadelesini örgütlemek, onları geniş kitleler halinde günlük talepler için, protesto gösterileri için, faşizme karşı direnmek için örgütlemek yolunda ileri atılmalı!

Bu, Devrimci olmanın yüklediği bir sorumluluk, halka layık olmanın gerektirdiği bir zorunluluktur.

Uyuşukluğa, pasifliğe, kararsızlığa ve tereddüte yer yoktur. Faşizmin halk düşmanı çehresi her geçen gün daha iyi açığa çıkıyor. Kitlelerin zamlara, pahalılığa ve faşizme karşı tepkilerini birleştirmek ve devrimci bir anlayışla örgütlemek gerekiyor. Zamların ve pahalılığın hesabını faşizme ödetmek gerekiyor.

Evet, halk güçlerinin yeterli bir örgütlülüğü ve bilinçliliği yoktur. Devrimciler dağınık ve bölünmüştür. Ama bütün bunlar mücadeleye atılınamıza engel değildir. Mücadele kitleleri eğitecektir.

Cesaret, kararlılık ve coşkunlukla mücadeleye atılalım. Devrimci olmanın, halka layık olmanın başka yolu yoktur...

.....

ÜLKEMİZ BİR BAŞTAN BİR BAŞA FAŞİST ZULME VE PAHALILIĞA KARŞI DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN SLOGANLARIYLA İNLEMELİDİR...*

.....

Gerçekte, bugün, faşist güçlerin acımasız saldırı politikalarına karşı, faşist zulme ve pahalılığa karşı seyirci kalmamak gerektiğini, halkın çıkarları doğrultusunda mücadele etmek; birşeyler yapmak gerektiğini kabul etmeyen tek bir dürüst insan kalmamış gibidir. Bu düzenin bekçi köpekliğini üstlenmiş olanlardan başka herkes siyasi iktidarın zulüm ve sömürü politikalarına karşı çıkıyor. İşçiler, köylüler, memurlar ve gençler mücadele isteğiyle dolu. Bu devrimci potansiyel ülke düzeyinde, kendiliğinden nitelikli kitle hareketlerinin gelişmesine de yol açmaktadır.

Egemen güçler ise halkın devrimci bir önderliğe sahip olmayışından yararlanarak, halk yığınlarının yükselen tepkilerini, muhalefetini bastırabilmek için çaba sarfediyorlar.

Emekçi halk *Devrimci* bir önderlikten yoksundur, örgütsüz ve dağınıktır. Devrimci güçlerin örgütlülüğü yeterli değildir, güçler bölük-pörçüktür ve *genel olarak* sağ eğilimler hakimdir. Egemen sınıflar bu durumdan yararlanarak, halka karşı bir terör politikası ile, kitlelerde düzene karşı ve onun olağanüstü boyutlara ulaşan bozukluklarına karşı doğan tepkileri bir süre daha bastırabilme olanaklarını elde edebiliyorlar. Bunu sağlayabilmek için faşist güçler halk güçlerine karşı pervasızca saldırılar düzenliyorlar. Gecekondu halkın evlerini başına yıkıp 6-7 gecekonduyu katlediyorlar, her gün 1-2 halk evladını öldürüyorlar. Gerçek bir devrimci muhalefetin bulunmayışı ne-

(*) Devrimci Yol, Özel Sayı 4, 5 Ekim 1977

deniyle, halkla adeta alay ediyor; emperyalizme uşaklığın, tekelci parababalarına hizmetkarlığın, halka karşı da gaddarlığın zirvesine çıkabiliyorlar.

Böyle bir durumda, egemen sınıflara, zamlara ve çeşitli uygulamalara karşı halkın geniş bir tepki göstermemiş olmasına şaşıl-mamalıdır. Bu durumun ortaya koyduğu, gelip dayattığı şey halkın devrimci bir önderliğe kavuşturulması, Bağımsız bir Devrimci Hareketin yaratılması zorunluluğudur. Mevcut si-yasi iktidarı Devrimci bir iktidar alternatifini (düzenin gerçek alternatifini) ortaya koyacak ve sahte düzen alternatifini hareket-lerin (reformist ve faşist) mevcut düzene olan tepkileri eritme-sini, bastırmasını önleyecek olan şey budur. Bugün temel alın-ması gereken devrimci görev halkası da budur.

Şimdi yapılması gereken mevcut-somut koşulların gerekli kıl-dığı günlük görevleri bu doğrultuda kavrayarak mücadeleye atılmaktır.

Bütün anti-faşist halk güçlerinin faşist zulme ve pahalılığa kar-şı bir direniş mücadelesi için seferber edilmesi gerekiyor. Fa-şizmin teşhir ve tecrit edilmesi, faşizme karşı olan tüm güçle-rin dayanışmasının sağlanması için çalışmak, zamlara karşı mücadele ile faşizme karşı mücadeleyi birleştirmek, zamların hesabını faşizme ödetmek, faşizmin yalanlarını ve halk düşma-nı çehresini en geniş kitleler içinde açığa çıkarmak gerekiyor. Bütün anti-faşist halk güçlerinin anti-faşist direnişini tabandan örgütlendirmek, CHP tabanındaki kararlı anti-faşist güçlerden solun tüm kesimlerine kadar bütün anti-faşist halk güçlerinin faşizme karşı mücadeledeki birlikteliğini oluşturma yolunda mücadele etmek gerekiyor.

Ülkemiz bir baştan bir başa faşist zulme ve hayat pahalılığına karşı devrimci direniş mücadelemizin sloganlarıyla inlemelidir!.

"HALKIN UMUDU CHP" HAYALLERİ YIKILMALIDIR*

CHP son zamlarda takındığı tavırla, seçimlerde halkın oyunu alabilmek için yürüttüğü propagandanın bir demagojiden başka birşey olmadığını halka göstermeye devam ediyor.

CHP seçim kampanyası sırasında önceden yaratılan "halkın umudu" görüntüsünü sonuna kadar sömürebilmek temeline dayanan bir seçim stratejisi izledi. Halbuki CHP iktidar olabilmek için halka değil hakim sınıflara ve emperyalizme dayanmayı tercih etmektedir. Seçimlerden hemen sonra kurduğu azınlık hükümeti programıyla bunu bir defa daha göstermiştir.

Bu hükümet programında halkın birikmiş dertlerine çare; ekonomik, sosyal ve siyasi problemlerin halkın yararına bir çözümü yoktu. Bu programda, emperyalizmin ve yerli tekellerin öngördüğü istikrarı sağlamak esas alınmaktaydı. CHP halkın çıkarlarıyla tekellerin çıkarlarının bağdaştırılabileceği yalanlarını yaygınlaştırmaya çalışıyordu. Böyle bir tutum tabii ki, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin özlediği ve istediği bir şeydir. Nitekim Koç'ların ve Sabancı'lann destekleri bunu kanıtlar.

Bugün 214 milletvekiliyle ana muhalefet partisi olan CHP ne yapıyor? Yine aynı şeyi: CHP bugün emperyalizmle bütünleşmiş yerli tekелci burjuvaziye dayanarak hükümet olma bekleyişi içindedir. Bugün CHP muhalefetinin(!) görünen içeriği budur.

(*) Devrimci Yol, Özel Sayı 4, 5 Ekim 1977.

Son zamlar karşısındaki tavrıyla CHP muhalefeti (!) bu içeriği biraz daha gözler önüne sermektedir. CHP kurmaylarının zamlar ve istikrar tedbirleri karşısındaki tutumu özet olarak şöyle ifade edilebilir:

"MC almış olduğu ekonomik tedbirleri iyi(!) alamamıştır. Çünkü aracı ve tefecilere büyük fırsatlar sağlamıştır. Halbuki biz (CHP) olsaydık, daha etkili tedbirler alarak vurguncu komisyoncuların kasalarının dolmasına fırsat vermez, aracı ve komisyoncuların kasalarına giden sömürü paylarının tekelci sermayeye akmasını sağlardık. Ekonomi, ancak böyle kurtarılabilir; istikrar ancak böyle sağlanabilirdi."

Evet, CHP kurmaylarının zamlar karşısındaki tavrı tamı tamına bu. Tekelci burjuvaziye yaranmak, tekellere MC'den daha yararlı olabileceklerini göstermek tutkusu başka türlü bir tavrı imkansız kılmaktadır.

CHP kurmayları adeta halkla dalga geçercesine, halkın içinde bulunduğu sıkıntılarla alay edercesine "bayram tebriklerinde bayram öncesi yapılan zamların kötülüğünden" söz ediyorlar. Ecevit zamların kaçınılmazlığından (uzun zaman uygulanan seçim ekonomisinin zorunlu sonucu olarak gösteriyor) söz ederek kendi iktidarlarında da böyle "ekonomiyi kurtarma" tedbirlerinin alınmış olacağını (bir farkla, tekelci sermayenin daha çok yararlanacağı biçimlerde) anlatmak gereğini duymaktadır.

Burada bir parantez açarak işaret edelim ki, ekonomik bunalımın kaynağı Ecevit'in işaret ettiği gibi seçim ekonomisi uygulamaları değildir. Yine Ecevit'in ısrarla gözlerden gizlemeye çalıştığı tekeller ve tekelci burjuvazi, toplumdaki ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımların baş sorumlusudur. Ekonomik bozukluğun, ekonominin iflah olmaz açmazlarının kaynağı emperyalizm ve emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist gelişmedir. Bugünkü kriz, bu çarpık yapının sonucu ve büyük tekellerin sorunlarını içeren bir krizdir. Getirilmesi şart koşulan çözümler de tekelci burjuvazinin sorunlarına halkın sırtından çözümler getirmeyi, daha açıkçası halkın tekellere yardım etme-

sini sağlamayı amaçlamaktadır. CHP bütün bunlara hiç değinmeden geçmektedir. Tekellerin desteğini kazanmayı hedefleyen CHP bu yüzden bugünkü hükümetin halkın aleyhine aldığı kararlara karşı sessiz kalmaktadır.

Bugün CHP resmi politikasında tekelci burjuvazinin aleyhine tek söz bulunmadığı gibi, ekonomiyi kurtarma politikalarında da göze çarpan en önemli yan tekeller yararına tedbirlerdir.

İşte seçimlerde "Halk İktidarı" sloganlarını haykıran CHP'nin halkın karşısındaki durumu bu. Halkın sıkıntılarının tahammül edilmez bir seviyede bulunduğu bir dönemde halka sırtını dönen ve halkın düşmanlarına dayanan, onların icazetini almaya çalışan bir halktan yana(!) parti.

CHP'ye umut bağlamış olan pek çok kişiyi şimdilerde meşgul eden, mantıklı bir açıklanmasının yapılamamış olmasından dolayı da şaşkına çeviren en önemli sorulara bakalım: Bu zamlar ve pahalılık karşısında CHP neden sessiz duruyor? Neden halkın en hayati çıkarlarına pervasızca saldırıların yapıldığı, tahammül sınırını aşan bir sömürünün altında inletildiği bir zamanda böyle hareketsiz, böyle vurdum duymaz davranıyor? Neden halkın çıkarlarını savunmuyor; halka yol göstermiyor? Bu nasıl halktan yana bir muhalefet? Düşündüğü nedir; hesabı nedir?, vb.

Üzülerek belirtelim ki, bu soruların CHP'ye umut bağlamış olan iyi niyetli kişilerin umutlarına uygun bir cevabı yoktur. Fakat biz yine de şaşkınlığı bir nebze giderebilir umuduyla, CHP kurmaylarının hesabı nedir, ona bir bakalım.

CHP kurmayları iktidar olmayı bekliyor. Hem de "çok kısa zamanda." Tekelci burjuvaziye sadakatini böyle defalarca ispat etmiş; en güç zamanlarda bile (örneğin içinde bulunduğumuz dönemde) tekelci burjuvazinin çıkarlarını rasyonalize etmek için fedakarca çalışmış; üstelik "düzen" ve "istikrar" vaad eden bir CHP'ye tekelci burjuvazinin iktidarı vermesi mantıklı(!) değil mi? MC'nin bu ekonomik zorluklar altından kalkamayacağı da bir gerçek. O halde geriye bir CHP hükümeti al-

ternatifi kalmıyor mu?

İşte hesap bu. Ve bugün bu hesabın gerçekleşmesine engel olabilecek muhtemel gelişmeleri imkansız duruma sokmak üzere izlenen bir dizi taktik de CHP kurmayının politikası oluyor.

Bu taktiklerin neler olduğu da gün ışığına çıkmış bulunuyor:

● **Ekonomik alanda (halkın sıkıntılarına rağmen) tekelci sermayeyi memnun edecek bir politika: zamlar karşısındaki tavır. Kitlelerin artan protestolarını pasifize etmek, halkın muhalefeti bastırmak üzere bir suskunluk veya "muhalefet."**

● **MC partilerinden CHP'ye geçebilecek olan parlamenterleri ürkütmemek için siyasi tansiyonu düşük tutmak. Gerilimi yumuşatmak ve dostane ilişkilere (MC partilerindeki tek tek parlamenterlerle) girmek. Transferi mümkün olanların transferini gerçekleştirmek üzere parlamentoda "barış" siyaseti izlemek (sert muhalefet(!) MC partilerinden gelecek olanları itiyormuş ve MC'de kenetlenmelerine yol açıyormuş). Bunun için MC'ye ciddi muhalefet yerine MC içindeki "iyi niyetli" unsurların da kabul edebileceği yumuşak bir muhalefet daha faydalı imiş...**

● **CHP'nin hükümet olmasını engelleyebilecek muhtemel gelişmelerden bir diğeri de, askeri bir müdahale olarak ön görülüyor. Bu askeri müdahale engelini ortadan kaldırabilmek için izlenen taktik de şöyle düşünülüyor:**

"Askeri müdahale ekonomik ve siyasi sorunların biraz daha keskinleşmesi ve bu sorunların üstesinden MC'nin gelememesi halinde gündemdedir. Bir askeri müdahaleye imkan vermemek için siyasi gerilimi artırmamak, MC'nin transferler yoluyla çözümlmesini böyle bir müdahale noktasından önce gerçekleştirmek üzere yumuşak ve akıllı(!) bir politika izlemek..."

İşte CHP'nin görünen politikası ve bu politikaya yol açan tespit ve düşünceleri bunlar. Yani CHP kurmayları bu gerekçelerle muhalefet yapmama ve MC'ye destek olma noktasına gelmiş bulunuyorlar.

İşte herkesi şaşkınlığa düşüren ince politika bu, CHP'ye umut bağlayanları ve umut bağlamamış olanları; dostu ve düşmanı hatta MC partilerini şaşırtan politika bu. CHP'nin uyguladığı bu şaşkınlık(!) politikası sadece halkı şaşırtmakla kalmamış, CHP'nin muhalefet yapmaması MC partilerini dahi şaşırttığı için bu şaşkınlıkla iktidar olduklarını unutup zamlara ve devallüasyona karşı muhalefet yapmaya, "halkın çıkarlarını" savunmaya yeltenmişlerdir. Ve hala bu şaşırtmaca politikasının bir ürünü(!) olarak da, halkı "halkın çıkarlarını" savunmak paranasıyla teşkilatlamaya devam etmektedirler. En azından CHP'den daha fazla!

Eh, bu uysal dostun göstermiş olduğu dostluk jesti karşısında duygulanarak gözleri yaşaran bir takım "iyi niyetli" MC parlamenterlerinin CHP'ye geçmesini beklemek, imkansız beklemek olmaz sanırsınız. Bu dostluk karşısında şaşkına dönen MC parlamenterlerinin şaşkınlığı hala geçmediği için CHP'ye geçmiyorlar. Fakat bu MC parlamenterlerinin hepsinin silme şaşkın olması mümkün olmayacağına göre, mutlaka içlerinden 10-15 tanesi de olsa şaşkınlıktan kurtulacağına göre "Halk İktidan" yakındır!

Burada şaşkınlıktan kurtulamamış bir takım iyi niyetli kişiler hala şu soruyu soruyor olabillirler: CHP'nin bu tavrında, izlediği politikada ve taktiklerde *Halk faktörü* nerede? İzlendiği gibi CHP'nin muhalefeti halk için bir muhalefet değildir. CHP kurmayları iktidar için halka değil, emperyalizmle bütünleşmiş tekellere dayanmayı zorunlu görüyor ve tercih ediyor. Tabii ki böyle bir iktidarın (CHP kurmaylarının umduğu gibi, CHP kurmaylarının dayanakları ve politikasıyla gerçekleşen bir iktidar), "yakın zamanda" gerçekleşse bile kimin iktidarı olacağı gün gibi aşikar...

Faşizm her alanda örgütlü, planlı, programlı saldırısına hiç "şaşırmadan" devam ediyor. Son zamlarla bu saldırıları tahammül sınırını çoktan aşmış bulunuyor. Halkın bu gaddar sömürüye ve faşist teröre baş kaldırma duyguları artmakla birlikte, halk saflarındaki dağınıklık ve örgütsüzlük sebebiyle bu karşı koyuş etkili bir anti-faşist mücadele düzeyine çıkamıyor. Hal-

kın, faşizmin saldırıları karşısındaki savunması kendiliğinden bölük pörçük, merkezi bir önderlikten yoksun durumdadır.

Bütün anti-faşist halk güçlerinin birleştirilmesi ve faşizme karşı aktif bir mücadeleye sokulması bir zorunluluk olarak karşımızda duruyor. Halk güçlerini faşizme karşı seferber edebilmek için halk saflarındaki tereddütleri, karamsarlıkları ve şaşkınlıkları bertaraf etmek bir zorunluluktur. Oligarşinin faşist taarruzunun en önemli bir hedefi de halk güçlerini dağıtmak, halkın saflarında şaşkınlık ve tereddütler yaratarak halkın iktidar alternatifini bir siyasi hareketini engellemektir. Faşist terör ve demagojinin bugün ulaşmak istediği başlıca hedef budur.

Bugün faşist demagojiye karşı mücadele ederken, faşist demagojiyi teşhir edip halk saflarındaki tereddütleri gidermek ve faşizme karşı birleşmek gereğini izah ederken, CHP'ye umut bağlamış olan milyonlarca insanın tereddütlerini de dağıtmak en önemli görevlerimizden birisidir.

CHP kurmaylarının son tutum ve politikalarının halkın saflarında yarattığı şaşkınlıktan faşizmin istifade etmesine engel olalım. Sabırla ve inatla faşizme karşı mücadeleden başka bir kurtuluş yolu olmadığını anlatalım. Halkın kurtuluşunun kendi çıkarları için örgütlenip mücadele etmekten geçtiğini; mücadeleyi, gerçek bir demokratik halk iktidarı sonucuna ulaştırmak anlayışıyla *devrimci yoldan* yürüyerek yükseltmek gerektiğini sabırla ve inatla anlatalım.

Bir yıl kadar önce, "... faşizmin halka saldırıları karşısında CHP halkı *'genel seçimlere kadar sabredin ve seçimlerde bize oy verin'* diyerek pasifize ediyor. Halkı savunmasız bırakıyor. Umutlarını CHP'ye bağlamaları ve beklemelerinden başka bir şey önermiyor. CHP'nin bu politikası oligarşinin saldırgan politikasını tamamlayarak onunla uyuyor. Faşizmin saldırıları, halkın bölük pörçük olmasını, direncinin kırılmasını, kendini savunmasız bir durumda teslim olmasını, itaat etmesini hedefliyor. Bu yolla oligarşi iktidarını tehdit edecek bir halk hareketine engel olmak istiyor. Oligarşi, iktidar alternatifini bir halk hareketinin örgütlenmesine engel olmak, halkın düzen partile-

ri safında toplanmasını sağlamak sonuçlarını elde ederek amacına ulaşacağını çok iyi biliyor. İşte, CHP'nin teslimiyet öneren politikası bu bakımdan faşizmin politikasıyla çıkışıyor. CHP *'halkın saflarından'* faşizmin değirmenine su taşıyor."

"Bugüne kadar olduğu gibi, halkı faşizme karşı aktif mücadeleye sokmak için çalışmalıyız. Devam edecek olan faşist saldırılar karşısında halkın bölük pörçük, sistemsiz ve örgütsüz savunmasını toparlamak, onu örgütlü bir savunma durumuna dönüştürmek için yoğun bir çalışmaya daha bilinçli devam etmeliyiz. Sonra, halkın aktif savunmasını, sistemli ve örgütlü savunmayı faşizme karşı bir karşı-taarruz biçimine yükseltmek için bugünden bütün çabamızla çalışmalıyız. Bu çalışmalarımızda önemli sayılabilecek başarılar elde etmemiz, *'halkın umudu CHP'* hayallerini yıkarak ilerlememize sıkı bir biçimde bağlıdır. Halka CHP'nin bugün tekelci burjuvazinin umudu haline geldiğini anlatmalıyız. CHP iktidarıyla faşizmin yenilemeyeceğini; CHP'nin halkı faşizme karşı savunmasız bırakarak hakim sınıfların gaddarca sömürü ve zulümlerini kolaylaştıran bir rol oynadığını açıklamalıyız." (Devrimci Gençlik, sayı 16) diyorduk.

Yine seçimler arasındaki tavrımızı şöyle özetliyorduk: "Eğer seçimler platformunda seçimlerden sonra halkın kendi çıkarlarına sahip çıkarak örgütlenmesi, mücadele etmesi ve gerçek bir halk iktidarı kurulana kadar bu mücadeleyi daha da güçlendirerek sürdürmesi gerektiği, aksi halde hiç bir şeyin değişmeyeceği anlatılmaz; mücadelenin bir devrimle sonuçlanmak üzere ve devrimci bir anlayışla sürdürülmesinin tek yol olduğu söylenmezse; bu kavrayış öne çıkarılıp propagandası yapılmazsa, 5 Haziran seçimlerinden sonra ülkede devam edecek olan ekonomik, sosyal ve siyasal boğuşma karşısında halk, şaşkınlığa, hayal kırıklığına uğrayıp umutsuzluğa düşebilir. İşte o zaman bundan sadece ve sadece hakim sınıflar yararlanırdı. İşte böyle bir anlayışla bizler TEK YOL DEVRİM sloganını öne çıkarıp, halkın gözünden gizlenmek istenen gerçekleri açıklamayı bir görev olarak bildik. Seçimleri politik planda faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmek ve yükseltmek noktasından ele alıp, halka doğru devrimci hedeflerin ve halkımızın kurtuluşunun doğ-

ru devrimci yolunun propagandasını yaptık." (Devrimci Yol, Sayı 4).

Faşist demagojinin ve CHP kurmaylarının "şaşırtmaca" politikalarının halk arasında etkilerini bertaraf etmek üzere yürüteceğimiz mücadelede önceden yapmış olduğumuz tespitler bize ışık tutmalıdır. Bu tespitleri mücadele içinde detaylandırıp, somut, halkın anlayacağı birer siyasi gerçekleri açıklama malzemesi haline getirelim.

SIYASİ GELİŞMELER*

MC hükümetinin şimdiye kadar halka verebildiği en iyi şey, kendi içindeki uyumsuzluklar sonucu düşebileceği umudu oldu! Ülkemizdeki siyasi durum öyle bir hale geldi ki, sefalet ve çaresizlik içindeki halk hükümet içindeki anlaşmazlıklarla ilgili yeni bir haber yeni bir gelişme bekliyor. "İlerici" eğilimli basın bu yoldaki umutları artırıcı yazılara (her zamanki adetleri üzere) yer veriyor. Ama şimdi sadece, bugüne kadar hep aynı şekilde "bu hükümetin ha bugün ha yarın çöktüğünü" yazmayı adet haline getirmiş olan "ilerici" basın değil diğer büyük burjuva basını da (Tercüman dahil) bu doğrultudaki kanuları güçlendirecek şekilde yayın yapıyor. Bir AP-CHP koalisyonundan söz ediliyor. CHP politikası uzun zamandır böylesi bir olasılığa çakıldı kaldı. Bütün bu gelişmeler ne anlama geliyor?

Gerçekten de, MC güçleri arasında önemli uyumsuzluklar ve çekişmeler vardır. Faşist MC çetesi sadece halka düşmanlıkta, yoksul halkı ezip sömürmede, emperyalist güçlere ve yerli parabalalarına ortaklıkta pek güzel anlaşıyorlar. Bunun ötesinde iş, sömürü alanlarının pay edilmesine, ganimetin bölüşülmesine geldiğinde alabildiğine çatışıyorlar. Geçen MC döneminde hep böyle, çekişe çekişe, dalaşa dalaşa (ve "ilerici" basınımızın ve sözde solcu birçoklarının ha düştü ha düşecek beklentisine karşın!) seçimlere kadar iktidarlarını, saltanatlarını sürdürebildiler.

Seçimler öncesinde, yaz başlarında bu durum değişti. O zamanki MC hükümeti Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu bir dizi ekonomik ve siyasi sorunu çözemez bir hale gelmişti (Bu

(*) Devrimci Yol, Özel Sayı 6, 10 Kasım 1977

sorunlar Devrimci Yol'un o zamanki ve daha sonraki sayılarında incelenerek ortaya konmuştur. Daha sonra bu durum tam anlamıyla gün ışığına çıktı: Ülke tam bir ekonomik krizle karşı karşıya idi. Döviz sıkıntısı had safhaya ulaşmıştı. Amerika'nın denetimindeki IMF bir çok mala zam yapılmasını, taban fiyatlarının ve ücretlerin düşük tutularak iç talebin kısılmasını ve % 25'lik bir devalüasyon yapılmasını öneriyordu. Amerika'nın Kıbrıs sorunu nedeniyle uyguladığı ambargo sorunları iyice güçleştirmekte idi). Kendi aralarındaki çatışmalar sonucu hükümetin karşı karşıya kalınan sorunları çözemez hale gelmesi nedeniyle egemen sınıfların ve emperyalist çevrelerin isteğiyle hükümet bozulup seçime gidilmişti.

Şimdi, durum seçim öncesinden çok farklı değildir. Daha doğrusu o zamanki durum tamamiyle ortadan kaldırılabilmiş değildir. Seçimler sonrasında egemen sınıfların sorunlarını çözebilecek yapıda bir iktidar oluşturulamadı. Bir CHP hükümetinin de kurulamamasından sonra oluşturulan yeni MC hükümeti emperyalist parabolcularının isteklerini yerine getirdi. Halkın belini büken zamları yaptı. Her şeyi alabildiğine pahalandırdı. Para değerini % 10 düşürdü. Taban fiyatlarını düşük tuttu. Yani emperyalistlerin istediği gibi halkın alım gücünü düşürerek "iç talebi kısıt", ama emperyalist güçlerin ve işbirlikçi tekelcilerin isteklerinin hepsi yerine getirilmiş, sorunlar çözülmüş değildir. Emperyalist çevreler alınan kararları yeterli görmüyorlar. Emperyalist sömürüyü daha da pekiştirecek, halkı daha da ezecek yeni kararlar isteniyor. Ekonomi girdiği bataklıktan çıkamıyor. Yeni bir devalüasyon gündeme getiriliyor. ABD emperyalizmi özellikle Kıbrıs sorununun çözümünü istemektedir. Uygulanan kısmi askeri ambargo ile birlikte ekonomik baskılar Kıbrıs sorununa bağlanıyor. Kendi içinde dalaşıp duran MC çetesi, büyük burjuvazinin ve emperyalist güçlerin isteklerini yerine getiremiyor.

İşte bu noktada, bu sorunların çözümü için hakim sınıflar açısından elverişli bir alternatif olarak görülen AP-CHP koalisyonu için bir eğilim yaratılıyor. Emperyalist güçlerin ve işbirlikçi tekelci güçlerin isteklerini karşılayan bu eğilim büyük basında ve AP içinde dile getiriliyor. AP tabanında bu hükümete karşı

genişçe bir "muhafeft" vardır. MSP ve MHP'ye verilen tavizler, bunlarla AP'li kesim arasındaki çıkar sürtüşmelerini artırmaktadır. Bu tepkiler hep, bir AP-CHP koalisyonunu körüklemeye kanallızedilmektedir. Şimdilerde bu eğilimi körüklemek için yeni rüşvet olaylarından yararlanılmak isteniyor. Darbe söylentileri çıkartılıyor.

Bu gelişmeler meclis başkanlığı sorunda düğümlenmiş görünüyor. Demirel ve AP yaratılan bu ortama uygun bir hava içine girmiş, hükümetten çekilebileceklerinden söz etmiş ve meclis başkanlığı konusunda CHP ile uzlaşma yoluna girmiştir. Demirel'in muhtemel siyaseti AP içindeki muhafefti, büyük basın ve de iç ve dış çevrelerce yaratılan bu eğilimi Erbakan üzerinde bir *baskı unsuru* olarak kullanmak ve büyük burjuvazinin ve emperyalist çevrelerin taleplerine uygun çözümler getirebilmek için MSP ile aralarındaki sürtüşmeleri kısmen giderebilmek ve Erbakan'dan bazı tavizler koparabilmektedir. Demirel, bir AP-CHP koalisyonu yönündeki geniş baskı karşısındaki esnek tutumuyla bir yandan Erbakan'ı sıkıştırmakta, diğer yandan da CHP'yi, (şu koca muhafefti(!)) böyle bir olasılığı bozmamak için, soluk almamaya çalışır vaziyette bekletmekte, bekletebilmektedir. CHP'nin, AP içinde bir çözölme yaratma "umudu"na yönelik siyaseti, Demirel'in MC içindeki uyumsuzlukları giderme yolunda MSP'yi taviz vermeye zorlama çabalarına hizmet ediyor. Bu şekilde, emperyalist çevrelerin ve işbirlikçi yerli tekerci burjuvazinin taleplerini yerine getirebilir, düzeni yaşatabilir hale gelirse MC çetesinin yoksul halklarımız üzerindeki tahakkümü sürecektir. Aksi halde kendi efendileri tarafından MC'yi düşürmeye yönelik baskı ve zorlamalar yoğunlaşacaktır. MC yerine bir AP-CHP veya benzeri bir hükümetle bu zulüm, baskı ve sömürü düzenini devam ettirmek için... CHP uzun zamandır, emperyalist güçler ve yerli uşaklarınca verilecek böyle bir "düzeni tamir etme" görevini yerine getirmeye gönüllü hale gelmiştir. Uzun zamandır Ecevit ne "emperyalist sömürü" ne de "tekerci burjuvazi" sözlerini ağzına bile almamaktadır.

Şüphe yoktur ki bu şekilde bir gelişmeden, yani, hakim sınıfların istediği gibi CHP-AP koalisyonu yönündeki bir gelişme-

den emekçi yoksul halklarımızın karşı karşıya bulunduğu dertlerin acıların dindirilmesine yönelik sonuçlar beklemek sözkonusu olamaz. Seçimler öncesinde yaptığımız şu tespit bugün için de geçerliliğini sürdürüyor: Önümüzdeki günler emekçi yoksul halklarımıza, daha fazla yoksulluk ve sefalet, daha fazla acı ve baskıdan başka bir şey vaatetmiyor.

Burada şöyle bir soru akla gelebilir: Bugünkü MC yerine, gene sömürücülerin, parababalarının çıkarlarına hizmet edecek olsa bile bir AP-CHP ya da MHP'nin yer almadığı başka bir CHP'li hükümet halk için ehven-i şer sayılamaz mı? Bugünkü MC çetesinden *daha az kötü* bir çözüm sayılamaz mı? Belki, bu soruya bir ölçüde olumlu cevap verilebilir. Ve kuşkusuz, bizim için, halk için, böyle bir gelişmeye karşılık (bunun bütün olumsuz yanlarına rağmen) MC'yi savunmak gibisinden bir tercihimiz sözkonusu olamaz. Biz iktidardaki zalimlere karşı bütün gücümüzle mücadele ederiz. Ama bu mücadelemizi herhangi bir CHP'li hükümet oluşturma hedefi ile daraltmayız. Halka böyle bir gelişmeyi umut olarak gösterebilecek, halkın ufkunu daraltabilecek bir tutum içinde olamayız. Biz halk düşmanlarına ve zalimlere karşı emekçi halkın kurtuluşu doğrultusunda, bütün halkın demokratik iktidarı doğrultusunda mücadele ederiz.

Halk düşmanı faşist MC çetesinin yıkılması, bunun yerine bir CHP'li hükümetin oluşması, halkın devrimci mücadelesinin bir yan sonucu olarak gündeme gelebilir. Devrimciler böylesi bir gelişmenin de ne anlama geldiğini halka anlatmak, mevcut siyasi durumu ve gelişmeleri açıkça ortaya koymak, sonu hüsrarla bitecek sahte umutlarla halkın uyutulup kandırılmasını önlemek, doğruları *olduğu gibi söylemekle* görevlidirler.

Evet, emekçi yoksul halklarımızın kendi güçlü kollarıyla, halk düşmanlarının zorba diktatörlükleri yerine bütün emekçi halkların demokratik iktidarını kurmak için kararlı bir devrimci mücadeleyi yürütmekten başka bir kurtuluş umutları yoktur.

YEREL SEÇİMLERDEKİ SİYASETİMİZ NE OLMALIDIR?*

Bu konuda, öncelikle şu noktayı ortaya koymak gerekir. Genel olarak "yerel yönetim kurumları", özel olarak "belediyeler" (görevli ve sınırlı bir özerklikleri olması yanında *belirleyici* yanlarıyla) mevcut sömürü düzeninin birer parçasıdır. Bu bakımdan yerel yönetim kurumlarına bakışımız mevcut devlet yapısının diğer kurumlara bakışımızdan *öz* olarak farklı değildir. Mevcut sömürü çarkı sürdükçe, egemen sömürücü sınıfların elindeki devlet çarkı parçalanıp, siyasal iktidar işçi sınıfının (ve emekçi sınıfların) denetimine geçmedikçe *reform* niteliğindeki bütün kazançlar emekçi sınıfların yaşamlarında son derece sınırlı ve kısmi bir "düzeltme" yaratmaktan öteye gidemez. Yerel yönetim kanalıyla buraların devrimci yönetimlere kavuşturulması yoluyla emekçi halka kazandırılacak şeyler de tümüyle bu reformlar kapsamında ele alınması gereken şeylerdir.

Bu *genel* değerlendirmelerin ışığında tıpkı reformlar için olduğu gibi yerel yönetimler için de mücadele verimiz. Fakat asla mücadeleyi *doğrudan* yada *dolaylı* olarak bununla *sınırlama* hatasına düşmeyiz.

Yerel seçimlerdeki çalışmalarımızın da temel yönelimi, bağımsız bir Devrimci Hareket'in yaratılması, mevcut düzene karşı devrimci bir alternatifin ve onun unsurlarının yaratılması olacaktır.

(*) Devrimci Yol, Sayı 11, 28 Kasım 1977

Bu doğrultuda, Haziran seçimlerinde olduğu gibi, her hangi bir burjuva partisini, özellikle CHP'ni desteklemek gibi bir tutumumuz söz konusu değildir. Erken seçimler sırasında CHP'nin *desteklenmemesi* şeklindeki tutumumuz bazı soru ve tereddüt-
lere neden olmuştı. Bugün gelişen olaylar karşısında bu konu yeterinde açıklık kazanmış sayılabilir. Yalnız bu konuda şunu da (yine) eklemek gerekir: CHP'nin desteklenmemesi demek CHP'ye kaybettirmek için ne lazımsa yapmak anlamına gelmez. Bugün *esas* hedefimiz başta MHP ve AP olmak üzere faşist MC çetesidir. Geniş kitleler içinde CHP'yi teşhir etme görevimizi sürdürmekle birlikte esas çabamızı bu faşist güçlerin halk içinde tecrit edilmesine yönelteceğiz.

Devrimciler genel olarak bağımsız devrimci adayların (bulunduğu bölgelerde) seçilmesi için çaba sarfetmelidirler. Subjektif konumumuz nedeniyle bu şekilde bağımsız belediye başkan adayının çıkartılabildiği yerler sınırlıdır. Başta büyük iller olmak üzere genellikle şehirlerde devrimci adaylar konulamamıştır. Buralarda çabalarımızı özellikle devrimci muhtar adayları, belediye meclis ve encümen üyelerinin seçimine yönelteceğiz.

Yerel seçimler çalışmalarımızı, faşist zulme ve pahalılığa karşı direniş mücadelemizin bir parçası haline getirmeli, mücadelemizi bu doğrultuda yükseltmeliyiz.

ECEVİT VE "TAKTİKLERİ"*

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit son günlerde Ege'de yaptığı bir seçim konuşmasında şöyle diyor:

"CHP yıllardan beri... barışı savunmuştur. Yurtta barışı sağlamak için uğraşmıştır. Onun için şimdi MHP'den gelen ve *HENÜZ içtenliği davranışlarla ve olaylarla kanıtlanamayan barış çağrılarının muhatabı CHP olamaz.*

"Bütün dileğimiz MHP'nin bu çağrısına içtenlik kazandırması ve yıllardır silahlı eylem için yetiştirdiği yandaşlarının ve militanlarının bu çağrıya uymalarını sağlamasıdır(...)

"*Gelecekteki bir yaklaşım konusunda da şunu söylemek isterim. Ne zaman kurtları insanlardan önemli saymazlar, ne zaman çocuklarımızı kurtlara yedirtmekten vazgeçerler durumu ancak o zaman başka türlü değerlendirebiliriz.*" (Hürriyet, 21. 11.1977).

Son Meclis Başkanlığı olayından sonraki eleştiri ve tepkiler üzerine Ecevit'in savunması böyle oldu. Ecevit bu konuşmalarında faşizme karşı tutumundaki bütün sakatlığını ortaya koyuyor. Ona kalırsa faşistler samimiyetlerini HENÜZ kanıtlayabilmiş değiller. Eğer biraz daha gayret ederler de samimiyetlerini kanıtlayabilirlerse onların çağrılarını göz önüne alabilir,

(*) Devrimci Yol, Sayı 11, 28 Kasım 1977

örneğin faşistlerle bir ortaklığa, bir koalisyona yanaşabilir. Örneğin, faşistler *eğer bir dönem için* saldırılarını durdursalar (ki bunu pekala yapabilirler) Ecevit onların barış çağrılarının samimiyetine inanarak kollarını uzatabilecektir.

Ecevit'in bu tutumunun en büyük tehlikesi sadece "gelecekteki bir yaklaşıma" kapı açıyor olması değildir. Asıl önemli olan Ecevit'in bu konuşmaları ve ifadeleri faşistlerle (şu veya bu şartlarla) şu veya bu konuda işbirliği yapabileceği şeklindeki anlayışının yaratacağı tehlikedir. Bu anlayışın halk yığınları içinde faşistleri tecritten kurtaracak bir anlayış olmasıdır. Faşistlerle hiçbir zaman ve hiçbir şart altında işbirliği yapılamayacağı kesinlikle bilinmelidir. Faşistler belli bir süre taktik planda saldırılardan vazgeçebilirler. Kurt bir süre kuzu postunun içinde gizlenip, kuzuya taze ve yeşil otlar sunabilir. Ama bu hiçbir zaman faşistlerin emekçi halklarımızın can düşmanı olduğu gerçeğini değiştirmez. Çünkü HER ZAMAN faşistler bir avuç parababasının, bir avuç soyguncunun halkı soymasına hizmet eden uşaklardır. Faşizmle hiçbir zaman uzlaşamaz, işbirliği yapılamaz.

Meclis Başkanlığı sorunu ile ilgili olarak da Ecevit'in söylediği sözler tamamen tutarsızdır. Bu konuda CHP şu veya bu şart altında faşistlerle anlaşabileceğini kabul eden bir tutum ortaya koymuştur ki bu emekçi halkımıza karşı bir ihanetten başka bir şey değildir.

Burada bir soru akla gelebilir. Meclis Başkanlığı seçiminde, başkanı CHP'den seçmekle CHP kazançlı çıkmamış mıdır? Burada bir başka sorun da ortaya geliyor. Meclis Başkanı bir süre daha seçilmese ne olurdu? MC hükümeti bütçeyi çıkartmak için Meclis Başkanını seçtirmek zorunda idi. Yoksa bütçeyi çıkartamayacaktı. MHP ile anlaşarak Meclis Başkanını seçtiren CHP sadece faşistlere yardım etmemiş, aynı zamanda AP'yi ve MC'yi de bir çıkmazdan kurtarmıştır.

CHP ve onun Genel Başkanı Ecevit'in son dönemlerde yaptığı "*taktik hata*"larla (ki bunların hata olmamasının üzerinde ayrıca duracağız) tam bir çıkmazın içine giren mevcut sömürdü

zeninin tam bir kurtarıcısı haline gelmiştir. MC geçen yaz başlarında büyük bir çıkmazın içine girmişken, bu çıkmazdan kurtulmak için IMF ve emperyalist güçlerin dayattığı erken seçimi kabul ederek MC'nin imdadına yetişmiştir.

Secimlerden sonra tekelci parababalannın taleplerine uygun siyasetleri ile MC güçlerinin bir araya gelebilmesine yardımcı olmuştur. Zamlar ve devalüasyon konusunda da "sorumlu ve dikkatli"(!) tutumuyla faşist güçlerin en büyük yardımcısı olmuştur. Meclis Başkanlığı konusundaki tutumu da sadece faşistlerin işine yaramıştır.

Ecevit'in bu tutumunu nasıl değerlendireceğiz? Ecevit'in bütün bu tutumlarını taktik hata olarak değerlendirmek tabii ki doğru olamaz. Ecevit bu tutumuyla egemen sınıfların içine girdiği derin bunalımdan çıkmasına bilerek yardımcı olmaktadır. Kendisini iktidara getirmesini beklediği tekelci burjuvaziye yeterli güvence verebilme uğruna yapmaktadır bütün bunları.

Ecevit şimdi, hala seçim meydanlarında halkın umudu bayrağını sallamaya devam ediyor. Oysa farkında değil ki elindeki bayrağın bezi tamamen yok oldu. Şimdi o, halkın umudu bayrağı diye elinde kalan sopayı sallıyor halka.

.....

FAŞİZM EMEKÇİ HALKA KARŞI BİR SAVAŞ İLANIDIR...*

.....

ODTÜ'de meydana gelen olaylar bütün çıplaklığıyla ortada. Herşey milyonlarca insanın gözleri önünde oluyor. ODTÜ'nün binlerce öğrencisi, binlerce öğretim üyesi, idari personeli ve işçisi, yani on binin üzerindeki insan bu olayların içinde yaşıyor. Oradaki jandarma ve polisler herşeyi görüp seyrediyorlar. Ve yine tüm bu olaylar bütün bir kamu oyunun, milyonlarca insanın gözleri önünde oluyor. Koca bir demokrat kamuoyunun, CHP Genel Başkanı Ecevit'in ve CHP'nin diğer saygıdeğer üyelerinin, "özgür basın"ın, başta "koca" DİSK olmak üzere işçi sınıfının sendikal örgütlerinin, memurların, öğretmenlerin, üniversitelerimizdeki binlerce profesör ve asistanlarımızın gözleri önünde. Herşey bu denli açık. Gün gibi ortada! Buna rağmen bu olayların özünü gerçekten görebiliyor muyuz? Anlamını kavrayabiliyor muyuz? Ve bu durum karşısında ne yapıyoruz? Devrimci işçi sendikaları, ilerici kuruluşlar (arada bir demec verip protesto etmekten başka) ne yapıyorlar? Öğretmeni, memuru, işçisi, köylüsü, aydını, askeri ne yapıyor?

Aslında ODTÜ'deki olayların gelişimi bugün ülkenin içinde bulunduğu durumu çok iyi bir şekilde ortaya serecek niteliktedir. İktidar ve faşist güçler on binlerce ODTÜ'lü kitleye yıllardır "musallat" olmuşlardır. Zorla, baskıyla, hileyle, tehditle, korkutmayla, ölümle yıldırmaya çalışmaktadırlar. Eğitim yaptırmamaya çalışmaktadırlar. Böylece binlerce genci ve öğretim

(*) Devrimci Yol, Özel Sayı 7, 8 Aralık 1977

üyesini teslim almaya,faşistleştirmeye çalışmaktadırlar. Bunun için yapmadıklarını bırakmamışlardır. En son Hasan Tan diye bir alçak eliyle bir-iki yüz serseriye paralı asker misali ODTÜ'ye sokmuşlar ve sözüm ona jandarma ve polisin gözetimindeki saldırılarla olaylar çıkartıp okulu kapalı tutacak ve binlerce yurtsever öğrenciyi atarak, idareye hakim olarak faşist serserileri içeri dolduracaklar ve ODTÜ'yü de faşistleştireceklerdir. ODTÜ olayları, tümüyle halk düşmanlarının bu alçakça saldırılarına karşı onurlu bir direnişin öyküsüdür.

Bu olaylar sadece ODTÜ'ye, sadece üniversitelere has olaylar da değildir. Bugün ülkemizin her tarafında durum üç aşağı beş yukarı aynıdır. Ve bütün halkımız, işçisiyle, köylüsüyle, memuruyla böyle bir saldırıyla karşı karşıyadırlar. Bu çatışmalar ülkemizde bir baştan bir başa hergün yaşanıyor. İçten içe yanan bir ateş ülkemizi sarıyor. Olaylar böylece içten içe gelişmekte, zaman zaman, belirli yerlerde patlama noktasına ulaşmakta, böylece "ortaya çıkan" olay gelişigüzel ve çarpıtılmış bir şekilde "kamuoyuna" yansıtılmaktadır. Böyle durumlarda hep aynı şeyler olur: Bir çok kuruluş protesto demeçleri verir. Bazı "sosyalist partilerin" o gün "uyanık" olanları hakim sınıfların "oyunlarına" dikkat çekerler, Ecevit "haşin" bir demeçle iktidarı uyarır, vs... Sonra olay unutulur ve arşivdeki yerine, Seydişehir, Tarih, Elazığ, Aşkale, Divriği, Uşak, 1 Mayıs, vb. dosyalarının yanına bırakılır...

Ama hayat durmuyor. Toplumsal yaşantımızın önüne geçilmez yasaları işlemeğe devam ediyor. Karşı devrim güçlerinin, faşist saldırıları ve ona karşı milyonlarca insanın yaşam kavgası, bu amansız mücadele kızışarak, derinleşerek keskinleşerek sürüp gitmektedir. Hergün ülkemizin bir tarafında bir ODTÜ, bir Aşkale, bir Elazığ, bir Tarih yeniden yaşanıyor. Şimdi Aşkale işçileri ne yapıyor? Yarın ne olacak? Elazığ'da faşist saldırılar bitti mi? Seydişehir'de, Emek'te, Aliğa'da, Yükseliş'te neler oluyor?

Bütün bu olaylar karşısında, saldırılardan yakınmak, güvenlik kuvvetlerinden, hükümetten, devletten yakınmak saçmadır. Bugün bir çok yazar, bir çok yurtsever insan bu saldırılardaki

gaddarlığı, alçaklığı, acımasızlığı görüyor ve hükümetten, polisten, devletten yakınıp duruyor. Eğitim Enstitülerinde olanları anlatıp, "ne yapalım?" deyip duruyorlar. "Devlet nerede?" diye feryad ediyorlar. Bu, gelişen olayların en özlü noktasını anlamamaktır. Bir savaşta düşmanın tarafsız olmadığını bağırıp durmak, düşmanın kötülüğü üzerine nutuklar atmak ahmaklıktan başka bir şey değildir. Bugün ODTÜ'den Aşkale'ye, Elazığ'dan Ümraniye'ye, "1 Mayıs"tan Seydişehir'e, Tarih'e, vb. tüm gelişen olaylar tek bir can alıcı noktada birleşirler. Doğu'da yaşadıklarımız, zamlar, lokavtlar ve bunun gibi her gün yaşadığımız bütün bu olaylar egemen sınıfların emekçi halklarımıza karşı bir açık savaş ilanıdır. Bunu görmek, kavramak gerekir. Anlamak ve de gereğini yerine getirmek gerekir. Bize karşı ilan edilen bir savaş kabul etmekten başka bir yolumuz yoktur.

Evet bu bir savaştır ve bu savaşın gereği neyse o yapılmalıdır. Bağırıp-çağırıp, yakınıp durmak değil. Bu savaşta "sağ teröristler", "sol teröristler" gibi ahmakça lafazanlıklara, safsatalara da yer yoktur. ODTÜ'de 4 bin kişinin üstüne atılan bomba ve kurşunlarla, o insanların kendilerini savunmaya çalışmaları aynı şey değildir. Yalnızca alçaklar yada iflah olmaz bir şaşkınlık içindekiler bu ikisini bir tutabilir, yalnızca onlar halka saldırana "sağ terörist", kendini koruyan halka da "sol terörist" diyerek tarafsızlık taslayabilir. Devlet üzerine boş hayaller yayan nutuklar atabilir. Bir savaşta böylesi aptallıklar ve şaşkınlıklar ancak ve ancak milyonlarca emekçinin bir avuç zorbaya teslim olmasına yol açabilir.

ODTÜ olayı, tıpkı Elazığ, Ümraniye, Aşkale gibi emekçi halklarımızın kurtuluş yolunu gösteren böylesi özlü derslerle doludur. Bütün bunları görebiliyor muyuz? Anlayabiliyor muyuz? Eğer görebiliyorsak ve kavrayabiliyorsak milyonlarca emekçinin özgürlüğüne, ekmeğine ve tüm insanca yaşama hakkına karşı ilan edilmiş bu savaş kabul etmekten başka bir yolumuz olmadığını da artık anlamalıyız.

Çünkü bir avuç sömürücü zorbanın zulmü altında inlemekten,

bir avuç zalime esir olmaktan kurtulmanın ve insanca yaşama hakkı elde etmenin bir başka yolu yoktur.

Bunu anlayacağız, savaştacağız ve kazanacağız.

.....

FAŞİST SALDIRI VE TEHDİDE BOYUN EĞİLEMEZ*

.....

"Yerel Seçimler"den sonra, ülkemizdeki siyasal gelişmeler hızlandı. Aslında yerel seçimlerin bu gelişmeler üzerinde önemli bir etkisi yoktur. Uzunca bir zamandan beri böyle bir gelişmenin olacağı söylenip duruyordu.

Ülkemizdeki siyasi gelişmelerin yönü devrimcilere önemli yeni görevler yükleyecek bir nitelik taşımaktadır. Bu yüzden, öncelikle, bugünkü siyasi gelişmelerin yönü ve niteliğini iyice kavramamız gerekecektir.

Erken seçimlerden sonra Ecevit Hükümetinin güvenoyu alamadığı gün çıkan Devrimci Yol dergisinin baş yazısında yazılanları şimdi yeniden okumakta yarar var:

"... MC çetesi -bir süre içinde olsa- efendileri tarafından terk edilmiş bir durumun içine düşmüşlerdi. Onlar böyle bir durumda inisiyatifi ellerinden çıkarmamak için direndiler, bir bakıma yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: Kumar oynadılar. Kazanıp kazanmadıkları ise güvenoyu sonuçlarına göre değil, daha uzunca bir süre içinde ortaya çıkacak...

"Açık olarak ortada olan bir şey var ki -şimdi artık AP, MSP ve MHP'den oluşan- MC topluluğunun, bugünkü sorunlara bir 'çare' getirebilmeleri olanağının bulunmayışı nedeniyle hükümet şansları zayıftır...

"Ekonomik ve siyasi sorunların çözümü -sistemin işleyişinin devamı açısından- zorunlu bir ön koşul haline geldi. Buna kar-

(*) Devrimci Yol, Sayı 12, 1 Ocak 1978

şılık bu sorunların çözümü konusunda oligarşinin içindeki kesimler arasında uzlaşma sağlanamıyor... MC çözümünün geçerli olup olmaması (söz konusu) sorunların çözümünün ne derece zorunlu hale geldiğine bağlıdır. Eğer sistemin kendisini devam ettirebilmesi gerçekten ortadaki sorunların çözümüne sıkı sıkıya bağlı ise, sistemin olağanüstü -zorlayıcı- yollara yönelmesi kaçınılmaz demektir."

(Devrimci Yol, 5 Temmuz 1977, Sayı 5, s.2)

Bugün Demirel, oynadığı kumarı kaybetmiş görünüyor. Düzen, "kurtarıcısı" Ecevit'e kavuşmak için çaba sarf ediyor. Ve şimdi görülen odur ki "düzenin kurtarıcısı" rolüne layık olduğunu, yerel seçimler sırasındaki ve öncesindeki tutumlarıyla (zamlara, devalüasyona, taban fiyatlarının düşük tutulmasına karşı çıkmayarak, ilerici eğilimli kişileri tasfiye ettirerek ve de ülkenin en güçlü işçi sendikası konfederasyonunu daha sıkı bir şekilde denetimine alarak) yeterince kanıtlamış olan Ecevit "sahneye" çıkmak üzeredir.

Bir "Ecevit hükümeti dönemi" bir çok bakımdan, devrimcilere yeni görevler yükleyen bir durum yaratacaktır. Önümüzdeki günlerde bu durumu yakından incelemek ve gelişmeleri doğru bir şekilde değerlendirmek gerekecektir.

Daha şimdiden faşist saldırılar birden bire şiddetlenmiştir. Bu şiddetli saldırılar bir yandan şimdiki gelişmeleri etkilemeye yönelirken bir yandan da ellerindeki mevzileri koruyabilecek bir ortam yaratmayı hedefliyor. Mevcut ortamı daha da gerginleştirmeye çalışan şiddetli saldırıları ve katliam girişimleri, faşist güçlerin bir gözdağı verme, bir meydan okuma gösterisi olarak değerlendirilmelidir. Ecevit'in kurabileceği bir hükümet döneminde de faşistler bu saldırıları sürdürecektir, ellerindeki mevzileri koruyarak, sahte bir düzen alternatifi görünümünde tabanlarını güçlendirmeye çalışacaklardır. Bunun için şiddetli saldırılarla gözdağı vermeye çalışır, üzerlerine geldiği taktirde, "ortalığı karıştırmak" tehdidinde bulunurken zaman zaman kısmi geri çekilmelerle "ellerindekileri" koruyabilecekleri bir "barış" da savunur görüneceklerdir.

Gariptir ki iktidara aday olan Ecevit hem "böyle bir barış" savunuculuğunu yapmaya gönüllüdür, hem de faşist saldırılar karşısındaki aktif bir savunma tutumuna karşı "faşizmin oyun-

larına gelme" tehdidini yapacak bir anlayıştır. "Sizin yüzünüzden hükümeti düşürecekler faşizmi getirecekler" tehdidini kullanmaya hazır (Ecevit'ten başka!) daha ne kadar çok insan var!

Ecevit'e ve bütün bunlara faşizmin emekçi halka karşı ilan edilmiş bir savaş ilanı olduğunu, bu savaşta "sağdan da gelse soldan da gelse her türlü şiddete karşıyız" gibi ahmaklıklara yer olmadığını kim anlatacak? Hergün birkaç halk evladının öldürülmesi, kitlelerin içine bombaların atılabilmesi, profesörlerin evlerinde kurşunlanabilmesi de anlatamadıktan sonra..

Evet, gensoru sonuçları bile alınmadan, bu yazı erken yazılmış bir yazıdır belki. Ama, bu günde söylenebilecek olanlar bundan başka bir şey değil.

Faşist saldırılar karşısında tek bir doğru politika vardır: Faşist terör ve gözdağı politikasına teslim olmamak! Bize karşı ilan edilmiş bir savaş kabul edip, gereğini yapmak. Faşist güçlerin üzerine giderek tüm faşist güçleri dağıtacak devrimci bir mücadele anlayışının gerekliliğini kavramak...

SAHTE UMUTLARA YER YOK!

HALKIN İKTİDARI KENDİ GÜÇLÜ KOLLARIYLA KURULACAKTIR*

Yıllardır emekçi halklarımıza karşı kan, zulüm, yoksulluk ve sefaletten başka bir şey getirmeyen MC Çetesi, 1977'nin son gününde yıkıldı ve yerine, alabildiğine derinleşmiş bir krizin yıprattığı düzeni tamir etmek, krizin gerekli kıldığı "düzenin onarılması" tedbirlerinin daha az sarsıntıyla ve daha az tahribatla alınmasını olanaklı kılmak üzere (aynı zamanda emekçi yığınların bu operasyona dayanabilecek hale gelmeleri için gerekli "müsekkin"i almalarını da sağlayacak nitelikte) yeni hükümet kuruldu. Dergimizin yayınlandığı günlerde güven oylaması da yapılmış olacak, eğer bu kez "ilahlar yeni bir oyun oynamazlarsa" hükümet güven oyu da almış olacaktır.

DEMİREL SIKILMIŞ BİR LİMONA NE KADAR BENZER?

Halk düşmanı MC Çetesi yıllardır hizmet ettikleri efendilerinin talebi üzerine düştü. MC Hükümetinin, efendilerince düşürülüşünün nedenleri şimdi artık herkes tarafından biliniyor. Bu gerekçeler, aynı zamanda Ecevit Hükümetinin de kuruluş gerekçesidir. Başlıca, döviz, enerji, Kıbrıs sorunu, Amerikan ambargosu gibi bir dizi sorunun çözümü, mevcut düzenin sürmesi için gereklidir ve bu sorunların çözilemeyeişi, önce 1. MC'nin

(*) Devrimci Yol, Sayı 13, 15 Ocak 1978

dağılarak erken seçimlere gidilmesine, şimdide erken seçimler sonrası kurulan MC'nin yeniden dağılması (yani dağıtılmasına) yol açmıştır. Demirel aslında "siyaset" in bir gereği olarak, iktidar gücünü kullanarak, maharetler göstererek "ilahlar" a yarana-bilmeye çalışmış becerememiştir. Demirel, erken seçimlerin hemen arkasından (Ecevit'in seçimler sırasında öngördüğü gibi!) istifalar asker gibi dizilmeye başlayınca, müflis kumarbaz misali oyunu bırakmadı, sonuna kadar götürdü. Önce işi uzatıp, zaman kazanmaya (her zamanki gibi!) sonra gidenleri geri satın almaya çalıştı, beceremedi. Faşist saldırılar tam o sırada, düğmeye basılmış gibi birden yaygınlaştı ve şiddetlendi. Bu saldırılar bir yönüyle, Demirel'in daha iyi siyaset yapabileceği bir gerginlik ortamı yaratıyordu. Demirel yıllardır bu gerginlik "siyaseti" üzerinde cambazlık etmeye alışkındı, kendisi öyle biliyordu. Bunu denemeye çalıştı. Ama, aslında onu ipin üstünde oynatan ensesinden bağlandığı ipi tutanlardı. Bu ip gevşeyince bir boş çuval gibi devrildi.

Şimdi o, bu hükümet iç ve dış iş çevrelerinin hükümetidir diye bağırıp dururken, biraz da sıkılmış bir limonun burukluğunu taşıyor olmalıdır!

O, aslını çok iyi bilir!

Aslında onlar, bu şekilde düşürüldükleri için şanslı sayılırlar. Çünkü, düşmemiş, adeta enselerinden asılı oldukları ipe yavaşça indirilmişlerdir. Eğer onlar, yukardan değil aşağıdan, yıllardır zulmettikleri emekçi halkların *doğrudan* devrimci eylemiyle alaşağı edilmiş olsalardı, herşey çok daha farklı olacaktı ve mutlaka bugüne kadar milyonlarca emekçiye çektiirdiklerinin hesabını vermek zorunda kalacaklardı. Ama bu hesabı eninde sonunda ödeyeceklerdir.

BAŞBAKAN ECEVİT

Yıllardır emekçi kitlelerin bir kurtuluş umudu olarak görülen bir olay, 1978'in ilk günlerinde ve böyle ilginç bir şekilde gerçekleşti. Ecevit, nihayet kendi ifadesiyle, yıllardır kendisine

kuşku ile bakan çevrelerin (ki herhalde Demirel'in de bildiği "çevreler"dir bunlar) kuşkuvarını giderebilmiş ve "güvenleri"ni alabilmiştir. Yıllardır işçi ve emekçi yığınlarına gösterilen "umut" slogan böyle gerçekleşti. Bu olay bir süre önce Milliyet'te yayınlanan ve dergimizde de yayınladığımız Bedri'nin bir karikatüründen güzel anlatılamaz. Bir işçi elinde bir pankart; "Umudumuz Ecevit", sonra yanına bir kaç kişi daha geliyor, sonra pankartın ucundan tutmaya gelen "çevre"ler çoğalıyor ve bir kargaşalıktan sonra, malum çevreler ellerinde "Umudumuz Ecevit" pankartıyla uzaklaşırlarken, meydana bizim işçi pankartın kazığı ile kalakalıyor. Bu karikatür epey önce yayınlanmıştı. Hikayenin sonu da aynen öyle oldu. Şimdi Başbakan Ecevit'e içerden ve dışardan "büyük büyük" adamlardan tebrikler yağarken, emekçi halkın durumu, elinde pankartın kazığıyla kalakalan işçinin durumuna çok benziyor! El atına binen tez iner derler.

Evet, yıllardır kendisini emekçi halka kurtarıcı olarak gösteren Ecevit, şimdi emekçi halkın düşmanları ve iç ve dış çıkar çevrelerinin destek ve güveni ile hükümet oldu. Çıkarları birbirine taban tabana zıt olan iki tarafa birden hizmet etmek, "hayatla ölümü, özgürlük talebi ile zulüm ve baskıyı, insanca yaşama özlemi ile daha çok sömürme hırsını uzlaştırmak" mümkün olmadığına göre, Ecevit şimdi ne yapacaktır? Kimden yana olacaktır? O yapacaklarıyla bunu ortaya koyacaktır -ki bunun ne olacağı bugünden bellidir.

YENİ DÖNEM

Bütün bunların yanında, Ecevit Hükümeti bir çok bakımlardan ülkemizdeki sınıf mücadelesi açısından MC döneminin taşıdığı özelliklerden farklı yanları olan, yeni unsurlar içeren bir dönem olacaktır. Bir çok yönüyle devrimcilere yeni görevler yükleyen ve sadece bu anlamda "yeni" bir dönem. Böyle bir dönemin tüm özelliklerini bütün yönleriyle kavrayabilmek için yeterli veriler henüz tam olarak ortaya çıkmamıştır. Ama, gerek hükümetin kuruluş şekli, gerek Ecevit'in açıklamaları, bu

"yeni" döneme ilişkin önemli sayılabilecek ipuçları verebilecek niteliktedir.

Faşist güçler, MC Hükümetinin düşme durumunun ortaya çıkmasıyla birlikte saldırılarını yoğunlaştırmaya başlamışlardı. Şimdi güven oylamasına doğru faşist güçlerin saldırıları genişleyen bir tempo içinde devam ediyor. Bu saldırıların devam etmesi beklenmelidir. Önümüzdeki dönemde de, emekçi halklarımıza karşı alçakça tertip ve saldırıların sürdürüleceği, emekçi halklarımızla faşist güçler arasındaki ölüm-kalım savaşının süreceği kuşku götürmez şekilde ortadadır.

Faşist güçlerin hükümetten düşmeleri, yerine CHP Hükümetinin kurulması, faşist güçler aleyhine olan bir gelişme sayılabilir. Ama, hemen söylenmelidir ki bu gelişmenin önemini abartmamak gerekir. Faşistler, hükümetten uzaklaştırılmaları nedeniyle, hükümet aracılığıyla elde ettikleri bir takım olanakları *kısmen* kaybedeceklerdir. Ancak hükümet, devletin sadece bir kısmıdır. Bu anlamda hükümet olanaklarından yoksun kalışları, faşistlerin devletin tüm desteğinden yoksun kalmaları olarak görülemez. Faşist güçlerin devlet aygıtı içindeki (son zamanlarda artık iyice deşifre olmuş) güçlerin ve örgütlerin (ki bunların başında CIA vardır) desteği, varlığını devam ettirecektir. Aslında Ecevit iktidarının geleceği de bir bakıma bu güçlerle olan "mücadele" ve ilişkisine bağlı olacaktır. Hükümet olmak, gerçek anlamda iktidar olmak değildir. Ecevit'in geçen (1974'deki) "iktidar" döneminde Mamak Askeri Cezaevinde görevli bir işkenceci doktor ve bir işkenceci-faşist görevliyi görevlerinden aldirmaya gücü yetmemiştir. Şimdi gücü, gizli-açık resmi sivil faşist çeteleri dağıtmaya, faşist tuzakları parçalamaya onların gücünü yok etmeye yetecek midir? Bırakınız gücünün yetmesini, bunu denemeye niyeti var mıdır? O şimdi faşist güçlere barış çağrısı yapıyor. Bir barış döneminden bahsediyor. Faşistlere "yaraların sarılması için" yardımcı olacak yumuşak bir tutum içinde olmalarını tavsiye ediyor. Onlardan bunu istiyor ve bekliyor. Biz barışın savaşarak kazanıldığını biliriz. Ama savaşın barış hayalleriyle kazanıldığını bilmeyiz. Barışın barış düşleri ve çağrılarıyla, sana karşı bir savaş ilan etmiş kişileri barışa ikna ederek(!) elde edildiğini bilmeyiz.

Evet, Ecevit'in sahte değil, emekçi halk için değerli olan bir barışı ve can güvenliğini sağlamaya gerçekten niyeti varsa, faşist çeteleri dağıtmak, faşist işkence ve cinayet şebekelerini yok etmek için gerçek bir savaş vermek zorundadır. Bunları yapmadığı; faşist güçlerin devletin resmi açık-gizli güçlerin, ve örgütlerin varlığına dokunmadan onlarla yan yana ve "barış" içinde yaşamaya kalktığı sürece aslında kendi geleceğini de belirlemiş olacaktır.

şimdi faşist güçlerin Süleyman Genç'in evine kadar uzanan şiddet gösterileri, Ecevit'e karşı ileri sürülmüş bir *savaş tehditi* ve aynı zamanda bir "*barış teklifi*"dir. Ecevit'in kabul etmeye gönüllü olduğu ve szli olarak yaptığı teklifi, faşist güçler bir başka yolla(!) yapıyorlar!

Emekçi halkımıza karşı kurulmuş faşist tuzaklar üzerindeki böyle bir "barış" gerçekte Ecevit'in de geleceğini belirleyecektir, diyoruz. Çünkü, barışı ve savaşı kazanmaya niyet etmeden ne barış ne savaş kazanılamaz.

Önümüzdeki günler bir çok bakımlardan derslerle dolu bir dönem olacaktır. Halkın önüne sürülen bir sahte umut, bir halkın iktidarı olma iddiası, şimdi bizzat kendisi tarafından reddedilecektir. Devrimcilerle düşen, halkın iktidarının ancak kendi gll kollarıyla kurulacağının tekrar tekrar ortaya konulması ve bunun gereklerinin yerine getirilmesi doğrultusunda tavizsiz mücadelenin sürdürülmesidir.

.....

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE AÇISINDAN GENEL OLARAK CHP İKTİDARI DÖNEMİ VE İTTİFAKLAR SORUNU*

.....

"SÖMÜRGE, YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDE VE TÜRKİYE'DE FAŞİZM"den

Faşizme karşı mücadele konusunda bugüne değin asli sakat görüş bir CHP iktidarına bel bağlama (bu, CHP'ye müttefik olma(!) şeklinde de savunuluyordu.) şeklindeydi. Şimdi (eğer önemli yeni gelişmeler ortaya çıkmazsa) bir CHP iktidarı kurulmuş durumdadır. Şimdiden sonra bu düşünce eğilimi, faşizme karşı mücadeleyi (bu kez) CHP hükümetinden bekleme ve de CHP hükümetini "*koruma*"ya indirgeme şeklinde olacaktır. Faşizmin saldırılarına karşı, oyuna gelmeme, aynı şekilde karşılık vermeme gibi her türden saçma sapan "*fikir*", bu kezde ordu müdahalesi, vs. yoluyla hükümetin düşürülmesine yolaçaacağı gerekçesiyle savunulacaktır. Önümüzdeki Ecevit Hükümeti döneminde en çok karşılaşacağımız ve kendisiyle uğraşacağımız sakat düşünceler ağırlıkla bunlar olacaktır.

Bu arada işaret edilmesi gerekli bir başka nokta daha vardır. Faşizme karşı mücadeleyi bir CHP hükümetini işbaşına getirme meselesi olarak görenlerin, (CHP işbaşına geldiğine göre!) artık faşizme karşı mücadele başarıya ulaşmıştır, faşizm bir tehlike olmaktan çıkmıştır, (faşizmin tırmanışı durmuştur, gerilemeye başlamıştır) gibi bir başka sakat eğilimi sergilemeleri de, az da olsa ihtimal dışı değildir. Nitekim bir CHP hükümetinin faşiz-

(*) Devrimci Yol, Sayı 13, 15 Ocak 1978

mi (geçici de olsa) bir tehlike olmaktan çıkaracağı umudunu besleyip duran ve oportünist düşüncelerin daimâ gönüllü destekçiliğini yapan KSD daha Ecevit hükümeti ufukta görünür görünmez hemen böyle eğilimlerin içine girivermiştir. "Haftalık" KSD, bu konuda, "MC II.nin gitmesi faşist tırmanış için geçici bir gerileme olacaktır. Bu saptamadan çıkaracağımız sonuç: Faşizm temellerinin ancak devrimle yokedilebileceğidir. Faşizmin gerilemeleri, *gelecekte* (abç) tekrar "Tehlike haline dönüşmesini engellemeyecektir." (Haftalık KSD, sayı 1). Evet CHP iktidarı geldiğine göre, "*artık, faşizm bir tehlike olmaktan çıktı.*" Faşizme karşı mücadele faşizmin tırmanışını önleme meselesi olduğuna göre KSD'nin (ve TİP, TSİP, TKP, vb.lerin) faşizme karşı mücadele programı gerçekleşti. "Geçici" lafları burada herhangi bir şey ifade etmiyor. "Faşizm gelecekte tekrar tehlike haline gelebilir" dendiğine göre, bugün tehlike değildir. Zira, faşizmin bir tehlike olmaktan geçici olmayan bir şekilde çıkması bir devrim meselesidir, ve KSD'nin bu tespiti karşı, faşizme karşı mücadelenin böyle anlaşılması gerektiğini kanıtlamak için TSİP, vb. ile birlikte "omuz omuza" ve fedakarca mücadele verdiğine göre (ve bu konudaki gayretlerinden dolayı "Kitle"den epey "afetin" aldığına göre!) şimdi bu konuda fikir değiştirdiğini düşünmek için, hiçbir neden yoktur. Bir fikir sakatlığını kanıtlamak için, bazen bir tecrübe, ciltler dolusu yazıdan daha değerlidir. Ama, biz, sırf haklı çıkmak için, CHP iktidarının "faşizmi bir tehlike olmak"tan çıkaramamasını, faşizme karşı mücadeleyi gündemden kaldıramamasını temenni ediyor değiliz. Tersine, "haksız çıkmayı", "yanılmayı" tercih ederiz. Ama, böyle bir boş umuda kendimizi asla kaptırmayız ve halkımızın böyle boş umutlarla aldatılmasına da razı olmayız.

Evet, CHP faşist değildir ve faşist olmayan her şey gibi faşizme karşı olan bir yanı vardır. *Bir CHP hükümeti de faşist bir hükümet değildir* ve CHP hükümeti (olumsuz yanları yanında) faşist güçlerin hükümet (hükümet devletin parçası, bir kısmıdır sadece) desteğinden yoksun kalmaları yüzünden, faşist güçlerle emekçi halk arasındaki mücadelede, faşist güçler aleyhine bir gelişmedir.

Ama bu faşizme karşı mücadeleyi gündemden kaldıran, faşiz-

mi bir tehlike olmaktan (*geçici de olsa*) çıkaran bir gelişme asla değildir. Faşizme karşı mücadele CHP hükümeti döneminde de gündemden asla kalkmayacaktır. Emekçi halklarımızla faşist güçler arasındaki savaş sürecektir. Bu gerçeği, bizim anlatamadığımız kişilere, şimdi hayat anlatacaktır.

Burada kısaca üzerinde durulması gereken bir sorun da ittifaklar sorunu ve CHP ile ittifak sorunudur.

Marksist ittifaklar anlayışına göre, önce ittifak edilebilecek bir güç seçilip, ona göre program uydurulmaz. Bizde çoğunlukla yapılan önce bir müttefik seçmek (ki bu, siyaset arenasındaki kuvvet durumlarının hesabına göre seçilir!) sonra da müttefike *uygun* bir siyaset ortaya koymaktır. Burada her şey başaşağıdır. Faşizme karşı CHP ile müttefik olmak gerek (çünkü büyük bir güç!), o halde her şeyimizi CHP'ye göre, onun siyasi çizgisine uyduracak şekilde tespit ederiz, (yoksa CHP müttefik olmaz, yanaşmaz!). Bu CHP'li olmanın "arapça"sıdır. Marksist ittifak anlayışına göre yapılması gereken ise bunun tam tersidir. Yapılması gereken "iş" nedir? Müttefikî tayin edecek olan şey, yapılması gereken bu "iş"in içeriğidir. Faşizme karşı mücadele konusunda ne yapılması gerekiyor? (örneğin MİT, kontrgerilla, Ülkü Ocakları, vb. faşist çeteler dağıtılmalı, ulusal sorun çözülmeli, tekeldci büyük burjuvazi iktidardan uzaklaştırılmalı, emperyalizmden bağımsızlık sağlanmalı). İttifak sorunu bu işlerin yapılmasından yana güçlerin birleştirilmesidir. Sosyal ve siyasal güçlerin (sınıfların ve partilerinin, vb.) bu işin yapılmasına göre tasnifi ve bu programın yerine getirilmesinde, birleştirilmesi olanaklı tüm güçlerin birleştirilmesi sorunudur. CHP'nin konumu nedir? Bunu, bu program karşısında konumuna göre tespit edeceğiz. (Programı CHP'ye uydurmaya çalışmayacağız).

Ülkemizde faşizme karşı mücadele 1- mevcut devlet yapısının değiştirilmesine yönelmek zorundadır. 2- emperyalizme karşı mücadeleden ayrılmaz. 3. Şöven baskılara karşı mücadeleden ayrılmaz. Bütün bunlar CHP'nin bugünkü hakım siyasetiyle uyuşmaz. CHP'yi bu işlerin yapılması gerektiğine ikna etmek için uğraşmak başka şeydir. Bu herşeyden önce CHP'li emek-

çi kitleleri siyasi olarak kazanmak için gereklidir. Ama bu başka oirşeydir, CHP'yi baştan müttefik ilan edip; yapılması gereken şeyleri ona uydurmaya çalışmak başka bir şeydir.

CHP'nin ikili bir niteliği vardır. Tekelci burjuvazinin çıkarlarıyla çakışan ve yönetimi tarafından temsil edilen siyasi kimliği, hakim niteliğidir. Buna karşılık geniş bir emekçi tabanı vardır ve bu tabanda güçlü bir anti-faşist potansiyel taşır. CHP'de birleşilmesi gereken yan budur. Bu durum CHP'deki farklı siyasetlere de, *kısmen* yansır. CHP'ye karşı izlenecek siyaset (ki şimdi kısmen hükümete karşı izlenecek siyasettir!) bu ikili karakteri mutlaka kapsamalıdır.**

(**) Bu konuda, KSD'nin geçen sayısında (19) ilginç bir yazı yayınlandı. Meğer biz KSD'nin bizi soktuğu bir açmazdan kurtulmak için, CHP'yi müttefik olmak tan atmak zorunda kalmışız. Bu tema üzerinde sayfalar boyu müthiş bir "hiciv" şaheseri(!) yaratılmış. Bizi eleştirmekten vazgeçerek, *CHP'yi müttefikliğe yeniden kabul etmemiz için bize yalvarıp yakarıyor KSD yazarı!* Bize zaman zaman, KSD'de tefrika edilip duran eleştirilere niçin "*ciddi*" cevaplar vermediğimiz de soruluyor. Böyle arkadaşlara, KSD'nin bu yazısını -bir boş vakitlerinde- okumalarını öneririz. Bize hak vereceklerdir. İki yıldır savunduğumuz görüşlerimizi kendi eleştirilerinden kurtulmak için ortaya attığımızı iddia eden (hayır, iddia değil, öyle olduğunu sanan), yani iki yıldır bizim ne dediğimizi anlamadığını ortaya koyan KSD'nin bizimle neyi ve nasıl tartıştığı da ortaya çıkıyor.

.....

12 MART'TAN BUGÜNE...*

.....

ECEVİT HÜKÜMETİ, MEVCUT KRİZİN BİR İÇ SAVAŞ DOĞRULTUSUNDA DERİNLEŞMESİNE KARŞI OLİGARŞININ BİR "MÜDAHALESİ"DİR

Ülkemizde son zamanlarda ortaya çıkan gelişmeler gerçekten üzerinde dikkatle durulması gereken bir önem taşıyor. Siyasi gelişmelerin yönünün doğru olarak gözlenmesi ve siyasi görevlerimizin doğru olarak tespit edilmesi gerekiyor. Bu ise mevcut siyasi gelişmelerin yakından ve derinliğine incelenmesini gerektirir. Bu önümüzdeki günlerde en önemli sorunumuz olacaktır.

Bugünkü siyasi gelişmelerin doğru olarak kavranabilmesi için göz önünde bulundurulması gereken temel olgu ülkemizin emperyalizm tarafından sömürülen ekonomik, askeri, siyasi bakımlardan bağımlı ve onun gizli işgali altında bulunan yeni-sömürge bir ülke olmasıdır. Bu durum ülkemizi sürekli ekonomik krizlerle, siyasi istikrarsızlıklarla karşı karşıya bırakan; sürekli olarak köklü sorunlar doğuran bir temel yaratmaktadır. Ülkemizde kapitalizm özellikle 3. bunalım dönemi içindeki (bu dönemin özelliklerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan) gelişmeler sonucu oldukça gelişmiştir. Buna karşılık ülkemiz ekonomisi bağımsız bir kapitalist yapıya sahip değildir. Teme-

(*) Devrimci Yol, Sayı 14, 3 Şubat 1978

lini esas olarak emperyalizmin bir uzantısı durumundaki "montaj sanayii" oluşturmaktadır. Hammadde (yarı niamul madde olarak) ve makina teçhizat ve teknoloji bakımlarından *dışardan* sürekli olarak beslenmek zorundadır, ki bu beslenmenin sağlanması tüm iç finansman kaynaklarını emdiği gibi buna ek olarak sürekli bir dış borçlanmayı gerektirmektedir. Bunun yanında feodalizm de tam olarak tasfiye edilebilmiş değildir. Ulusal sorun çözümlenmemiştir. Bütün bunlar ülkemizde burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olmasını getirmektedir.

Böylesi bir yapı, ülkedeki egemen sınıfların, giderek güçlenen ve belirleyici bir konuma yükselen işbirlikçi yerli-tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccarların en irilerinden oluşan bir ittifak (oligarşi) şeklinde ortaya çıkmasını getirmektedir. Oligarşi kendi içinde çelişkili bir nitelik taşır. Kapitalizmin dışa bağımlı da olsa gösterdiği gelişme feodalizmin geriletilmesini gerektirmektedir. Kaynaklar ağırlıkla var olan sanayiinin ihtiyaçlarına akıtlamak zorundadır, vb. Özetle kapitalizmin gelişmesi bir yandan eski gerici ittifakın parçalanmasını, öte yandan egemenliklerini sürdürebilmek için yine onların "birleştirilmeleri" zorunluğunu doğurmaktadır. Oligarşi içi çatışmalar bir yandan ülkede siyasal istikrarsızları doğururken, yine oligarşinin egemenliğinin zayıf bir temel üzerinde yükselmesi ülkedeki siyasal yapıyı ve gelişmeleri belirleyici bir şekilde etkilemekte, tayin etmektedir...

Bir ülkedeki ekonomik ve toplumsal yapının özellikleri o ülkenin siyasal yapısını ve siyasal gelişmeleri büyük ölçüde etkiler. Eğer egemen sınıfların durumu geniş halk yığınlarına ekonomik tavizler tanımaya olanak verecek kadar "sağlam" ve "güçlü" ise, burjuvazi mümkün olduğu kadar tavizci bir yönetim sürdürmeyi, egemenliğini tavizci ve "demokratik" yönetim metodlarına dayanarak sürdürmeyi tercih eder. Tersine, eğer burjuvazi (egemen sınıflar) zayıf ve güçsüzse geniş halk yığınlarına ciddi tavizler verecek durumda değilse egemenliklerini faşist yönetim metodlarına dayanarak sürdürmeyi tercih edecekler, demokrasiyi "lüks" olarak görerek faşizme yöneleceklerdir.

Ülkemizde de, zayıf ve cılız olması, oligarşinin, faşist baskı ve terör yöntemlerine dayanarak, bu şekilde yığınların baskı altında tutulması ve sindirilmesi politikalarına dayanarak egemenliğini sürdürmeye çalışmasına yol açmaktadır. Bu durum aynı zamanda tekelci burjuvazinin bütünü açısından gerekli kitle desteğinin oluşturulması ile devlet aygıtının tümünün ve bütün toplumun faşistleştirilmesi talebini de beraberinde getirmektedir.

İşte karşılaştığımız tüm temel siyasal gelişmeler, ancak ülkemizin özgül yapısının ortaya çıkardığı bu özelliklerle ilişkileri çerçevesi içerisinde doğru olarak kavranabilir.

12 MART VE SONRASI

12 Mart öncesindeki ekonomik koşullar aşağı yukarı *bugünkü* gibiydi. Ekonominin yapısal özelliklerinden kaynaklanan sorunlar birikmiş, olağanüstü önlemler alınmasını gerektiriyordu. Emperyalist mihraklar bugünküne benzer önlemleri dayatmıştı; (IMF'nin emirleri yönünde) yüksek oranlı bir devalüasyon gerçekleştirildi. İç talebi ve ithalatı daraltıcı tedbirler gündeme getiriliyordu. Gündeme getirilen tedbirler geniş halk yığınlarının yaşam koşullarında dayanılmaz sıkıntıları ve yoklukları getirecekti. Oysa Devrimci Mücadele giderek artan bir hızla halk kitleleri içinde genişliyordu. Daha 1970 yılı yazında Türkiye, DEV-GENÇ'in önderlik ettiği geniş işçi ve köylü hareketlerini yaşamıştı. Dayanılmaz şekilde ağırlaşan yaşam koşulları ile birlikte Devrimci Mücadele'nin hızla büyüyüp yaygınlaşarak düzenin temellerini sarsacağı ortada idi. Ordu içinde küçük burjuva radikalizmi, sol görüşle iç içe bir şekilde örgütleniyordu. Pre-kapitalist unsurların aleyhine uygulamaların gündeme getirilmesi sonucu ortaya çıkan DP hareketi ve diğer nedenlerle yıpranan Demirel hükümetinin, oligarşinin egemenliğini sürdüremeyeceği ortadaydı. Bugünkü gibi bir reformist alternatifi geçerli kılan nedenler de olmayınca, emperyalizm 12 Mart uygulamasını gündeme getirdi. *Kontr-Gerilla* uzmanlarının önderliğinde bütün devrimci unsurlara karşı savaş ilan edildi. İşkencelerin cinayet ve katliamların devletin resmi po-

litikası olarak sürdüğü bu dönemde *kukla* iktidar arkasında devleti esas olarak yöneten güç ABD emperyalizminin (CIA'nın) ağırlıkla ordu içinde örgütlediği Kontr-Gerilla örgütü olmuştur demek doğru olur. Bu açık faşist diktatörlük döneminde "iç düşmanlara" karşı ilan edilen bu açık savaş döneminde halk yığınlarına önderlik edebilecek olan Devrimci güçler ezilirken halk yığınları korkunç bir pahalılığın altında tam anlamıyla soyuldu. Bu ağır talan ve katliamların sessiz seyircileri haline gelen sendika ve sözde reformist parti resmen kapatılmadı.

12 Mart dönemi sonrasında bir çok değişikliklere ve arada kısa bir CHP koalisyonunun kurulmuş olmasına rağmen *özünde* fazla bir şey değişmemiştir. 12 Mart'ın sıkıyönetim terörünün yerine bu dönemde sivil faşist terörün yaygınlaştırılıp yoğunlaşması, bu kez ülkeyi gene -fakat bu kez sivil- bir iç savaş görüntüsüne sürüklemiştir. *Özünde* fark yoktur diyoruz, çünkü sivil faşist terörün yoğunlaşmasını sağlayan Ülkü Ocakları ve MHP, sıkıyönetim döneminde yönetimi elinde tutan resmi faşist örgütün (şimdi bilinen adıyla Kontr-Gerilla'nın) sivil-legal örgütlenmesi, yan kuruluşu gibidir. Bütün MC hükümetleri döneminde resmi gizli güçler tarafından Ülkü Ocakları örgütlenirilmiş, Aliğa, Seydişehir, İs-Demir, Tarış gibi büyük devlet işletmeleri ve eğitim kurumları, özellikle sivil savunma uzmanlarının destekleriyle (ki bilhassa Seydişehir ve Aliğa'da çok açık görülür) bunlara işgal ettirilmiştir. (Bir örnek ODTÜ'dür. Önce I.Alyanak istifa ettirilmiş, yerine faşist Hasan Tan rektör olarak tayin edilmiş, o, "işçi" adı altında işgalci kuvvet olarak yüzlerce faşisti ODTÜ'ye doldurmuştur. Faşist işgal hareketinin başarısızlığa uğratılmasından sonra ise ODTÜ'den atılan işçilerin topluca TARİŞ'te işe alınmaya çalışıldığı gazetelerde yazıldı. Faşistler adeta askeri birlikler gibi hareket ettirilip eğitiliyorlar. Hasan Tan da şimdi, bir kısım 12 Mart işkencecisi gibi yurt dışına kaçmıştır). MC hükümetleri dönemince faşist terör, bir hükümet politikası olarak sürdürülmüş, faşist terör demagoji ile beslenerek yığınlar içinde faşizmin ideolojik yayılması, kitle temeli güçlendirilmeye çalışılmıştır.

Faşizmin terör politikaları karşısında soldaki bir çok revizyonist grup oyuna gelmeme gibi gerekçelerle faşizme karşı çıkmama, aynı şekilde karşılık vermeme şeklinde faşizme teslimiyeti savunmuşlardır. Faşistlerle devletin güvenlik kuvvetlerini karşı karşıya bırakmayı savunmuşlar, TSİP, TİP, TKP ve Halkın Sesi gibi hahnlr faşist saldırılar karşısındaki halkın kendisini savunmasına bile karşı çıkacak ve halkın meşru savunma hakkına sahip çıkan Devrimcileri ihbar etmeye vardracak kadar alçalmışlardır.

Faşizmin saldırıları geniş halk yığınları içinde güçlü bir can güvenliği talebinin, faşizme karşı savunma eğiliminin doğmasına neden olmuştur. Geniş emekçi halk yığınlarının ve devrimcilerin her türlü teslimiyet önermesini reddederek faşizme karşı aktif bir direnmeyi yaratmaları faşizmin oyunlarının bozulmasına, faşist terör ve demagogilerin bir ölçüde de olsa etkisizleşmesine yol açmıştır. Faşist güçlerle halk güçleri arasındaki mücadelenin bir iç savaş doğrultusunda derinleşmesi bir yandan da egemen sınıflar içinde bu gelişmeler karşısındaki huzursuzluklara da yol açmıştır. Bu durumun oligarşi içinde, (geniş halk yığınlarının can güvenliği özlemlerine sahip çıkan) CHP iktidarına olan eğilimlerde belirli bir rol oynadığı söylenebilir.

1973 yılındaki seçimlerden sonra oligarşinin sorunlarına bir çözüm bulunamadı. Oligarşinin yapısal olan sorunları daha da derinleşmişti. Birbiri ardı sıra devalüasyonlar yapılmaya başlandı. Bunların adına "para ayarlanması" denilerek kitlelerin tepkisi önlenmeye çalışıldı. Ancak, bu ekonomik gelişmeler hayatı alabildiğine pahalılandırdıkça, bu tür kelime oyunlarının da oligarşi için çözüm yolu olmadığı ortaya çıktı.

1971 sonrasında "sanayi" daha büyük bir hızla büyüdü. "Sanayinin" büyümesine paralel olarak da tekelci burjuvazinin hammadde, yarı-mamul madde, makina-teçhizat ve teknoloji için döviz ihtiyacı, yatırımların finansmanı için kredi ihtiyacı, fabrikaların işleyebilmesi için enerji ihtiyacı arttı. 1974 yılında ortaya çıkan Kıbrıs müdahalesi bu duruma bir tıy dıktı. Daha önce yerli tekelci burjuvaziye aktarılan fonların önemli bir kısmı savaş harcamalarına ve silahlanmaya ayrıldı. Kıbrıs bunalımı

nedeniyle etkilenen ABD-Türkiye ilişkileri silah ambargosunu doğurdu ve döviz rezervlerinin önemli bir bölümü (yerli tekелci burjuvazinin ithalat ihtiyaçları yerine) askeri harcamalara ayrıldı. Savaş durumu nedeniyle ticari ilişkiler de önemli ölçüde aksadı. Yerli tekелci burjuvazi, bu sorunlarına bir çözüm bulmaya çabaladıysa da, başarılı olamadı. 1974 yılı yaz aylarından beri devam eden ekonomik sorunlar 1977 yılının ortalarında bir erken seçimi zorunlu kıldı.

Gelinen yer yine 12 Mart öncesi koşulların üç aşağı beş yukarı aynıydı. "Döviz dar boğazı" gene gündemdeydi. IMF gene yüksek oranlı bir devalüasyonu, ücretlerin ve maaşların sabit tutulmasını, taban fiyatlarının düşük tutulmasını, iç talebin kısıtlanmasını "öneriyor"(!)du. Bunlardan bir kısmı (özellikle kur ayarlamaları şeklinde kısmi devalüasyonlar) uygulandı. Taban fiyatları düşük tutuldu. Ve işte bu koşullarda II. MC düşürüldü. Demirel (bu kez şapkasını unutmadan!) gene gitti. Ecevit'in bazı Erim'vari demeçlerini gördükçe "tarihin tekerrürden ibaret olduğuna" inanası geliyor insanın.

ECEVİT HÜKÜMETİ, SORUNLARI, VE KONTR-GERİLLA TARTIŞMALARI

Ecevit hükümetinin güven oylaması yapılacağı gün tekелci burjuvazinin önde gelen sözcülerinden Abdi İpekçi şöyle yazıyordu:

"Türkiye, bir iç savaş niteliği almaya başlayan şiddet eylemleri, tükenen dövizleri, işlemeyen fabrikaları ve dayanılmaz bir hal alan pahalılığı ile tam bir kaosa gidiyordu. Kendi içindeki kaosu çözemeyen hükümet bu sorunların üstesinden gelmek şöyle dursun İstanbul'a bir Vali, Kahire'ye bir büyükelçi, TRT'ye bir genel müdür atayabilmekten bile acizdi. Ekonomi 70 sente muhtaç duruma düşmüşken, eldeki tütün ve buğday stoklarını satma becerisi gösterilemiyor ve ürünler depolarda, toprağın altında çürütülüyordu. Baskısı gittikçe yoğunlaşan ekonomik ve politik sorunlar, hiçbir karara bağlanmadan durmadan erteleniyor, ertelendikçe güçleşiyordu. Ve hemen he-

men her gün devletin içinde ve dışarda saygınlığına yeni yeni darbeler indiren olaylarla karşılaşılıyordu.

Kamu görevlilerinde moral, halkta umut kalmamıştı. İşler patlama noktasına hızla yaklaşıyor ve herkes ne zaman, nereden nasıl geleceğini bilmediği bu patlamayı kaygıyla bekliyordu(..)

Türkiye'nin 1977 sonunda içine sürüklendiği ortam ve koşullar her zaman, her ülkede olmaz. Ama olduğu zaman sonucu ya askeri bir darbedir ya da kanlı bir isyan... Oysa içinde ve dışarda bir çoklarının bekledikleri bu olasılıklar şimdi kendiliğinden önlenmiştir."

Ecevit hükümeti krizin bir savaş doğrultusunda derinleşmesine karşı oligarşinin bir "müdahalesi" olarak değerlendirilebilir.

Abdi İpekçi'nin "içerde ve dışarda bir çoklarının beklediği kanlı isyan veya bir askeri darbe olasılığının kendiliğinden ortadan kalktığı" tespiti de bir ölçüde ve kısa dönemli olarak geçerli sayılabilir. Ancak bu tespitin uzun dönemli olarak geçerli olduğunu söylemek olanaksızdır.

Öncelikle CHP iktidarının karşı karşıya bulunduğu sorunları köklü bir şekilde çözerek iktidarı uzunca bir dönem için sağlamlaştırabileceği ve bu suretle nispeten istikrarlı bir döneme geçileceği düşünülmemelidir. Herşeyden önce ülkemizin (egemen sınıflar açısından) reformist görünümlü bir yönetimin kalıcı olarak sürdürülmesine uygun bir yapıya sahip olmadığına dikkat edilmelidir. Reformist bir görüntünün korunabilmesi için gerekli olan "tavizci" bir politikanın yürütülebilmesi bugünkü düzen çerçevesi içinde olanaksızdır. Ecevit'in bugünkü düzeni değiştirmeye ise (bunu yapıp yapamayacağı bir yana) kendisinin niyeti yoktur.

Bu nedenle oligarşi Ecevit hükümetlerini uzun dönemli kalıcı bir tercih olarak gündeme getirmiş değildir. Ecevit hükümetlerinin ülkemizdeki bugünkü yapısı ve özellikleri çerçevesinde ancak geçici bir çözüm olarak gündeme getirildiği, oligarşinin buna karşılık daima bir faşist iktidar alternatifini elinde tutaca-

ğı gözden uzak tutulmamalıdır! Bu alternatifin canlı tutulacağı koşulların da ortadan kalkması beklenmemelidir. Faşist terör ve demagoji ve bu yolla faşizmin kitle temelinin güçlendirilmesi sürecektir. Devlet aygıtındaki faşist örgütler ortadan kaldırılamayacaktır, vb. vb...

Ecevit yüz yüze kaldığı sorunlar karşısında ne şekilde hareket edecektir? Ecevit hükümeti bugün oligarşinin yüz yüze olduğu sorunları çözmeye yönelmiştir. Kıbrıs sorunu, ekonomik sorunlar ve şimdi birden bire alevlendirilen Kontr-Gerilla tartışmaları ile iç içe geçen "asayiş" sorunu.

Ecevit işe Kıbrıs sorunundan başlamıştır. Güvenoyu almadan bile, bu konuda çarpıcı girişimlere yönelmiştir. Zira Kıbrıs sorununun diğer (ekonomik) sorunların kilit noktası olduğunu görmektedir. Ekonomik alanda Ecevit'in IMF'nin "önerilerine" hemen ve *aynen* uyması beklenemez. Zira bu Ecevit hükümetinin yüzündeki tüm reformist maskenin hemen düşmesinden başka bir sonuç veremez. Ecevit'in bir gazeteci ile yaptığı mülakatta bu konudaki bir soruya karşılık "IMF önerilerinin ancak gelişkin kapitalist ülkeler ya da faşist ülkeler için geçerli olabileceğini" söyleyerek "karşı öneriler sunabileceklerini, orta yolun bulunabileceğini sandığımı" söylüyordu. Memur maaşlarının ve işçi ücretlerinin sabit tutulması, taban fiyatlarının düşük tutulması gibi taleplere Ecevit'in *aynen* uyması beklenmemelidir. İşçi ve memurların gelirlerinin *kısmen* artırılmasına yönelik uygulamaları gündeme getirmesi, yüksek oranlı devalüasyona en azından uzunca bir süre başvurmaması muhtemel görülmelidir. Bunun yanında benimsenen MC bütçesinde ithalatın kısıtlanması yolu tutulmuştur. Kamu yatırımlarının tekeli burjuvazinin ve IMF'nin istekleri yolunda "alt yapı" tesislerine yöneltilmesi ve diğer yatırımların kısıtlanması yolunun tutulması da muhtemeldir. Kısaca, Ecevit hükümetinin IMF'nin taleplerine *kısmen* uymak şeklinde bir politika izlemesi beklenebilir. Ecevit döviz konusundaki dış tıkanıklıkların Kıbrıs sorununda düğümlendiği noktasından hareketle bu sorunun çözümü doğrultusunda atacağı adımlarla döviz sorununun çözümü için yeni yollar açabileceğini hesaplamaktadır. Ayrıca bu şekilde ABD askeri ambargosunu da kaldırarak içerdeki as-

keri masrafların kısılmasını da sağlayabilecektir.

Kıbrıs sorununun özellikle ABD emperyalizmi için bu denli önem taşıması nereden ileri gelmektedir? ABD emperyalizmi son yıllarda kurtuluş savaşları karşısındaki yenilgileri ile dünya çapında gerilemektedir. Vietnam yenilgisinden sonra şimdi Ortadoğu-Türkiye-Yunanistan çemberindeki varlığı da ciddi sarsıntılar geçiriyor. Buralardaki yerini pekiştirmek için büyük çabalar sarfetmektedir. Kıbrıs sorunu ise Türkiye ile Yunanistan arasındaki açılan çatlak nedeniyle ABD açısından önemli bir sorun yaratmaktadır. Bu sorun yüzünden iki ülkeden birinin ABD nüfuzundan koparak "Sovyet blokuna" yönelebilmesi tehlikesini doğurmaktadır. ABD için Kıbrıs sorununun, ABD'nin bölgedeki hakimiyetini koruyacak şekilde çözümü bu nedenle hayati bir önem taşımaktadır.

Zaten "Halkın Sesi" de bu durumu tespit ettiği için Türkiye'de Kıbrıs sorununun bu şekilde çözümü için en uygun hükümet modelleri arayıp durmuştur. (Ve herhalde artık Ecevit hükümetiyle bu sorunun ABD hakimiyetini garantileyecek şekilde çözümleneceğine güveniyor olmalıdır ki artık legal partiyi de kurduklarını ilan etmişlerdir).

Ecevit hükümeti, bugünlerde artan komando saldırılarıyla birlikte bir Kontr-Gerilla tartışmalarıyla da yüz yüze gelmiştir. Bu tartışmaları özellikle bu gibi gizli çevrelerle ilişkisi üzerine fazlaca "spekülasyon"(!) yapılan Hürriyet gazetesinin günlerce "manşette" yayınlaması ilginç bir noktadır. Bu suretle yapmak istenenin Ecevit'i şimdi tam bir ordusuz kumandan durumunda iken MİT'i, Kontr-Gerilla'yı, vb. aklamaya zorlamak olduğu söylenebilir.

Ancak Ünsal ve Genç'in açıklamaları çok önemli gerçekleri su yüzüne çıkaracak niteliktedir. Burada en önemli nokta ise, bu, devletin içindeki gizli faşist örgütlerin, Ülke Ocakları ve MHP gibi faşist sivil örgütlerle olan ilişkilerinin açığa çıkarılmasıdır.

Bütün bu faşist örgütler temizlenmeden ülkemizde asayişten,

can güvenliğinden söz edilemeyeceği ortadadır. Ecevit hükümeti bunlara karşı mücadele etmediği sürece sadece barış vaadlerinin sahteliğini kanıtlamakla kalmaz, kendi geleceğini de belirler. Oligarşi bu kez de onu halka ve devrimcilere karşı kullandıktan sonra bu güçler tarafından oluşturulan faşist alternatifle yer değiştirmek üzere alaşağı etmekten geri kalmayacaktır. Geçen sayımızda da değindiğimiz gibi kendisi gerçek bir iktidar olmak istiyorsa ve sahte değil emekçi halk için gerçekten değerli bir barıştan yana ise tüm bu faşist güçlere karşı gerçek bir savaş vermek zorundadır. Biz böyle bir savaşta faşist güçlere karşı bütün gücümüzle sonuna kadar savaşıyoruz. Ve bu hükümetin *faşist güçlere karşı olan* bütün mücadelesini destekleriz. Ve Ecevit hükümetini bu doğrultuda mücadele etmeye çağırırız.

Ne var ki, bugün CHP hükümeti ve Ecevit "sağdan da soldan da gelse bütün terörist eylemlere karşıyız" gibi gerçekleri bulandıran ifadeler kullanmakta, diğer yandan faşistlerle uzlaşmacı ve tavizci bir politika izlemeye hazırlanmaktadır. Halkın değil oligarşinin sorunlarını çözmeye çalışmaktadır. Biz Ecevit hükümetinin faşistlerle uzlaşan, halkın aleyhine olan, oligarşi adına halkın ezilmesine ve sömürülmesine yönelik olan tüm eylemlerine karşı çıkacağız. Ve buna karşı halkımızın Devrimci Muhalefetini yürütüp örgütlemeye çalışacağız. Halkımızın devrimci taleplerinin gerçekleştirilmesinin tek yolunun devrim olduğunu haykıracağız.

ECEVİT-"BARIŞ"-KONTRGERİLLA-SAVAŞ PROVOKASYON KARMAŞASI ÜZERİNE*

CHP hükümetinin kurulmasıyla siyasi arenada yeni bir perde açılmış oldu. CHP'nin hükümet olma stratejisi hakkında, bu stratejinin hangi sınıfların siyasi tercihlerini yansıttığı hakkında uzun zamandır çok şey söyledik ve eleştirdik.

Bugün ortaya çıkan gelişmeler bir bakıma bizim söylediklerimizin kanıtlanması anlamına da gelmektedir. Oligarşinin umudu CHP hükümetinin neleri yapmaya çalışacağını; oligarşinin birikmiş problemlerini çözebilmek için neleri yapmayı tasarladığını biliyoruz.

Fakat Ecevit Hükümetinin yapmaya çalışacağı işleri yapıp yapamayacağı bu hükümetin ve Ecevit'in iradesine, isteğine bağlı değildir. Bu, sınıf mücadelesinin dayattığı koşullara bağlıdır. Ve zaten koşullar değil midir ki CHP'yi tekelci burjuvazinin ve emperyalizmin umudu haline getiren; bu koşullar değil midir CHP kurmaylarının hükümet olma sevdasını kabartan? *Tekellerin (ekonomik, sosyal ve siyasi) problemlerinin çözülmemesi* bu iktidarın gerçekleşmesine en kestirme yolu açmıştır.

Ecevit, hükümeti kurduktan sonra sınıf mücadelesinin dayattığı koşullardan hiç hoşlanmamış olmalı! (İlginç olan, emperyalizm ve yerli müttefikleri özellikle tekeller de bu koşullardan hoşlanmadıkları için Ecevit başbakan olabildi). Sınıf uzlaşma-

(*) Devrimci Yol, Sayı 15, 21 Şubat 1978

cılığı hayallerini siyaset haline getirebilmek için bunca yıl uğraşmış, sınıflararası barış fikrini eylem haline dönüştürmek inancı ile iktidar olabilme fırsatları kollamış bir lider veya ekip için hükümet olduğunda karşılaştığı koşullar hiç de beğenilecek veya "mükemmel" değildir. Böyle bir liderin veya hükümetin bu koşullarda kendi "inanç" veya hayalleriyle açıktan açığa nasıl çelişmek zorunda kaldığının örneklerini siyasi gelişmelerin yüzeysel bir gözlemini yapan herkes görebilir.

Barış güvercinli Ecevit, iktidar olmazdan önce yaratmış olduğu görüntüye ters düşmemek için; kendi "inançları", vaatleri, "sınıflararası barış" hayalleriyle çelişmemek için çatışan sınıflara ve güçlere "çatışmayı bırakın, barış yapın", çatışan taraflara, "çatışma teşkilatlarınızı dağıtın, silahları bırakın" diye seslenmek ihtiyacını duyacaktı, inanmasa da "ben iktidar oldum barışın!" diyecekti.

Kontrgerillaya ilişkin tartışmaları Ecevit ve barış açısından ele alacak olursak; Ecevit, emperyalizm ve yerli müttefiklerine, "cinayet, işkence ve terör teşkilatlarınızdan biri olan şu kontrgerillayı kapatın, çok göze batıyor. Bir taraftan barış, istikrar, huzur diyoruz, diğer yandan kontrgerilla abes oluyor. Halkı barışa inandırmak için bile olsa saldırıdan vazgeçin" demeye kalkışıyor. Hem de bunu oldukça kibar bir biçimde söylemeye kalkışıyor. Aldığı cevap şu: "Sen gerçekten barış hayalleri kurabilirsin, bu hayallerin halkı kandırmaya yönelik olduğu müddetçe zararsızdır. Hatta bizim senden istediğimiz budur. Fakat bizim çıkarlarımız, halk üzerindeki sömürümüz ancak ve ancak baskı, zulüm, korkutma ve cinayet araçlarıyla, halkın sindirilmesi ve ezilmesiyle garanti altına alınabilir. Sizler barış hayalleri kurabilirsiniz, fakat biz aala. Size düşen görev halkın direnişini pasifize ederek kırmaktır; bizim teşkilatlarımızın teşhir edilmesine ve gözden düşürülmesine meydan vermemek, hatta aklamaktır." Hem de bunu hiç de kibarca söylemiyorlar: "Adımını denk at yoksa iç savaş çıkar." Yani bu, kontrgerillaya daha fazla cinayet işletiriz, daha fazla terör yaratırız demeye geliyor. Bu tehdit karşısında barış güvercinli Ecevit bu cinayet teşkilatının varlığını unutuyor, onu aklıyor. Ve hala "barış" sağlama edebiyatına devam ediyor.

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi Ecevit'ten bir çeşit "barış" istemektedir. Egemen sınıflar ekonomik sorunlarının çözümsüzlüğünün bir sonucu olarak, ekonomik krizin yükünü ezilen sınıfların sırtına yıkmak ve bu sınıfların muhalefetini bastırabilmek amacıyla, uzun zamandan beri MİT, Kontr-Gerilla, CİA kanalıyla, resmi ve sivil faşist güçleriyle halka saldırılar düzenlemişler ve böylece bir iç savaş ortamı yaratmışlardır. Fakat bu iç savaş ortamında ekonomik sorunlarının çözümsüzlüğü devam ettiği gibi, bu sorunlar daha da derinleşmiş, üstüne üstlük halkın faşizmin saldırıları karşısında direnişi yükselmiştir. Bugün artık ekonomik sorunlarının çözümü kendi açılarından ciddi birtakım tedbirleri gerekli hale getirmiştir. Açıktır ki, bu, ekonomik tedbirler dedikleri şeyler halk için yoksulluğun, hayat pahalılığının iki kat daha artması demektir. Kendilerinin yarattıkları savaş koşullarında, bu tedbirleri halka kabul ettirebilmenin hiç de kolay olmadığını; bu tedbirlerin bu koşullarda halk direnişini artırabileceğini; ve bu direnişin kendi sosyal varlıklarını ciddi olarak tehdit edecek sosyal patlamalar haline dönüşebileceğini bildikleri için siyasi alanda kapsamlı bir manevraya girdiler. Ecevit Hükümeti de bu kapsamlı manevranın bir parçasıdır.

Ecevit hükümetinden istenen "barış", halkın faşizmin saldırıları karşısında direnişinin kırılmasını öngörmektedir. Bu barış, devlet eliyle teşkilatlanmış olan faşizmin, bütün savaşçı teşkilatlarının, olduğu gibi muhafazası ve tahkim edilmesi, buna karşılık Ecevit'in "barış" demagojilerine devam etmesi ve girilecek ekonomik operasyonlar** karşısında halkın, Ecevit'in kendilerini kurtaracağı umuduyla pasif kalmaları şeklinde elde

(**) IMF'nin "önerdiği" ekonomik tedbirlerden bir tanesi olan düşük taban fiyatı politikasının bir gereği olarak bütün tavan fiyatlarının 57 lira olarak tespiti oldukça cesaret isteyen bir işti. Hayat pahalılığı %40 arttığı halde bütün baş fiyatı ancak % 14 artırılmıştır. Bu, MC tipi bir hükümetin becerebileceği bir iş değildir; bu "kahramanlığı" Ecevit göstermiştir ve bugün Ecevit, emperyalizmin ve tekelci burjuvazi yararına daha birçok kahramanlıklar göstermeye adaydır. Bu "kahramanlıkları" "halkın umudu" olma konumundan yararlanarak gösterebilmektedir.

edilebilecek olan bir "barış"tır. Yani bir çeşit halkı teslim alma operasyonudur. Hakim sınıfların başvurdukları bu oyun, bir savaş hilesinden başka birşey değildir.

Emperyalizm ve yerli müttefiklerinin siyasi çatışma platformunda bugün için başvurdukları bu savaş hilesi, temel taktikleri değildir. Onların temel taktiği, direnişi baskı ve terör yöntemleriyle doğrudan doğruya bastırmak taktiğidir. Çünkü onlar Ecevit'in hayallerinden çok kendi sınıf tecrübelerine güvenirler ve ona göre davranırlar.

Bütün halkın gözü önündeki faşist saldırıların ve cinayetlerin üzerine gitmek; ellerini kollarını sallayarak sokaklarda dolaşan faşist katillerin işledikleri cinayet suçlarının üzerine gitmek ve onları yakalayıp gözaltına almak tabii ki olumlu ve halkın tepkilerinin alabildiğine yükseldiği bir dönemde, "barış" iddiaları taşıyan bir hükümetin de vazgeçemeyeceği bir uygulamadır. Yoksa bütün "barış çağrılarının" halkın gözünde ne anlamı kalabilir?

Diğer taraftan bu uygulamalar, hakim sınıfların Ecevit eliyle çözmeyi düşündükleri ekonomik problemlerinin çözümüne uygun siyasi koşulların oluşması için, halkın barışa olan özlemlerinin Ecevit Hükümetine bir güven haline dönüştürülebilmesi amacıyla, bir dönem için, sivil faşist çetelerin dizginlerini kısımaya gözyummalarnı göstermesi bakımından da bir anlam taşımaktadır.

Ecevit- "barış", Kontr-gerilla-saldırı, cinayet, provokasyon karışmasına biraz daha yakından bakalım. Kontr-Gerilla ve benzeri terör, saldırı ve provokasyon teşkilatlarının bütün mevcutlarıyla beraber hazır ve görev başında bulunduklarını gösteren deliller sadece Faik Türein ve benzeri kişilerin beyanatları değildir. Ancak bu teşkilatların görevlerini ve hedeflerini Faik Türein'in konuşmaları (veya tehditleri) açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Faik Türein, "Tek Yol Devrim", "Kurtuluşa Kadar Savaş" diyenlere karşı iç savaşın verilmesi gerektiğini kontrgerilla, vb.

teşkilatların böyle bir savaşın teşkilatları olduğunu söylerken, iç savaş kontr-gerillayı savunuyor. Faik Tütün, kontr-gerillayı savunurken halkın kurtuluşunu engellemek için halka karşı ve Devrimci Harekete karşı saldırı, cinayet, provokasyon yöntemleriyle her çareye başvurulmalıdır demek istiyor. Kontr-gerilla vb. teşkilatların da savaşa devam etmeleri gerektiğini açık seçik söylüyor.

Hakim sınıflar açısından "barış" uzun zamandır yürüttükleri saldırıların durması anlamında değildir. Onlar açısından barış, bu saldırı savaşında başvurdukları bir savaş hilesinden başka birşey değildir. Hedefi de halkın direnişini ezmek, dağıtmak, halkı teslim almaktır; halk saflarında bir şaşkınlık yaratmaktır.

O halde ne yapmalıyız? Barış hayallerine kapılmamalıyız. Gerçek bir barış ancak halkın kendi iktidarıyla sağlanabilir. Gerçek bir barış, halkın Devrimci Yolda yürüteceği uzun ve dolambaçlı bir halk savaşının ürünü olarak elde edilebilir. Faşizmin ve hakim sınıfların yenilmesi, demokratik halk iktidarının gerçekleşmesi, savaş kaynağı olan sömürünün sona erdirilmesi, gerçek barışın sağlanması için zorunludur.

Bugün Ecevit Hükümetinin yaydığı "barış" hayallerine kapılmayalım. Hakim sınıfların bütün saldırı teşkilatları olduğu gibi ayaktadır ve daha kanlı saldırılara hazırlanmaktadırlar. Bunun için, direnişimizi güçlendirelim, mücadele bilincimizi yükseltelim. Devrimci Yola sıkı sıkı sarılalım. Direniş mevzilerimizi tahkim edelim. Heryerde yeni saldırıları göğüslemek üzere direnişi örgütleyelim ve bu direnişi devrimci bir önderlik altında siyasi iktidarı elde etme, gerçek barışı elde etme mücadelesi haline yükseltelim.

HALK DÜŞMANI FAŞİST GÜÇLER KARANLIK TERTİPLER DÜZENLİYORLAR*

DEVİRİMCİ YOL Dergisinin 15. sayısında, emniyet genel müdürlüğü tarafından, dergimizin ismi verilerek bir genelge yayımlandığını öğrendiğimizi açıklamıştık. Genelgede, "güvenilir bir kaynaktan alınan istihbarata dayanılarak sözde, D.Yol grubunun kendinden olmayan gruplara, emniyet ve ordu mensuplarına, vb. saldırılar başlatacağı"ndan söz ediliyordu. Bu şekilde, sahte bir istihbarat uydurularak bir genelge yayınlanmasının, ülkemizin içinde bulunduğu siyasi ortamda, faşist güçlerin devrimci güçlere karşı karanlık tertip ve tuzaklar ve provokasyonlar düzenlemekte olduğu anlamına geldiğini belirtmiş ve tüm devrimci kişi ve kuruluşları uyarmıştık.

Gelişmeler, tespitlerimizin ne denli doğru olduğunu kesinlikle ortaya çıkardı. Kendisine, genelge ile ilgili olarak başvuran bir arkadaşımıza, İçişleri Bakanının, "böyle bir durum yok" demesine rağmen, 27 Şubat tarihli Hürriyet Gazetesi söz konusu genelgeyi tarih numarasını vererek açıkladı. Bir yandan faşist güçler tarafından tertiplendiği su götürmez bir şekilde ortada olan tertip ve provokasyonlar, kışkırtmalar hızla artarken; bir yandan da, üzerinde çok tartışılan bazı kuruluşlarla ilgisi olduğu bazı çevreler tarafından ileri sürülen Hürriyet Gazetesi ve Halkın Sesi Dergisi, sözkonusu provokasyon ve tertiplere ortak olma anlamına gelecek şekilde yayın yapmaya başladılar. Faşist güçlerin tezgahladığı tertip ve olayları devrimci güçlerin

(*) Devrimci Yol, Özel Sayı 10, 5 Mart 1978

üzerine atmaya çalıştılar. Halkın Sesi'nin kışkırtma niteliğindeki yayınları, Hürriyet ve Tercüman gazetelerinin yayınlarına paralel bir şekilde devam ediyor. Tertip ve kışkırtma niteliğindeki olayların önümüzdeki günlerde de süreceği açık olarak görülmektedir.

Bu nedenle, içinde bulunduğumuz siyasal ortamı inceleyerek, sözkonusu tertip ve saldırıların amacını açığa çıkarmak ve devrimci güçlere yönelen bu alçakça saldırı ve tertiplere karşı kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmek önümüzdeki en önemli görevlerimizden birisi olacaktır.

TERTİPLER HALKIMIZA YÖNELİKTİR

İçinde bulunulan koşullar kalın hatlarıyla ortadadır. Ecevit hükümetinin hangi sebeple, hangi amaçla ve ne şekilde işbaşına getirildiğini biliyoruz: Mevcut düzeni sürdürmekte önemli güçlüklerle karşı karşıya kaldıkları bir durumda, egemen sınıflar, bu sömürü düzeninin bozukluklarını tamir ettirmek amacıyla Ecevit'i "iktidar"a getirdiler. Ecevit hükümeti mevcut sömürü düzeninin sürdürülebilmesi için, oligarşiye bir *taze kan* oldu. Şimdi Ecevit hükümeti, egemen güçlerin sorunlarını çözebilme amacıyla yoğun bir çaba sürdürüyor. İç ve dış çıkar güçlerinin, tekellerin ve emperyalist güçlerin dayattığı "tedbir"leri, "önlem"leri, birer zehir paketi gibi halkın önüne sürüyor: Ücret, maaş ve tarım ürünlerinin fiyatları, komik denecek bir artış seviyesinde tutulurken, yüzde otuzluk bir devalüasyon ilan ediliyor. Demirel'in bile yapmaya cesaret edemeyeceği bu "önlemler" bile, tek başına, egemen sınıfların, niçin Ecevit'e umut bağladıklarını açıklamaya yeterlidir. Ne varki, oligarşinin Ecevit'ten "umdukları" sadece bu ve bunun bir parçası olduğu Kıbrıs ve Amerikan ambargosu sorunları değildir. Bütün bu ekonomik sorunların yanısıra, oligarşinin, Ecevit hükümetinin önüne koyduğu "paket"lerden biri de "asayiş sorunu"dur.

Nedir bu "asayiş sorunu?"

Ecevit, iktidara getirildiği günlerde, şimdi büyük ölçüde yeri-

ne getirmekte olduğu IMF'nin ekonomik önerileri konusunda, "bu önerilerin, demokratik, özgürlükçü ülkelerde uygulanamayacağı" fikrini savunuyordu. Ecevit'in görüşüne göre bu "önlem"ler ancak dikta rejimlerinde (veya gelişmiş kapitalist ülkelerde) sözkonusu olabilirdi. Ecevit, bu görüşlerinde, bir bakımdan haklı sayılmalıdır. Gerçekten de bizim gibi ülkelerde geniş emekçi yığınları acımasız ve ağır bir sefaletin, yokluğun içine iten bu gibi tedbirlerin uygulanması, beraberinde, emekçi halkı sindirmeye, bu sömürüye tahammül etmeye mecbur bırakmaya yönelik "*siyasal tedbirleri*" de zorunlu kılacak niteliktedir. Bugün ülkemizde, bunun için gerekli "*müşekkini*" kitlelerin Ecevit'in barış getireceği umudu sağlıyor. Şimdilik bu umut, kitlelerin teslim edilmesine yetebiliyor. Ancak bu umudun, ekonomik tedbirlerin acısını geniş kitlelerde daha şiddetli bir şekilde hissettireceği önümüzdeki dönemlerde yeterli olmayacağı ortadadır. Geniş emekçi yığınlarında yükselecek olan düzene muhalefet eğilimlerini, mevcut düzene karşı olan tepkileri baskı altında tutmaya; ve bu tepkileri emekçi halkın kendi iktidarına yönelik bağımsız bir siyasi hareket doğrultusunda kanalizasyon edilmesi olanaklarını yoketmeye yönelik "*siyasal tedbirler*"e ihtiyaç duyulacaktır. İşte, oligarşinin ve egemen güçlerin Ecevit'in önüne koydukları "*asayiş sorunu*" bundan başka birşey değildir. Ecevit hükümetinden oligarşinin istediği barış, faşizmin saldırıları karşısında halkın direnişinin kırılmasını ön-görmektedir. İşte, oligarşinin Ecevit'in önüne koyduğu bu "*asayiş sorunu*" ile Ecevit'ten istediği şey budur. Bu şekilde, Ecevit'ten, tam bir "*Erim rolü*" oynaması istenmektedir. Faşist güçler tarafından tezgahlanan tertip ve provokasyonlarla, Ecevit hükümeti, sola karşı tedbir alma yönünde zorlanmak istenmektedir. Hükümette yer alan T.Feyzioğlu, vb. gibi, tekelci burjuvazinin önde gelen temsilcileri "*anarşinin sadece sağdan geldiğini söylemek gerçeğin yansımasıdır*" diyerek, sola karşı da tedbir alınmasını istemektedirler.

Kısaca özetlemek gerekirse, Ecevit, şimdi büyük ölçüde uygulamakta olduğu ekonomik önlemlerin, ancak baskı rejimlerinde uygulanabilir olduğunu ileri sürmüştü: Şimdi, bu tedbirler uygulanmaya başlandığına göre, adeta, Ecevit'in tespiti gereğini yerine getirmesi istenmektedir. Bugün içinde bulunduğumuz

bu siyasal koşullar çerçevesinde, faşist tertip ve saldırıların temel yönelimi budur.

Böylesi bir "muhtemel" yönelim ne anlama gelmektedir? Bu noktaya da kısaca değinmekte yarar vardır.

Ecevit hükümetinin, yoğunlaşan faşist tertiplerle, sözde "aşırı sola karşı bir mücadele"nin içine itilmesinin, bu suretle sözde "asayiş sağlama" uğruna, açık baskıcı bir yönetime zorlanmasının en önemli yanı Ecevit'in iktidara gelirken dilinden düşürmediği "barış" ve "özgürlük" türkülerine açıktan açığa ters düşmesi değildir. Ecevit hükümetinin "barış" ve "özgürlük" uğruna, barış ve özgürlüğü yoketmesi değildir en önemli sorun. Bu noktadaki bundan daha önemli olan şey, *böyle bir gelişmenin inisiyatifinin tümüyle devlet içindeki faşist güçlerin eline geçmesi anlamına gelmesidir*. Bugün, Ecevit sözde iktidardadır. Faşist güçlerin devlet içindeki örgütleri olduğu gibi yerindedir. Faşist güçlerin bütün saldırı, tenkil, cinayet ve işkence şebekeleri olduğu gibi ayaktadır. Ve Ecevit hükümeti işte bu güçlerle "asayiş sağlama" ve sözde "barış" getirmeye uğraşıyor. Bu "asayiş sağlama" operasyonları yoğunlaştıkça ve yönü "sola doğru" döndürüldükçe inisiyatif tümüyle faşist güçlerin eline geçecektir. İşte, faşist tertip ve saldırıların provokasyonların da amacı bundan başka birşey değildir. Böyle bir durumda Ecevit'in, dizginlerini koparmış bir atın çaresiz binicisinden hiçbir farkının olmayacağı ortadadır.

FAŞİST GÜÇLER, DEVRİMCİ HAREKETİMİZE KARŞI ALÇAKÇA TERTİPLER DÜZENLİYORLAR

İşte bu ortam içinde, faşist güçlerin devrimci hareketimize yönelik karanlık tertip ve saldırıları yoğunlaşarak sürmektedir. Emniyet Genel Müdürlüğü İstanbul Daire Başkanının yukarıda sözünü ettiğimiz genelgesinin arkasından devrimci hareketimize karşı saldırılar artmaya başlamıştır. Tertip olduğu apaçık ortada olan olaylar bile devrimci hareketimize maledilerek sunul-

maya çalışılmaktadır. Danıştay binasının, faşistler tarafından bombalanması olayı bile devrimcilerin üzerine atılmak istenmektedir. Karanlık güçlerin sözcülüğünü yapan bazı gazeteler bu doğrultudaki yayınlarını sürdürmektedirler. Kışkırtıcı ve ortalığı bulandırıcı yayınlar yapılmaktadır.

27 Şubat tarihli Hürriyet gazetesinde yukarda sözü edilen genelgeden bahsedildikten sonra, bazı başçavuşların öldürüldüğüne işaret edilmektedir. Bu arada, daha önce Hürriyet'in "Kontr gerillacı M.Ali Çeviker" olayı ile ilgili olarak sunduğu bir başçavuşun öldürülmesi olayı da ortaya atılmaktadır. Hürriyet'in Yargı mensuplarına saldırılacağını "ifşa" etmesinin hemen arkasından, Danıştay'ın bombalanması da dikkat çekici bir olaydır. Bu arada, İstanbul'daki banliyö treninin bombalanması olayı gibi gene faşist güçler tarafından tertiplendiği açık ortada olan bir olay da devrimciler tarafından yapılmış bir olay gibi gösterilmeye çabalanmaktadır. Hürriyet gazetesi gene esrareniz bir emniyet yetkilisinin ağzından "anarşistler mümkün olduğu kadar çok insan öldürmeye çalışıyorlar, maksatları bu şekilde çok insan öldürüp bundan faydalanmak, hulanık su- da balık avlamaktır" cinsinden apt.ılca sözlerle sözde provokasyonun siyasi çalışmasını yapmaya çalışmıştır. Bu ve benzeri yayınların alabildiğince yoğ. nlaştırılmasıyla yapılmak istenen şey son derece açıktır; ortalığı bulandırmak, dikkatleri soldaki "anarşistlerin" üzerine çekmek. Bütün bu yayınlar, Ecevit hükümetinin önüne sunulan "asayiş sorunu"nu faşist güçlerin istediği bir şekilde çözmeye ve faşist güçlerin varlığını ve inisiyatifini güçlendirmeye yönelik faşist tertip ve provokasyonlarla bütünleşmektedir.

"HALKIN SESİ" KIŞKIRTICI ROLÜNDE

Burada eklenmelidir ki, tertip ve provokasyonlara paralel yayın yaparak, devrimci güçlere ve halka karşı saldırılara ortak olan basın organları sadece günlük basın tekellerinden ibaret değildir. "Halkın Sesi" dergisi de bir süredir başlattığı saldırı kampanyasıyla, faşist güçlerin karanlık tertip ve saldırılarına doğrudan iştirak etmektedir. İktidardan devrimcilere karşı

da tedbir alması talebedilmekte, halkın "devrimci geçinen zorbalardan da hesap sorulmasını istediği" ileri sürülmektedir. Bu gelişmeler karşısında, Devrimci Yol'un 15. sayıdaki yazımızda, özellikle "Halkın Sesi" grubu içinden gelecek kışkırtmalara karşı dikkatli olunmasını istemiştik. Hürriyet'in yayını gibi, "Halkın Sesi"nin yayını da, tespitimizin ne kadar yerinde olduğunu ortaya koymuştur.

"Halkın Sesi", yine özellikle provokasyon sonucu yaratılmış bir olayı da vesile ederek tam bir kışkırtma kampanyası başlatmıştır. Kullandığı üslup, ifade ve yöntemlerin Hürriyet'teki Emniyet mensuplarının beyanlarından hiçbir farkı yoktur. "Halkın Sesi"nin bütün yayın imkanı, faşist güçlerin tezgahladığı tertip ve tuzakların hizmetine sunulmuştur. PDA'cı hainler, başlattıkları bu karşı devrime uşaklık kampanyasıyla ihanet ve alçaklıklarının emsalsiz örneklerini sergiliyorlar.

PDA'cı hainlerin bu saldırıları bir raslantı değildir. Onlar, Emniyet Genel Müdürlüğü İstanbul Dairesinin adı geçen genelgesi ile açığa çıkan tertip ve saldırıların başlatılmasıyla birlikte bu kışkırtma kampanyasını başlatmışlardır. PDA'nın saldırı kampanyasının amacı da faşist güçlerin tertip ve provokasyonlarının amacıyla aynıdır. Onlar da devrimci harekete karşı düzenlenecek faşist saldırı ve baskıları kışkırtmakta; bu suretle "meşru olmayan sol"u, "anarşistler"i iktidara ve faşist güçlere yöktürerek, meydanın, "meşruiyetini" kanıtlayan TİKP'ye kalmasını sağlamak istemektedirler. "Halkın Sesi"nin kışkırtma kampanyası, bu yüzden, bilinçli bir şekilde, Emniyet istihbaratında da sözü edilen "Devrimci Yol'un kendinden olmayan gruplara saldırılar başlatacağı" ibaresine tamamen uygun bir şekilde hazırlanmaktadır. Bu doğrultuda Sivas'taki bir seminerde olan bir tartışma veya Halkın Birliği ile "Halkın Sesi" arasındaki bir sürtüşme iri puntolarla Devrimci Yolcuların "kendilerinden olmayanlara saldırılarını" kanıtlayacak şekilde aktarılmaktadır. Bu arada Elazığ'da ortaya çıkan tipik bir provokasyon olayı "Halkın Sesi"nin kışkırtmaları için bulunmaz bir malzeme oluşturmuştur.

"Halkın Sesi", kışkırtma kampanyasında Hürriyet Gazetesin-

deki gibi, provokasyon ve tertiplere ortak olduğunu açığa çıkaracak bir şekilde yayın yapmaktadır. O da, tıpkı Hürriyet ve Tercüman gazetelerinde karanlık tertip ve provokasyonlarla devrimcilere çamur atılmaya çalışılması gibi, yalan, demagoji ve sahtekarlıklarla, devrimcilere karşı suç atmaya ve ortalığı bulandırmaya ve kışkırtmalarda bulunmaya çalışmaktadır. Onun bu yolla yapmak istediği bir başka şey de kendileri üzerine yönelebilecek hareketleri kışkırtmak ve bu yolla, bir kere daha devrimcileri saldırgan durumda göstermeye çalışmaktır. O, bu amaçlarla, egemen sınıflara uşaklıkta, ihanette ve alçaklıkta hesabını zor ödeyeceği bir mertebeye ulaşmıştır.

FAŞİST GÜÇLERİN VE HAINLERİN ALÇAKÇA TERTİPLERİ PÜSKÜRTÜLECEKTİR

Faşist güçlerin ve onların uşaklarının emekçi halka ve devrimci güçlere karşı tertipledikleri saldırı ve tertipler karşısında, bütün devrimci yurtsever güçler bilinçli, kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmelidirler. Faşist tertip ve tuzaklar karşısında tüm devrimciler meydanı karanlık tertipçilere boş bırakmamalıdır.

Bütün devrimci-demokrat-ilerici güçleri, faşist güçler tarafından düzenlenecek hain tuzaklara karşı mücadele etmeye, karanlık tertipleri açığa çıkarmaya, bu tertiplere uşaklık eden hainleri lanetlemeye çağırınız.

Faşist güçlerin ve onların uşaklarının emekçi halkımıza ve devrimcilere karşı yöneltecekleri hain saldırılar ve karanlık tuzaklar bozulacaktır.

Karşı devrim güçlerinin alçakça saldırıları püskürtülecek, kışkırtıcı hainler kendi karanlık tuzaklarında mutlaka boğulacaktır.

.....

HALK DÜŞMANI FAŞİST GÜÇLERİN TERTİP ve SALDIRILARI AÇIĞA ÇIKARILACAK, ALÇAKÇA DÜZENLENEN KATLIAMLARIN HESABI MUTLAKA ÖDETTİRİLECEKTİR*

.....

Ecevit hükümetinin kurulmasından sonra, faşist güçlerin emekçi halka ve devrimci güçlere yönelik saldırıları giderek yoğunlaşmaktadır. Son zamanlarda bu saldırılar, İstanbul Üniversitesi'nden çıkan öğrencilerin üzerine bomba atılarak 6 kişinin öldürülmesi olayında olduğu gibi, görülmemiş bir azgınlık seviyesine varmıştır. Faşist güçlerin bu azgın saldırılarının yanı sıra, bu saldırıları tamamlayacak şekildeki tertip ve provokasyonlar da yoğunlaştırılmaktadır. Son zamanlarda Hürriyet, Günaydın gibi gazetelerde, büyük başlıklarla sansasyonel anarşi haberleri verilmektedir: Trenler, yolcu vapurları, hastane ve ilkokullar, Danıştay binası, vb. bombalanıyor... Nedir bu olaylar? Kimin tarafından yapılmaktadır?.. Ne amaçla yapılmaktadır? Hiçbir sözde halkçı hükümet yetkilisi ve hiçbir solcu ve halkçı basın bu olayların üzerine gitmiyor. Olayların TRT'de ve basında "sıradan bir anarşi hadisesi" olarak sunulması ve egemen sınıfların büyük basın'ı tarafından bir "anarşi" olayı olarak, "anarşistlerin eylemleri" olarak sunulması sonucunda ise, faşist güçler istedikleri sonucu elde edebiliyorlar. Bu ve benzeri olayların, devrimcilerle hiçbir ilgisinin olmayacağı ortadadır. Böylesi halka yönelik ve halk yığınlarına zarar verecek nitelikteki eylemler ancak faşistler tarafından tertiplenebilir. Bu yolla faşist güçlerin ne elde etmek istedikleri de, son derece açıktır. Bir yandan bu faşist tertiplerle kamuoyunu ve ortalığı bulandırmak, devrimcileri halkı karşı kötü işler

(*) Devrimci Yol, Sayı 16, 20 Mart 1978

yapan kişiler olarak tanıtmak; diğer yandan da bu bulanıklık ortamı içinde devrimci halk güçlerine yönelik alçakça saldırılarını sürdürmek istemektedirler.

Bugün devrimcilere düşen görev, faşist güçlerin bu karanlık saldırı ve tertiplerini açığa çıkarmak, bu saldırıların arkasındaki karanlık faşist güçleri deşifre etmek ve bu gözü dönmüş halk düşmanlarına karşı kararlı ve militan bir mücadeleyi tavizsizce sürdürmektir. Bu görevleri yerine getirmeyen ve bu açık olaylar karşısında "sağa da sola da karşıyız" gibi bir anlayışı sürdüren ve sürdürülmesine göz yuman herkes yurtsever-demokrat adına bile layık değildir ve faşist güçlere hizmet etmekten öte bir şey yapmamaktadır.

Halk düşmanı faşist güçlerin tüm cinayet ve alçaklıklarının hesabı mutlaka ödettirilecektir.

.....

ZAFER, EMEKÇİ HALKLARIMIZIN FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK DEVRİMCİ SAVAŞININ OLACAKTIR*

.....

Ülkemiz siyasal gerilimin süratle tırmandırıldığı günler yaşamaktadır. Faşist güçlerin açık kitle katliamları pervasızca sürmektedir. Faşizmin tehdit, gözdağı ve yıldırma esasına dayalı saldırıları sürüp gidiyor ve örgütleyicilerinin amacına uygun olarak, yalan ve demagoji ile desteklenerek ortalığı karıştırmaya-bulandırmaya- devam ediyor. Gerici büyük basın kuruluşlarının da gayretleri ile yaratılan bir bulanıklık ve "kaos" içinde soyut bir "asayiş" ve "anarşiyi önleme" sorunu gündeme getirilerek, emekçi halka karşı düzenlenen saldırıların üstü örtülüyor ve bu örtünün arkasında emekçi halkımıza yönelik karanlık tertipler sürdürülüyor. Büyük burjuvazinin benzeri her durumda uyguladığı gibi bir siyasal kaos ve kargaşa ortamı yaratılıyor.

Dergimiz Şubat ayı içindeki yayınlarında, ülkemizde gerici faşist güçlerin kanlı tertipler peşinde koştuklarını açıklamış, bu konuda bütün halk güçlerinin dikkatini çekmişti. Mart ayı, faşist güçlerin kanlı saldırılar, katliamlar ve provokasyonlar düzenlediği bir ay oldu. 16 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nde 7 devrimci kardeşimizin öldürülmesi ve Ümraniye'de yaratılan provokasyon, katliam, son siyasal gelişmelerin hız kazanmasının başlangıcı oldu. O sırada ortaya çıkartılan 5 kişinin kurşuna dizilmesi olayından yararlanan Hürriyet, Günaydın, Tercüman ve diğer gerici gazetelerin örtbas etme gayretlerine rağmen

(*) Devrimci Yol, Özel Sayı 14, 8 Nisan 1978

men, faşist katliam olayı anti-faşist halk güçlerinin büyük tepkisiyle karşılandı. Olayın hemen ertesinde İstanbul ve Ankara'daki devrimci öğrencilerin düzenledikleri büyük kitlesel gösterilerin hemen arkasından DİSK'li işçilerin 2 saatlik iş bırakma (genel grev) kararı ile başlayan ŞANLI 20 MART DİRENİŞİ gerçekleşti.

Buna karşılık gerici ve büyük basının, özellikle Ümraniye ve U.Gür olayından da yararlanarak sürdürdükleri yayın kampanyasının da etkisiyle gerici faşist güçler açısından elverişli bir durum, yararlanabilecekleri bir ortam ortaya çıkartılmaya çalışılmıştır.

20 Mart direnişinin hemen ertesinde, gerici-faşist güçlerle birlikte, adeta olaylardan hızlı davranma telaşı içindeki B.Ecevit 20 Mart eylemini yürüten ve düzenleyen örgüt ve kişileri, işçileri, öğrenci, öğretmen, memur ve mühendisleri, tüm anti-faşist halk güçlerini suçlayıcı bir demeç verdi. Devrimci güçleri bu "faşizme ihtar" direnişi nedeniyle "faşizme davetiye çıkarmak"la(!) ve yasaya aykırı davranmakla suçladı ve cezalandırılacaklarını açıkladı.

Anti-faşist halk güçlerine karşı bu açık tavır alışla, CHP Genel Başkanı Ecevit, adeta kendisinin, Başbakan olarak seçim meydanlarındaki Ecevit olmadığını açıklıyor, solla ve anti-faşist halk güçleri ile arasına kalınca bir çizgi çekiyordu. Oligarşinin Ecevit'ten istediği de buydu; büyük basının kışkırtma temelindeki yayınları ve tertiplenen provokasyonlarla bu tutuma zorlanmıştı. Nitekim, B.Ecevit'in sola ve devrimci güçlere karşı bu şekilde açıkça tavır alışının hemen arkasından Hürriyet ve Günaydın gibi gazetelerin yayınları anlamlı bir şekilde yön değiştirdi; *Dehşet yaratan "anarşi"* haberlerinin, "kurtarılmış bölgeler"le ilgili *ürkütücü* hikayelerin yerini, patates fiyatları, vb. haberler aldı. Tabiatıyla, değişen sadece büyük tekel çevrelerinin sözcülüğünü yapan basının olayları yansıtmaya biçimidir. Yoksa, faşizmin kanlı saldırıları bütün Mart ayı boyunca sürmüştür (Yurtsever savcı Doğan Öz'ün öldürülmesi, vb.).

Faşist güçlerin çılgınca saldırılarının bundan sonra da süreceği-

ne kuşku yoktur. Ülkemiz önemli gelişmeler içerisinde ve yine önemli gelişmeler yaşamaya devam edeceğimiz ortadadır.

Bu koşullar altında, ülkemizdeki mevcut durumu yakından incelemek gereklidir. Hızla gelişen olaylar ancak bu suretle doğru bir şekilde kavranabilir.

Ülkemizde neler oluyor? Gelişen olaylar ve siyasi gelişmelerin yönelimi nedir? Mevcut siyasi gelişmeler karşısında, devrimciler ve tüm anti-faşist halk güçlerine düşen görevler nelerdir? Ve yine bu mevcut siyasal durum ve gelişmeler karşısında doğru bir anti-faşist mücadele çizgisi ne olmalıdır? Siyasi gelişmelerin yönünü faşist güçlerin zararına, halkımızın yararına olarak değiştirebilmek için, nasıl bir eylem çizgisi izlenmelidir?

"HALK DÜŞMANI FAŞİST GÜÇLER KARANLIK TERTİPLER PEŞİNDE KOŞUYORLAR"

Ecevit hükümetinin kurulmasını takibeden günlerde, olayların gelişmesine ilişkin tespitlerimizi; faşist güçlerin karanlık tertip ve saldırılar peşinde koştuklarını ve tertip ve provokasyonların anarşiyi önleme bahanesiyle, Ecevit hükümetine görünüşte "aşırı sola" karşı, özünde emekçi yoksul halka karşı baskı ve sindirme tedbirleri uygulamaya çalıştıklarını açıklamış ve tüm anti-faşist güçleri bu gelişmelere ve tertiplere karşı uyarıyorduk.

Son bir ay içerisinde hız kazanan olaylar bu tespitlerimizin doğruluğunu açıkça ortaya koydu. Oligarşi büyük basın tekel-leri ve faşist güçler kanalıyla tertiplemediği saldırı-kışkırtma ve provokasyonlarla Ecevit'e adeta "ERİM ROLÜ" oynamaya zorlamıştır. Son 20 Mart direnişinin arkasından Ecevit'in takındığı tutum bunda karşı devrim güçlerinin kısmen başarı elde ettiklerini de ortaya koyuyor.

Evet, Mart ayındaki kanlı tertiplerden önceki uyarılarımızda ortaya koyduğumuz gibi hakim sınıfların bugün özellikle uygulamaya çalıştığı plan, bu şekilde, Ecevit hükümeti eliyle halk muhalefetini bastırmak ve ezmektir. Bir faşist hükümet alterna-

tifini (ve bir faşist darbe ortamını) canlı tutarak, bu "faşist darbe olasılığı" tehdidini bir kılıç gibi hükümetin ve halkın boynu üstünde sallayarak, hükümeti "sağa da sola da" karşı olan(!) anarşiyi önleme operasyonlarına, asayiş sağlama uygulamalarına zorlamak! Sözde "aşırı sağa ve aşırı sola karşı" uygulamaların, özünde, ekonomik uygulamaların altında ezilen yoksul *halka karşı* olduğunu, tabiatıyla söylemeye bile gerek yoktur. Bu suretle, geniş emekçi yığınlar (yoksa faşizm gelir umacısının korkusuyla) böylesine acımasız sömürü koşullarında eli kolu bağlı kalacak, bu denli ağır bir soyguna razı edileceklerdir. Ecevit Hükümetine, bu nedenle, "anarşiyi yok etme" görevini, halk muhalefetini bastırma ve faşizme karşı halk direnişini yok etme görevi olarak kavratmaya ve onu bu "ERİM MİSYONUNU" yerine getirmek için "ikna"(!) etmeye çalışıyorlar. Bu yolla büyük basını tam kapasite harekete geçirdiler. Tertip, saldırı ve provokasyonlar düzenlediler.

Daha önceki yayınlarımızda da açıkladığımız gibi, böylesi bir gelişme, yani Ecevit Hükümetinin, anarşiyi önleme bahanesiyle "aşırı sola"(!) karşı tedbir ve uygulamalara sürüklenmesi, faşist güçlerin bugünkü koşullara uygun bir planından, sonuçta Ecevit hükümetini de kapsamına alacak bir *tuzaktan* başka birşey değildir. *Kısa dönemdeki* böyle bir gelişmenin temel anlamı, devlet içindeki yerleşik faşist güçlerle Ecevit hükümeti arasındaki "mücadele"de, Ecevit hükümetinin geri itilmesi, faşist güçlerin zaman, inisiyatif ve mevzi kazanmasıdır.

Oligarşinin içine girdiği çaresizliklerin bir ürünü olarak krizin atlatılması ve mevcut düzenin bozukluklarının tamir edilmesi için Ecevit hükümetini işbaşına getirmesi, bir ölçüde, faşist güçlerin aleyhine bir gelişme olmuştur. Bu gelişme öte yandan çelişmeli bir durum da yaratmıştır. Yönetim mekanizmasındaki Ecevit Hükümeti'ne karşı, mevcut devlet çarkının ve "güvenlik" kuvvetlerinin tüm kilit mevkileri faşist güçlerin elinde bulunmaktadır. Bu iki gücün birbiriyle iktidarı paylaşması zordur. CHP'nin izlediği tüm faşizmle *uzlaşma* siyasetine rağmen zordur. Büyük burjuvazinin bu iki farklı siyasetinin uzlaştırılması, yönetimin, bu ikisi arasında geçici olarak paylaştırılması ne şekilde sağlanacaktır? Hükümetin kurulmasından sonra yaratılan

kontr-gerilla tartışmaları Ecevit'in bu devlet güçlerini aklamaya zorlaması yönünde gelişmiştir.

Bugünkü koşullarda ise, Ecevit hükümetinin "anarşiyi önleme" *operasyonları*, bu aynı faşist güçler tarafından uygulanacaktır; onun "istihbarat" ve "öneri"leri istikametinde uygulanacaktır. Daha önce, bu tuzağın, Ecevit hükümetinin, üzerine bindiği dizginlerini koparmış bir atın çaresiz binicisi durumuna gelmesi demek olduğunu belirtmiştik. Bu tuzakla, işbaşındaki hükümetlerin ve kişilerin birer kukla durumuna getirilmesi "ülkemizde ve başka ülkelerde" çok görülmüştür! Bütün faşist güçler, geçtiğimiz günlerde ve bugün, bu doğrultuda çırpınmakta, sahte istihbaratlar yaratılmakta, tertipler düzenlenmektedir. Uygulanmakta olan bu planın ikinci yüzü ise; bugünkü hükümetin "misyon"unu şu veya bu vadede tamamlandıktan sonra yerinin faşist bir iktidara *bıraktırılması*dır. Ecevit hükümetinin faşist güçler tarafından alaşağı edilmesidir. Ülkemizde bugün oynanmakta olan tuzak da budur. Ecevit, bugünkü gelişmeler içerisinde, faşist güçlerin bu tuzaklarına yakalanmış gibidir. "Faşizme ihtar" direnişinin hemen arkasından tüm anti-faşist halk güçlerine karşı saldırıya geçerek, bu yolda önemli bir adım atmıştır. Burjuvazi, Ecevit'e, Nihat Erim'e yaptırdığı işleri yaptırmak isterken fazla hayalci sayılmamalıdır!

. MEVCUT SİYASİ DURUM ve OLAYLAR HANGİ YÖNDE GELİŞİYOR?

Bu duruma rağmen Başbakan Ecevit, 20 Mart direnişinin arkasından verdiği demeçte, anti-faşist güçleri faşizmin oyununa gelmekle suçlamaktadır. Bülent Ecevit, hükümete karşı faşist bir darbe tezgahlanmakta olduğunu, bu olayları yaratanların, bu maksatla "ortalığı bulandırmak", "demokratik düzene olan güveni sarsmak" istediklerini, 20 Mart'taki işçilerin işi bırakma eyleminin de bunlara hizmet ettiğini ileri sürmektedir.

Ecevit 20.3.1978 tarihli basın toplantısında bu konuda şöyle söylemiştir: "*Ankara başta olmak üzere bazı kentlerde, toplum yaşamını aksatan yasa dışı eylemler ve direnişler görüldü. Bu yasa dışı aktif direnişleri düzenleyenler, herhalde İstanbul'daki*

insanlık dışı saldırı olaylarından bugünkü hükümeti sorumlu tutmuyorlardır, ki bu saldırıları düzenleyenler aslında herşeyden önce bu hükümete karşıdır...

"Bu saldırıları düzenleyenlerin amacı demokrasiyi yıkarak, devleti etkisiz bırakarak kendi hayal ettikleri Anayasa dışı rejime ortam hazırlamaktır. Bunun için, bazı tuzaklar meydana getirmektedirler. Toplumda harekete geçirdikleri tepkilerin kendi amaçlarına uygun bir ortam yaratacağını ummaktadırlar, tuzak da budur..."

"Şimdi Türkiye'de tezgahlanmakta olan bu tuzak, hem Türkiye'de hem de başka bazı ülkelerde bir kaç kez tezgahlanmıştır. Faşist rejimlere bu yüzden yol açıldığı, zemin hazırlandığı hatırlardadır."

Ecevit burada, aynı oyunun tezgahlandığı başka ülkelere söz ederken, Pakistan'daki Ali Butto'nun devrilmesine, Yunanistan'daki Albaylar Cuntası diye bilinen faşist askeri darbelere işaret etmek istemektedir. Bugün de, buna benzer şekilde, kendi hükümetine karşı bir faşist darbe tezgahlanmak istendiğini; faşizme karşı ihtar direnişini düzenleyenlerin bu tuzağa düşüklerini ileri sürmektedir.

Burada, öncelikle üzerinde durulması ve dikkatle tespit edilmesi gerekli olan nokta, bir askeri darbe, bir açık faşizm tezgahlanmakta olduğu iddiasıdır. Ecevit bu hükümete karşı bir faşist darbe tezgahlandığı iddiasını ileri sürerken, böyle bir tehlikenin varlığına gerçekten inanmakta mıdır, yoksa bu ihtimale inanmıyor da, sırf, bunu sol üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanmak amacıyla mı ileri sürmektedir? Son olaylarda takındığı tutuma bakılacak olursa Ecevit böyle bir tehlikenin varlığına ve ciddiliğine inanmamaktadır. Zira, apaçık ortada olan bir şey vardır ki *bugün* böyle bir tehlike, ancak mevcut devlet içindeki Ecevit'in kendisinin de farkında olduğu faşist güçler ve örgütler tarafından tertiplenebilir ve böyle bir açık faşist darbe karşısında da yapılacak olan şey, halk yığınlarından direnişi bırakarak, bu "güvenlik kuvvetlerine güvenme"lerini istemek değildir. Tersine bugün faşizme karşı güvenilebilecek biricik güç emekçi halk yığınlarının direniş azmı ve gücünden başka bir-

şey değildir. Oysa hükümete karşı bir açık faşist darbe tezgahlandığını ileri süren Ecevit, tüm anti-faşist halk güçleri ile bağlarını koparıken, bu güçlere karşı, *bu* güvenlik kuvvetlerini harekete geçirmektedir; hem de faşizmin oyununa geldikleri gerekçesiyle...

Ecevit'in bu tutumuna bakılırsa, onun, bir faşist darbe tehlikesine ciddi olarak inandığını kabul etmek zordur. Ya da Ecevit, faşist bir darbe tehlikesine karşı, böyle bir darbenin tertiplenmesinin temel kuvvetini oluşturacak olan, devlet içindeki faşist güçlere güvenmektedir! Daha doğrusu bu faşist güçlerin efendilerine; iç ve dış çıkar çevrelerine güvenmektedir! Öyle ya, emperyalist güçler ve yerli tekelci burjuvazi, Ecevit hükümetini tercih ettikleri sürece, bu hükümetten memnun oldukları sürece, bu hükümete karşı faşist bir darbe tezgahlanmasına onların izin vermeyeceğini Ecevit'in düşünmesi ve beklemesi mümkündür. Mademki demokratik güçler sorumsuz eylemler, direnişler düzenliyorlar(!), Ecevit de, aşırı solun bastırılmasına (gerçekte halk muhalefetine ve faşizme karşı halk güçlerinin direnişinin bastırılmasına) yönelik operasyonlar başlatılmasına razı olur; egemen güçlerin istekleri yerine gelir, Hürriyet vb. susar, faşist bir darbe ortamının yaratılması da önlenmiş olur!

Bize göre, Ecevit hükümeti, bu tutumuyla tam bir tutarsızlık ve şaşkınlık içindedir ve asıl kendisi bu tutumuyla faşizmin hazırladığı tuzağa gelmektedir. Faşist güçlerin istedikleri gibi davranmaktadır. Tekrar belirtmeliyiz ki faşist güçlerin BUGÜNKÜ planı, Ecevit hükümeti eliyle anti-faşist halk direnişinin bastırılması, "asayiş sağlama" — "anarşiyi önleme" paravanası altında anti-faşist halk direnişinin pasifize edilerek, halkın direniş gücünün yokedilmesidir. *Böyle bir gelişme, faşist güçlerin kuvvetlenmesine ya da mevcut örgütlerin muhafazasına karşılık devrimci halk güçlerinin zayıflayıp gerilemesine yolaçmaktan başka bir şey değildir.* Bu faşizmin önündeki tüm engellerin temizlenmesi, bir faşist darbe için en uygun ortamın sağlanması demektir. Ecevit hükümeti, *bu şekilde* bir faşist darbe tehlikesine ciddi olarak inanmalıdır ve egemen güçlerin talepleri doğrultusunda, bugünkü güvenlik kuvvetleri eliyle düzenlenecek operasyonların tertiplenmesinin bu şekildeki bir planın bir parçası, bir tuzak olduğunu kavramalıdır.

BU GELİŞMELER KARŞISINDA NE YAPILMALIDIR?

Öncelikle şu kesinlikle bilinmelidir ki, devrimciler, hiçbir zaman bugünkü gibi bir hükümet yerine bir açık faşist yönetimin gelmesini savunmazlar. Bu veya benzeri başka hükümetlerin bir faşist darbe ile devrilerek yerine şu veya bu şekilde faşist bir hükümetin getirilmesini asla savunmazlar. Tam tersine, açık faşist bir rejimin getirilmesi tehlikelerine karşı en kararlı bir şekilde mücadele edenler, devrimci güçlerdir. 20 Mart sonrasında, ilerici geçinen bazı yazarlar ve kişiler devrimci güçlerin bu hükümetin yıkılarak yerine faşist bir hükümetin kurulmasını savunduklarını iddia etmişlerdir. Devrimcileri "faşizm gelirse halk ezilir, daha bilinçlenir" şeklinde düşünen kişiler olarak göstermeye çalışmışlardır. Bunun aptalca bir yalan olduğunu söylemeye bile gerek yoktur. Hiçbir devrimci de böyle aptalca şeyler düşünmez. Böylesi aptalca saçmalıkları devrimcilere maletmeye çalışanlar da sadece devrimcileri karalamak isteyen maksatlı kişiler olabilir.

Anti-faşist halk güçlerinin faşizme karşı aktif direnişlerinin bir açık faşist yönetimin getirilmesine neden olacağı iddiası da tamamen tutarsız bir iddiadır. Faşizm, her zaman kendine karşı yeterli bir şekilde *direnilmediği* için başanya ulaşır; yoksa aktif bir şekilde *direnildiği* için değil! Aslında bu iddia faşizmin gelmesine komünistlerin, işçi sınıfının mücadelesinin neden olduğunu ileri süren geleneksel sosyal demokrat safsatanın bir tekrarıdır başka bir şey değildir. Evet, doğru, faşizm, işçi sınıfının ve emekçi halkların devrimci mücadelesine karşı büyük burjuvazinin başvurduğu bir çaredir. Ama, buradan kalarak, faşizmi önlemek için işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadele etmemesini istemek, tam da "okullar olmasa milli eğitimi ne güzel idare edeceğini" söyleyen eski Maarif Bakanının durumuna düşmek demektir. Faşizmi önlemek için, işçiler azgınca sömürülmeye karşı, öğrencilerin beşer onar vurulup öldürülmesine karşı ses çıkarmayacaklar, okullarda siyasi tartışmalar yapılmayacak, duvarlara yazı ve afişler asılmayacak, vb.! Böyle bir şeyi, düşünce diye savunmak herhalde olanaksızdır!

Peki, halk faşist saldırılara karşı kime güvenecektir? Azgın faşist saldırganlardan halkı kim koruyacaktır? Ecevit, bunun hükümete ve devletin "tarafsız"(!) güvenlik kuvvetlerine bırakılmasını istiyor. Hangi tarafsız güvenlik kuvvetlerine? İstanbul Üniversitesi'nden çıkan öğrencileri faşistlere katlettiren ve onların kayıplara karışmasını temin eden güvenlik kuvvetlerine mi? Bugün, Ecevit'in ve İrfan Özaydınlı'nın bile güvenmediği bilinen güvenlik kuvvetlerine mi?

Bugün, anti-faşist halk güçlerinin aktif ve devrimci bir savunma çizgisinden uzaklaşmalarını istemek, halkın faşizme teslim olmalarını istemekten başka birşey değildir. Bekleyelim, hükümet güvenlik kuvvetlerini tarafsızlaştıracak, her şey düzelecek demek de, olmayacak duaya amin demekten başka bir şey değildir. Ecevit bugün tuhaf bir şekilde, kitleleri pasiflik içinde beklemeye çağırmaktadır. Faşizmin elde etmek istediği tam da budur. Faşizmin korkulu rüyası, halk güçlerinin kararlı, bilinçli bir savaş azmidir. Bu direniş ne kadar güçlü ve sağlam olursa faşizmin saldırı tertip ve provokasyonları, tuzakları bozguna uğratılabilir, faşist güçlerin alçakça saldırıları püskürtülebilir.

Eğer Ecevit hükümeti, bir açık faşist dikta alternatifine ciddi olarak inanıyorsa, buna karşı direnmeyi düşünüyorsa, güvenilebilecek yegane gücün, bu anti-faşist halk güçlerinin savaş azmi, kararlılığı ve direniş gücünden başka bir şey olmadığını anlamalıdır. Bu konuda, bugün isteklerini yerine getirmekte olduğu egemen güçlerden bir fayda göremeyeceğini, halk güçlerinden tecrit olmuş bir hükümetin, faşist güçler tarafından kolayca altedilebileceğini kavramalıdır...

Bugün, içinde bulunduğumuz koşullarla faşist güçler hemen bir faşist darbe tezgahlama olanağına sahip değillerdir. Bu kısa vadede, böyle bir askeri faşist darbe veya faşist bir sivil darbe için koşullar elverişli değildir. Faşist güçler bu bakımdan, zaman kazanmak, mevzilerini korumak, hükümeti tehdit ve gözdağı ile geriletirmek sol güçlerin üzerine sürmek, ona halkın direniş güçlerini ezdirmeye, yıpratmaya çalışmak ve inisiyatif ele geçirmek peşindedir. Hükümetin, Ecevit'in ve İçişleri Ba-

kanının faşistlerin yaygaraları karşısındaki her türlü tereddüt-lü, yalpalayan şaşkın tutumları faşistlere hizmet etmektedir. Faşist güçler bir kurtarılmış bölge, ihtilal provası, sol anarşi sorununu yaygara ile gündeme getiriyorlar; hükümet hemen kendilerinin ne kadar tarafsız, sağa da sola da karşı kişiler ol-duğunu ispat etmeye koyuluyor. Onların her şaşkınlığı ve te-reddütü faşist güçlere cesaret vermekte, inisiyatifin giderek faşist güçlerin eline geçmesine neden olmaktadır. Faşist propa-ganda ve yaygaranın etkisine kapılınarak asla şaşkınlığa ve tereddüte düşülmemelidir.

Faşist yalan ve demagojiler açığa çıkarılmalı, deşifre edilmeli ve faşizmin üzerine kararlı bir şekilde gidilmelidir.

Bugün devletin güvenlik ve istihbarat örgütleri içerisindeki faşist güçlerin etkisi belirleyicidir. Kontr-gerilla ve MİT gibi faşist provokasyon ve saldırı teşkilatları mutlaka dağıtılmalıdır. Bu güçler varlıklarını korudukları sürece, bu hükümete karşı faşist bir hükümet darbesi alternatifi ve ortamı daima canlı kala-caktır. Bu güçleri yok farzederek, onlarla uzlaşarak ve üstlerini örtterek, onların sırtını sıvazlayarak bir açık faşist dikta tehlike-si bertaraf edilemez.

Ecevit hükümeti, devrimcilere ve anti-faşist halk güçlerine kar-şı sözde "asayiş sağlama, anarşiyi önleme" adına girişeceği her uygulama ve girişimin, her "operasyon"un, sadece ve sade-ce faşistlere yardım etme anlamına geleceğini, faşist güçlerin sadece halka ve devrimcilere değil, bu hükümete de yönelecek olan tertip ve tuzaklarına yardım edeceğini çok iyi bilmelidir.

BUGÜN BÜTÜN DEVRİMCİ GÜÇLER FAŞİZME KARŞI TUTARLI ve AKTİF BİR SAVUNMA ÇİZGİSİNİ KARARLILIKLA SÜRDÜRMELİDİRLER

Bugün içinde bulunduğumuz koşullarda devrimci halk güçleri, iktidarı alacak demokratik halk iktidarını kuracak ve tüm faşist güçleri yok edecek bir aşamada değillerdir. Bu yüzden, bu

günkü koşullarda doğru bir m¼cadele çizgisi, tutarlı ve aktif bir SAVUNMA çizgisidir.

Bug¼n faşist g¼çler, halkın direniş g¼c¼n¼ ve demokratik örg¼tlerini, direniş mevzilerini Ecevit h¼k¼metine dağıttırmaya ve faşist örg¼tleri muhafaza edip g¼çlendirmeye ve giderek bu h¼k¼meti devirerek yerine faşist bir h¼k¼met oluştırmaya yönelik bir hat izliyorlar.

Devrimciler, bu somut koşullara uygun bir m¼cadele çizgisi izlemelidirler. Doğru bir m¼cadele çizgisi, faşizmin taktik siyasetlerini boşa çıkaracak bir nitelikte olmalıdır.

Faşizme karşı doğru bir m¼cadele çizgisi açık faşizme geçiş eğilimlerinin gündeme getirildiği durumlarda, bu eğilime karşı m¼cadeleyi ve buna uygun taktikleri gündeme getirir.

Devrimciler, faşist g¼çlerin eylem çizgisini doğru kavramak zorundadırlar. Ancak bu şekilde faşizme karşı tutarlı ve doğru bir eylem çizgisi izlenebilir. *Bug¼n* faşist terör ve demagojinin yöneldiği şey nedir? Kitle katliamları, ilerici yurtsever kişilerin öldür¼lmesi, evlerin ve işyerlerinin bombalanması, rastgele kalabalıkların içine bombalar atılması, vb... Faşist saldırılar genel olarak kitle pasifikasyonuna ve şekilsiz bir siyasal kargaşa ve siyasal kaos yaratmaya yöneliktir. H¼rriyet'in ve diğer faşist yalan makinalarının gayretleri de bunu tamamlamaya çalışmaktadır. Bu yalan, tertip ve provokasyonlarla en kararlı devrimci unsurları halktan tecrit etmeye, devrimcileri halk yığınının indinde karalamaya çalışmaktadırlar.

Bu durumda, devrimci eylemler; siyasi sonuçları bakımından halkın açıkça anlayabileceği, siyasal kaos ve kargaşayı artırmaya yönelik olmayacak olan, kitlelerin yıldırılması ve genel kitle pasifikasyonuna yardımcı olmayacak bir nitelik taşımak zorundadır. Siyasi sonuçları halk g¼çlerinin yararına olmayan, faşist g¼çlerin amaçlarına hizmet eden eylemler kesinlikle devrimci eylemler değildir. Siyasi bakımdan hedef şaşırtıcı, faşist demagojiye fırsat verici olan, her şeyden önemlisi, halkın yararına mı yoksa faşist g¼çlerin yararına mı olduğu seçilemeyen davranışlar.

niş ve eylemlerden kesinlikle kaçınılmalıdır. Faşist güçlerin genel kitle pasifikasyonu ve siyasal kaos yaratmaya yönelik eylemleriyle hiç bir bakımdan karıştırılmayacak kadar açık ve anlaşılır bir eylem çizgisi izlenmelidir.

Bu doğrultudaki faşist tertip ve provokasyonlar en açık ve geniş bir şekilde derhal açığa çıkarılmalı, deşifre edilmelidir.

Bugün faşist çeteler örgütlü ve silahlı, halkımız ise örgütsüz ve silahsızdır. Devrimciler faşizme karşı mücadelesinde halkın önderleri olacaklarsa, halkın faşizme karşı savaş azmini yükseltmeli, birlik ve dayanışma ruhunu yaratıp geliştirmelidirler. Bu yolla faşistlerin ölüm kusan silahları ellerinden alınabilecektir.

Faşist terörün kırılması ve etkisizleştirilmesi mücadelesinde mümkün olduğunca çok insan örgütlendirilerek eyleme sokulmalıdır. Bu mücadele direniş komitelerinin bünyesinde kalıcı bir hale getirilmelidir

Söylemeye bile gerek yoktur ki, faşizme karşı direniş mücadelesi, faşist saldırıları karşılayabilecek ve defedebilecek özellikleri içinde taşınmalı, bu faşist saldırıları defetmeye *elverişli* olmalıdır. Bu konuda, azgın faşist saldırılar karşısındaki emekçi halk güçlerinin direniş eylemlerinin anayasa ve yasaya uygunluğunu ve kullanılacak araçların niteliğini tartışma konusu etmek; azgın bir hayvana karşı canını savunmaya uğraşan bir insanın ceketinin yırtık olmasının adabı muâşeret kurallarına uygun olup olmadığının tartışılması kadar saçma ve anlamsız bir şeydir.

Devrimci güçler bugün faşist güçlere karşı tam bir MEŞRU SAVUNMA durumundadırlar.

Devrimci bir savunma anlayışı pasif değil aktif bir savunma anlayışıdır. Aktif bir savunma anlayışı, mevcut koşullara uygun olarak dikkatli ve doğru bir şekilde kavranmalı, faşizme karşı tutarlı bir savunma çizgisi, bütün anti-faşist halk güçlerinin anti-faşist direnişini örgütleyecek bir şekilde kararlılıkla sürdürülmelidir.

**ZAFER, EMEKÇİ HALKIN FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK
DEVRİMCİ SAVAŞININ OLACAKTIR!**

EMEKCİ HALKIN FAŞİZME KARŞI SAVUNMA HAKKI ASLA ELİNDEN ALINAMAZ*

Faşizm, bütün ezilenlerin can düşmanıdır. On milyonlarca emekçinin ekmeğine, özgürlüğüne ve canına yönelik kudurgan bir gericiliktir.

Faşizm, bütün emekçi-yoksul halklara karşı ilan edilmiş acımasız bir savaştır. Ve bütün devrimci halk güçleri, bütün yoksul halklar bu azgın gericilik karşısında tam bir MEŞRU SAVUNMA durumundadırlar.

Malatya'dan İstanbul'a, Erzurum'dan Ankara'ya ülkemizin her tarafında, her gün yaşadıklarımız, bütün bunları tartışılmaz bir gerçek haline getirmiştir. Ve bugün tüm sorun, bu olgu karşısında, her gün yaşadığımız bu kudurmuş saldırganlık karşısında nasıl mücadele edilmesi gerektiğidir, ve hatta denebilir ki, bundan da öteye, bu sorunun çoktan belirginleşen doğru çizgi-deki *pratik adımlarının* nasıl atılacağıdır.

Her savaş gibi, halka karşı ilan edilmiş olan ve yürütülmekte olan bu savaşın da kendine özgü kuralları vardır ve eğer bir avuç halk düşmanına milyonlarca halkın teslim olması istenmiyorsa, bu savaşın kurallarını bilmek, bunun gereklerine uymak, ve bu uğurda mücadele etmek gereklidir.

Ve bilinmelidir ki, halka karşı ilan edilen bu savaşın kuralları-

(*) Devrimci Yol, Sayı 17, 1 Mayıs 1978

nı, bugün, bu savaşı ilan etmiş olan faşist güçler tayin ediyor. Faşist güçler karşısında tutarlı bir mücadele çizgisinin sürdürülebilmesi için, düşmanın nasıl ve nereden saldırdığının, hangi araçlarla saldırdığının, hangi tür silahlar kullandığının ve ne yapmak istediğinin, yani bütünüyle onun stratejisinin ve taktiklerinin bilinmesi, yakından gözlenmesi gereklidir.

Faşistler devrimci güçleri *yoketmek* için saldırıyor. Aydınları, dürüst ve yurtsever unsurları *yıldırma-sindirmek* için öldürüyor. *Bir korku ve dehşet ortamı* yaratmak için, bu yolla halkı *sindirip teslim almak* için, tertip ve saldırılar düzenliyor. Halk güçlerini *bölüp parçalayarak* kendisine, hakimiyet kurabilmesi için yol açmaya yönelik kışkırtmalar tertipliyor.

Bunların yanısıra, bir başka temel nokta da şudur ki; yaşanan faşist saldırılar, ancak doğrudan doğruya ABD emperyalizmi ile ilişki halinde ele alınmalıdır. Ülkemizdeki hiçbir temel siyasi gelişme ABD'den bağımsız olarak düşünülemez. Ülkemizde faşizm olgusu da ABD emperyalizminin doğrudan denetimi altında olan, ABD emperyalizminin ülkemizdeki gizli işgali çerçevesinde kavranabilecek olan bir olgudur. Devlet içinde yerleşik faşist güçlerden söz edildiği zaman anlaşılması gereken şey de, doğrudan CIA denetimi altındaki provokasyon, saldırı ve tehdit mekanizmalarıdır.

CIA'nın uygulayagelmekte olduğu kontr-gerilla stratejisi bilinmektedir. Bunun temel öğelerinden biri, psikolojik savaştır. Geniş yığınların şaşırtma yoluyla, bir korku ve dehşet ortamı yaratılarak yönlendirilmesi, toplumun bilincinin köreltilmesi, kitlelerin devrimci unsurlardan uzaklaştırılıp tecrit edilmesi (balığın sudan çıkarılması) ve genel kitle pasifikasyonu. ABD emperyalizminin kontrolündeki tüm karanlık güçler, sivil-resmi, gizli-açık tüm terör ve saldırı örgütleri, Türkeş'i, Hürriyet'i, MİT'i, kontr-gerillası ile, bu amaçlarla, devrimci güçleri ve halkın devrimci uyanışını yoketmek için sahnededirler; tam kapasiteyle icra-ı sanat eylemektedirler.

Bunun yanında, yine ABD emperyalizminin, dünya egemenliği sistemi içinde halkların kurtuluş mücadelelerini boğmak için,

siyasal gelişmeleri kendisinin izlediği genel siyaset doğrultusunda etkilemek için çok daha karmaşık yöntemler kullandığı; kendi kontrolü altında "ayaklanmalar" tertiplediği ve karışıklıklar düzenlediği, askeri darbeler yaptırdığı da artık herkesin bildiği gerçeklerdir...

Oligarşinin çıkmazlar içinde kaldığı bir dönemde, emperyalist güçlerin onayını ve desteğini alarak iş başına gelen Ecevit hükümeti, büyük ölçüde, egemen güçlerin, emperyalist mihrakların istekleri doğrultusunda bir siyasi hat izliyor. Bu, bugünkü hükümetin, egemen güçler açısından kalıcı bir çözüm olduğu anlamına gelmiyor. Tam tersine, bu hükümete, düzenin onarılması doğrultusunda alınması gerekli bir kısım önlemler aldırılırken, faşist bir iktidar alternatifi ve faşist bir darbe ortamı sürekli canlı tutuluyor. Çok hareketli ve kaygan bir siyasal zemin söz konusudur. Ülkemizde, emperyalizmin saldırı siyasetlerine payandalık eden faşist mihrakların, bu gelişmeler içinde, egemen güçlerin politikalarından (sahip olduğu görece bağımsız hareket yeteneği çerçevesinde) bir adım ileri bir konumda bulunabilecekleri ve ortamı hızla bir askeri darbe veya sıkıyönetime zorlama yönünde hareket ettikleri de eklenmelidir.

Ülkemizdeki gelişmeler ve karşı-devrim güçleri ile devrimci halk güçleri arasındaki kıyasıya savaş bu siyasal zemin üzerinde sürmektedir.

Faşist güçlerin de büyük ölçüde hükümete karşı bir mücadele içinde oldukları bir ortamda; ve emekçi halkın kendi bağımsız iktidar alternatifinin bulunmadığı bugünkü durumda; öncelikle, devrimcilerin, bu hükümeti savunma durumunda olmadığı belirtilmelidir. Bu, elbetteki, faşist güçlerle bu hükümet arasındaki mücadelede bizim *tarafsız* olmamız demek değildir. Devrimciler *her* durumda olduğu gibi bu konumda da, faşist güçlere karşı en kararlı bir şekilde ve sonuna kadar mücadele edeceklerdir. Bunun yanında mevcut krizin derinleştirilmesi doğrultusundaki devrimci mücadelelerini sürdüreceklerdir. Burada şu ayrıma dikkat çekilmelidir: Mevcut krizin *devrimci bir anlayışla derinleştirilmesi* ile faşist güçlerin yaratmaya çalıştıkları şekilsiz bir kargaşa ortamı, aynı şeyler değildir. Bu ikisinin

karıştırılması, bir yandan faşistlerle yanyana bir konuma, bir başka yandan da oportünizme ve pasifizme yol açma tehlikesini doğurur. Mevcut krizin devrimci bir doğrultuda derinleştirilmesi; şekilsiz bir siyasal kargaşanın *tam tersine*, emekçi ve ezilen sınıfların tercihlerinin farklılığının berraklaştırılmasını, ideolojik-siyasal-örgütsel alanlarda bu ayırım çizgilerinin netleştirilmesini, bağımsız ve devrimci bir iktidar alternatifi hareketinin yaratılmasını, devrimci güçlerle emekçi sınıflar arasındaki bağların kuvvetlendirilmesini, vb. içerir.

Bu ayırım çizgileri, faşizme karşı aktif ve tutarlı bir devrimci savunma çizgisinin de belirleyici öğelerini vermektedir. Bütün eylemlerin; halkın faşizme karşı savunma güçlerini pekiştirecek, faşist güçlerin aleyhine, devrimci halk güçleri lehine siyasal sonuçlar yaratacak, faşizmin demagojilerini açığa çıkarcak, siyasal bulanıklık değil siyasal netleşme yaratacak, halkın panik ve yılgınlığını değil faşizme karşı mücadele azmini pekiştirecek, vb. niteliklere sahip olması gereği bu doğrultuda derinliğine kavranmalıdır.

Ülkemizde hergün yaşadığımız gerçekler, halkın faşizme karşı savunma hakkının, direnme hakkının hiçbir gerekçeyle elinden alınamayacağını, faşizme karşı **DEVİRİMCİ** bir mücadele anlayışının gerekliliğinin ve devrimci düşüncelerimizin doğruluğunun, yeniden yeniden kanıtlanmasından başka bir anlama gelmiyor. Buradan ötesi, mücadelenin pratik sorunlarına ilişkindir.

.....

İÇ POLİTİKADAKİ SON GELİŞMELER, ABD-TÜRKİYE İLİŞKİLERİNİN ALABİLECEĞİ MUHTEMEL BİÇİMLER AÇISINDAN ELE ALINMALIDIR*

.....

Ortadoğu'da emperyalizmin gündeminde çözmek zorunda olduğu bir dizi çelişmenin bulunduğu bilinmektedir.

Afganistan'daki son "Sovyet yanlısı" darbe, İran'ın Afganistan'la olan ilişkilerindeki "bozukluk" ve İran'daki son "karışıklık" (ABD- SSCB ilişkilerindeki son gerginlikler ihmal edilmeden) dikkate alınır; Yunanistan'dan Afganistan'a uzanan, Türkiye ve İran'ı da içine alan "kritik alan"daki politik gelişmeler dikkatle takip edilirse, bu durum daha bir anlaşılır olmaktadır.

Yaşadığımız konjonktürde Kıbrıs sorunu ve Türkiye-Yunanistan ilişkilerinin bilinen durumu; yine Kıbrıs sorunu ve ambargo dolayısıyla ABD'nin Türkiye ve Yunanistan'la olan ilişkilerindeki açmazlar; ambargo ve Türkiye-Yunanistan ilişkileri dolayısı ile NATO'nun Doğu Akdeniz'deki durumu; bunlara, bu durumlardan dolayı Sovyetler'in Türkiye ve Yunanistan'la olan ilişkilerindeki muhtemel yeni girişimleri de ilave edildiğinde; Türkiye, emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığı açısından çözümü zorunlu bir sürü çelişkinin kördüğüm noktası olmaktadır.

Bu koşullarda emperyalizmin Ortadoğu'daki ve Türkiye'deki varlığını ne pahasına olursa olsun garanti altına almak ve koruyabilmek için çok yönlü bir plan üzerinde çalışacağına şüphe yoktur.

(*) Devrimci Yol, Sayı 19, 20 Haziran 1978

İç politikadaki son gelişmeleri ABD-Türkiye ilişkilerinin alabileceği muhtemel biçimler açısından ele almalıyız.

MC partilerinin son günlerde iç savaşa hazırlık mitingleri, komünizme karşı savaş naraları ve faşist saldırıların artırılması şeklinde sürdürdükleri kampanyaları, dış politikadaki gelişmelerin olağanüstü dengesizliği göz önüne alınarak, dış ilişkilerdeki bu dengesizliklerin ülkeye muhtemel yansımaları dikkate alınarak analiz edildiği takdirde daha iyi anlaşılabilir.

MC partileri ABD'ye yeni bir alternatif sunma gayreti içindedirler. Ecevit'in dış gezilerinde sarfettiği tüm çabalara rağmen, ABD'nin Türkiye'ye ilişkin planı tek alternatifli (Ecevit'e dayanma) bir plan olamaz. (Ortadoğu'daki gelişmeler yakından gözlenmeli: Son günlerde "büyük" basında Türkiye-İran ilişkileri; İran'dan "ithal" Kürt sorunu; Kürt sorunu içinde SSCB-ABD etkileri hakkında yazılara sık sık rastlanır oldu).

ABD'nin Türkiye'deki varlığının tek alternatifli bir planla sürdürülemeyeceğini bilen MC partileri, ABD planının muhtemel diğer alternatiflerini hesaba katarak, bu alternatiflerin gündeme getirilmesi halinde uygulanabilir kılmak için koşullar yaratmak veya değişik alternatiflerin gündeme alınması için uygun ortam yaratmak yönünde bir politika izlemektedirler.

ECEVİT NEREYE GİDİYOR?*

CHP hükümeti işçi ücretlerinin dondurulması doğrultusunda çabalar sarf ediyor. Tekelci burjuvaziye, kendisinin ne büyük hizmetlerde bulunabileceğini ve ekonomiyi nasıl bir "istikrar"a kavuşturabileceğini kanıtlamak istercesine sendika patronları ile "toplumsal sözleşme" imzalıyor...

Gene CHP hükümeti, ülkedeki "siyasi istikrarı sağlama", "anarşiyi önleme" adına, sivil sıkıyönetim uygulamaları denilen baskı tedbirleri gündeme getiriyor. Tam kapasite icra-i sanat halinde olan faşist güçlere karşı tam bir hayırhah tutum içine giriyor ve hatta Ümit Erdal gibi işkenceci sapıkları terfi ettiriyor. Buna karşılık, sola karşı ("sol anarşistlere" karşı!) yeni baskı tedbirleri planlamaya uğraşıyor. Sokaklarda modern silahlarla donatılmış onbinlerce jandarma komandosuna gösteriler düzenleterek devlet otoritesinin varlığını kanıtlamaya çalışırken, otoriter devlet özlemleri yayıyor. Kürtler üzerindeki baskı-kontrol ve pasifikasyon çabalarını yoğunlaştırıyor. Bütün emekçi halk kesimleri üzerindeki baskıların adım adım artırılmasına yöneliyor.

Bütün bunların anlamı nedir ve bu gelişmelerin sonu nereye varacaktır?

Gerçekten dürüst ve emekçi halklarımızdan yana duygular besleyen CHP'lilerin kendi kendilerine sordukları, bugünün sorusu budur.

(*) Devrimci Yol, Sayı 20, 31 Temmuz 1978

Bu hükümetin hangi koşullar altında ve ne şekilde göreve getirildiği biliniyor: MC güçlerinin içinde bulunulan koşullarda, mevcut düzeni sürdüremez hale düşmeleri yüzünden iç ve dış desteklerini yitirmesi karşısında, bilinen biçimde düşürülerek yerine bu hükümet, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin devam ettirilebilmesi için gerekli tedbirleri almak, bu düzeni tamir etmek üzere işbaşına getirilmişti. Egemen güçlerce ona verilen görev mevcut sömürü ve zulüm düzeninin işlerliğinin sürdürülebilmesi için, düzenin ayakta tutulabilmesi için alınması gereken asgari tedbirlerin alınması idi. Bu tedbirler de ekonomik yönden: Ücretlerin ve harcamaların kısıtlanması, devalüasyon ve zamlar yoluyla hayatın pahalandırılması, taban fiyatların maliyetlerin üzerine çıkmamasının sağlanması, vb. Siyasal yönden ise, özellikle bu tedbirler karşısında, halk muhalefетinin baskı altında tutulması, pasifize edilmesi... Bunu sağlamak için başlangıçta Ecevit'in geniş bir *umut kredisi* vardı. Bu "kredi" azaldıkça, yerini halk muhalefетini bastırmanın evrensel yöntemi olan baskı tedbirlerinin alması ise kaçınılmaz bir şeydi.

Bu açıdan bakıldığında, CHP hükümetinin kendisine verilen görevler açısından geldiği noktada anlaşılmaz bir yan yoktur.

Ama, bu noktaya gelinceye kadar, gerek Ecevit'in gerekse ona umut bağlayanların yapılan bunca "iş" kendi içlerine sindirebilmeleri için epey mesafe katedilmesi, ve epeyce dolap döndürülmesi gerekmiştir. Seçim meydanlarında yıllarca söyledikleri masallara ola ki kendileri de inanmışlardır. Şimdi ise, özgürlük, demokrasi, barış, ucuzluk adına(!) yapılan bunca işin kendi içlerine de sindirebilmelerine uygun bir şekilde, "yapacak başka bir şeyin olmadığını ve bunları yapmaya mecbur olduklarını(!)" hiç değilse kendilerini inandıracak şekilde rasyonalize etmeleri gerekmiştir. Faşist güçlerin tertip ve saldırıları bu dolabın döndürülmesindeki temel etken olmuştur.

Ecevit hükümeti kurulduktan sonra faşist güçler yoğun bir saldırı, cinayet ve katliam dönemini başlattılar. Kısa vadede bir faşist darbe olanağının olmamasına rağmen, özellikle büyük bası-

nın yardımı ile böyle bir hava yarattılar. Faşistlerin her kanlı saldırısı ve her gerici yaygara hükümet adamlarının biraz daha "geri adım atmalarını" ve biraz daha egemen güçlere yamanmalarını getirmiştir. Ecevit'in cüretkar çıkışlarıyla bu hükümetin halkla ve demokratik güçlerle olan pamuk ipliğine bağlı *eski* bağları bir bir koparılmıştır. Eskiden faşizme karşı mücadele vaadlerini ağızından eksik etmeyen Ecevit, "nereden gelirse gelsin, her türlü anarşiye karşıyız" gibi demagojileri bıkıp usanmadan tekrarlar hale gelmiştir.

Bu suretle, faşist güçlerin cinayet ve saldırılarını önleme, can güvenliğini sağlama sorunu, adım adım, egemen sınıfların gündeme getirdiği "anarşiyi önleme", yani halk muhalefetini bastırma sorunu haline dönüştürülmüştür. Ecevit'in tutumu, sorunun bu şekilde çarpıtılmasına gönüllü katılmak şeklinde olmuştur. Ecevit bu şekilde gittikçe Demirelleşerek (Ecevit hükümeti kurulduktan sonra hiç değilse "faşizmin tırmanışının duracağını"(!) "önceden gören" baylara bile) kendisinin asıl görevinin sömürü ve zulüm düzeninin sürdürülmesi olduğunu anlatmayı başaramamıştır. Ve faşist tertip ve katliamlar sayesinde(!) kendisini emperyalizmin ve işbirlikçilerinin güvencesine terketmeyi içine sindire sindire gerçekleştirmiştir.

Ama gene de, hiç belli olmaz! Bakarsınız şimdi de şu sivil sıkıyönetim uygulamaları ve sol anarşiye karşı tedbirleri gerçekleştiren "ilkönce solu temizleyeceğim; faşizm zaten solcuların ve halkın ezilmesi için getirilir. Bu işi biz, onlardan önce yaparsak faşizme gerek kalmayacağı için faşizm tehlikesini önlemiş olacağız" gibi bir masalı anlatmaya kalkabilir. Bu şekilde halkı değil ama, örneğin bazı ilerici-solcu bayları inandıracak olursa, buna şaşmamak lazımdır!

Ecevit hükümeti, şimdi, egemen sınıflar ve gerici-faşist güçler tarafından gündeme getirildiği şekilde, "*siyasi istikrarı sağlama*" ve "anarşiyi önleme" işiyle uğraşiyor.

"Anarşiyi önleme" derken ne kastediliyor? Egemen sınıfların bundan anladıkları şey, sınıf mücadelesinden ve bunun şiddetlenmesinden başka birşey değildir. Sömürü ve zulmün en yo-

ğün bir biçimde sürdüğü, sınırsız bir zenginlik ve refah içinde yaşayanlarla, acımasız bir sömürü ve sefalet içinde kahredilenlerin yan yana yaşadığı bir toplumda sınıflar savaşının giderek artan bir şekilde şiddetlenmesinin önüne nasıl geçilebilir? Sınıflar arasındaki ayrılık giderilmeden, sınıflar çatışması nasıl önlenebilir? Bunun, sınıf mücadelesinin baskı altına alınması, yani *üstünün örtülmesinden* (ve de onun üstü örtülemeyecek kadar sivri olan uçlarının törpülenmesinden) başka bir yolu yoktur. Ecevit hükümetinin, sorunu egemen sınıfların ortaya koydukları biçimde "anarşiyi önleme" ve "siyasi istikrarı sağlama" şeklinde benimsedikten sonra gündeme getirdiği program bundan başka birşey değildir. Sivil sıkıyönetim uygulamaları, yakın dönem açısından, sol görünümlü bir hükümet aracılığıyla uygulanacak bir dizi baskıcı politikalara doğru atılmış önemli bir adım olma özelliği taşımaktadır.

Ecevit, tekelci burjuvaziyi ve ABD emperyalizmini de arkasına alarak sınıflar üstü-bir görüntü altındaki (sağa da sola da karşı!) bir baskı dönemine yönelmektedir. Bu gelişmelerin, kilit noktaları elinde tutan faşist güçlerden *bazılarının* görevlerine son verilmesinden sonra, yani 30 Ağustostan sonra, yoğunlaştırılıp genişletilmesi beklenilmelidir.

Bu doğrultudaki bütün uygulamalara kesinlikle karşı çıkılmalıdır. Bütün bunlar faşistlerin emekçi halka karşı yürüttükleri savaş karşısında halkın elinin kolunun bağlanması, halkın direniş mevzilerinin dağıtılmaya çalışılmasından başka birşey değildir.

Besbelli ki bugün tutulan yolla faşist güçlerle halk güçleri arasında süregelen savaş ortadan kaldırılamayacaktır. Çünkü bu savaş, bu şekilde, faşist güçlere kan vermekten başka bir anlama gelmeyen bu tür önlemlerle, ortadan kaldırılamaz. Bir savaş ya kaybedilir, ya da kazanılır. Yapılacak tek şey bu mücadeleden emekçi yoksul halklarımızın safında yer almak, faşizmin azgın saldırılarına karşı bu mücadeleyi emekçi halklarımızın kazanması için savaşımdır.

Bu alınan tedbirler ise tam tersine, faşizme kan vermekten başka bir anlama gelmez! Bu şekilde iç savaşı önleyeceğim diye

ordunun devreye sokulması yoluyla, daha ileri bir aşamada ordunun doğrudan bir şekilde aracılık edeceği açık faşist bir rejime geçiş sağlamaktan başka bir anlama gelmez.

Halkın direniş mevzilerini elinden alarak, onun direniş güçlerini dağıtarak, faşizme karşı savaş azmini ve kararlılığını pasifize etmek, faşizmin önündeki tüm engelleri temizlemekten başka bir anlama gelmez.

Bu yolda atılacak her adıma karşı kesin-kararlı ve tutarlı bir şekilde mücadele etmek ve buna karşı tüm emekçi yoksul halklarımızı uyarmak vazgeçilmez-acil görevimizdir.

KADDAFİ, İ.SELÇUK VE TEK YOL DEVRİM ÜZERİNE*

M. Soysal 1 Ağustos tarihli Milliyet Gazetesi'ndeki makalesinde, Libya Devlet Başkanı M.KADDAFİ ile yaptığı görüşmelerle ilgili izlenimlerini anlatıyordu. Ecevit Hükümeti ülkenin karşı karşıya bulunduğu büyük ekonomik "darboğaz"ı aşmak için Kaddafi'den yardım istiyor ve Soysal, bu doğrultuda, Kaddafi'ye *"iki ülkenin ekonomik yakınlaşmasının gereğinden, Libya'nın kaynaklarıyla Türkiye'nin olanaklarını bir araya getirip 'helva yapma'nın yollarından"* sözediyor.

Soysal, bu teklif karşısında, Kaddafi'nin, *"Bütün bunlar doğru ama bugünkü durumumuzda ben sizinle nasıl işbirliği yapabilirim? Dünya ne der bana? Amerikan emperyalizminin ortaklarıyla işbirliği yaptığımı söylemezler mi?"* dediğini aktarıyor. Kaddafi, *"Amerika karşısında niçin bu şekilde ezildiğimizi, niçin ondan kopamadığımızı, niçin onun gözüne girmek için çırpınıp durduğumuzu anlamadığını"* söylüyor. Soysal, *"Kaddafi'nin yaklaşımı karşısında, 'gerçekçiliği' ve 'adım adım gidiş'i savunmanın olanağı yok"* diyerek izlenimlerini şöyle tamamlıyor:

"[Kaddafi] Sağ elini yumruk yapıp yavaş gidişleri gülünç bulurcasına 'tek yol devrim' diyor. Bunu söylerken öylesine inandırıcı, öylesine içten ki, büyük çadırın altına oturup bu ilginç tartışmayı uzaktan sessizce izleyen ve

(*) Devrimci Yol, Sayı 21, 21 Ağustos 1978

hemen hepsi Türkiye'nin sağ basınını temsil eden gazete-
ci topluluğu bile dayanamayıp basıyor alkışı..."

M.Soyсал'ın makalesinden birkaç gün sonra İlhan Selçuk da
"Tek Yol Devrim" başlıklı bir makale yazdı. İ.Selçuk da,
Kaddafi'nin "Ben olsam devrim yapardım" sözlerini aktararak
şöyle diyor:

"Kağıt üzerinde bu sorunun yanıtı bellidir. Duvarlara da
yazılıyor kurtuluş reçetesi. 'Tek yol devrim' özdeyişini,
kentlerde, köylerde, dağbaşında okumak olasıdır. 1960'
larda gazete ve dergi köşelerinde söylenenler, 1970'lerde
dağ-taşa yazıldı. Ancak nasıl yapılır devrim?"

Bugün ülkemizde sağ ile sol arasında kritik bir güç dengesinin
varolduğunu belirten Selçuk, *"Türkiye'nin kısa veya uzun va-
dede ille de yeni bir hesaplasmaya gideceğini"* ileri sürerek bu
koşullarda şunları öneriyor:

"1. Ecevit hükümeti devlet bürokrasisi içindeki faşist me-
kanizmaları temizlemek için gerekli zamanı kazanmalı-
dır. Bu yolda başarı, az gelişmiş ülkelerde devlet bürok-
rasisini kullanarak sağ dikta rejimlerini yürüten emperya-
lizmin tuzaklarını bozacaktır. 2. Ecevit yönetiminin sağ
ile sol arasında sağladığı geçici demokratik denge içinde,
hükümetin sağa kaymasını önleyecek bir taktiğin benim-
senmesi gerekmektedir..."

*"Kurtuluşun tek yolu devrimdir ama, devrimin yolu da kağıt
üzerinde çekilmiş düz bir çizgi olmasa gerekir"* diyen İlhan
Selçuk'un önerisinin 'nasıl bir devrim'e yönelik olduğu açık
değildir. Belki bu nedenle; önerilen taktiklerin hangi hedefe
yöneldiği bilinemediğinden, söz konusu "hesaplaşma" açısin-
dan bu taktiklerin ne gibi bir rol taşıdığı da bir ölçüde belirsiz
kalmaktadır. Selçuk, *"CHP'ye, devlet bürokrasisi içerisindeki
faşist mekanizmaları temizlemesi için zaman kazandırılmasını"*
öneriyor...

Öncelikle bir nokta üzerinde duralım: Ülkemizdeki birçok solcu (ve işçi sınıfı partilerimiz!) uzun süre faşizme karşı mücadele anlayışını CHP'yi iktidara geçirme sorunu olarak kavramışlardır. CHP'nin iktidara gelmesiyle faşizm tehlikesi (geçici de olsa!) ortadan kalkacaktı. Bu anlayışın sakatlığının temelinde ülkemizdeki faşizmin mevcut devlet yapısından, özellikle emperyalizmin denetimi altındaki (ordu, MİT, kontr-gerille, vb.) kurumlardan kaynaklanan niteliğinin kavranamayışı yatmaktadır. Teslim etmek gerekir ki İlhan Selçuk ve U. Mumcu gioi ilerici yazarlar, üstelik CHP döneminde altı kalın çizgilerle çizilmiş bulunan bu gerçekleri, bizim anlı şanlı "proletarya sosyalistlerimiz" ve de "işçi sınıfı partilerimiz"den daha iyi görmektedirler.

Buna rağmen İ.Selçuk CHP'nin devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaların temizlenmesi için zaman kazanması gereğinden sözederken, belli ki devlet içindeki yerleşik kurumların fonksiyonlarını değil, bu kurumlardaki bazı "görevlileri" kastetmektedir. Devletin ordu, MİT, vb. kurumlarındaki nitelik değişimlerinin ancak köklü (devrimci) çözümlerle gerçekleşebileceği gerçeği gözönünde bulundurulacak olursa, önerinin özellikle ordu ve MİT içindeki bazı görevlilerin değiştirilmesine yönelik olduğu görülmektedir: Bu görevlilerin değiştirilmesi bir sağ darbe olanağını ortadan kaldıracak..

Devrime giden yolun kağıt üzerinde düz bir çizgi olmadığı tartışılmaz bir gerçektir ama, bu önerilen yolun devrime giden bir yol olup olmadığı herhalde tartışılmalıdır!

Ecevit Hükümeti mevcut düzenin (ve devletin) içine düştüğü çıkmazların bir sonucu olarak, bizzat egemen sınıflar (ve egemen emperyalist güçler) tarafından işbaşına getirildi; mevcut düzenin ve devletin onarılması (devletin kurtarılması) görevini üstlendi. Hükümetin kuruluşundan sonraki bir dönem, hükümetin bu görevin gereklerini yeterince yerine getirebilmesi için uygun ortamın sağlanmasını gerektirmiştir. Bu hükümetten faşizmin ezilmesini bekleyen şaşkın "solcu"lar dahil herkese bu hükümetin görevinin bu düzeni sürdürmek ve istikrarı sağlamak olduğunun anlatılması gerekmiştir.

Ve de gariptir; faşist katliamlar ve cinayetler sayısında(!) Ecevit bunu becermiştir! Her faşist saldırı ve katliam karşısında Ecevit, kendisinin sola da karşı olduğunu anlatmaya ve kanıtlamaya koyulmuş, her tertip ve katliam, hükümetin sola karşı tedbirleri ağırlaştırması için bir vesile olmuştur. (Yoksa hükümetin sola karşı olduğu kanıtlanamayabilir, faşizm gelebilirdi!!).

Bugün, bizzat Ecevit, hükümette kalabilmenin teminatını tekelci burjuvazinin ve ABD emperyalizminin güven ve desteğini sağlamada (daha doğrusu devam ettirmekte) görmektedir. Bugün bu hükümetin bir süre daha işbaşında kalacağını en büyük güvencesi en başta ABD emperyalizmidir, ve de emperyalizme bağımlı yerli egemen güçlerdir. Böyle bir durumda, bu hükümetten, kendisine dayandığı güçlerin elinden bir sağ darbe düzenleme olanağını alması, mevcut devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesi nasıl beklenebilir? Böyle bir şeyin bazı devlet görevlilerinin değiştirilmesi yoluyla elde edilemeyeceği apaçık ortada olan bir şeydir. Apaçık bellidir ki emperyalizme dayanarak ve faşizmle uzlaşarak faşizmi ortadan kaldırmak sözkonusu olamaz. Bu hükümet ancak oligarşinin izin verdiği işleri yapabilir.

Bugün gelinen noktada gerek ABD emperyalizmi gerekse ülkemizdeki uzantısı durumunda bulunan yerli egemen güçler bugünkü hükümeti tercih etmektedirler. Ancak bu hiçbir zaman bu güçlerin bir faşist hükümet alternatifini elden bırakmaları anlamına gelmez. Tam tersine, bugünden açıkça görülmektedir ki egemen güçler bu hükümeti, bir faşist hükümet alternatifi ile birlikte ele almaktadır; bir açık faşist darbe ortamını sürekli canlı tutmayı tercih etmektedir. Bu bir yönüyle bugünkü hükümetin kendisine bağımlılığını pekiştirmenin, diğer yönüyle de en güvenilir alternatifi hazırda tutmanın yoludur.

CHP hükümeti, faşist nitelikli bir devlet aygıtının üstüne oturdu. Bu elbette, belirli bir çelişmeyi de içinde taşıyan bir durumdu. Bu çelişmeden kaynaklanan bir çatışma CHP'nin bütün sağ politikalarına rağmen varlığını sürdürecektir. Bu çelişme bugün CHP'nin mevcut devlet aygıtının niteliğine uygun

politikaları benimsemesiyle "uyumlu" hale getirilmiştir. CHP sözde devleti yönetiyor! Devlet aygıtı, siyasi fonksiyonları MC dönemindekinden farksız, "kendi bildiği gibi" işliyor; Ecevit de hükümeti idare eder gibi yapıyor! Benzetmemiz biraz abartılı da olsa durum üç aşağı beş yukarı böyle. Egemenler istediği, Ecevit de oynamaya devam ettiği sürece bu uyum oyunu sürececek... Tabii, kısa vadede ABD desteğini almadan da bir faşist darbenin gündeme gelmesi olanaksız değildir. (Bunun başarı şansının olup olmadığı ayrı bir sorun). Daha önce de birçok defa söylediğimiz gibi, geçmekte olduğumuz dönem içerisinde faşist güçlerin temel taktığı hükümeti, mevcut devlet güçlerini, giderek orduyu anarşiyi önleme "işine" yöneltmek; bu gelişmede inisiyatif ele geçirerek ve ortamını, desteğini oluşturarak bir açık faşist darbe için bir geçiş, bir basamak oluşturmaktır. Bunda da önemli ölçüde başarı kazandıkları söylenebilir.

Bu gelişmelerin en son geldiği nokta "sivil sıkıyönetim" uygulamalarıdır. Bugün polis tarafından her türlü işkence ve baskı uygulamaları, faşist katliamları takviye edecek şekilde sürdürülürken, sözde asayiş önleme uğruna, giderek artan biçimde ordu devreye sokulmaktadır. Bu gelişmelerin Latin Amerika ülkelerinde sıkça rastlanan türden sol görünümlü bir hükümet aracılığıyla yürütülen baskıcı bir yönetim doğrultusundaki bir gelişme sayılması gerektiği söylenebilir ki, bu tür yönetimleri çoğunlukla açık faşist bir yönetimin izlemesi kaçınılmaz bir şeydir. Ordu üst kademesindeki görevlilerin, arada kazanılacak zaman içerisinde "değiştirilmiş" olmasının, böyle bir gelişme açısından hiçbir tayin edici anlam taşımayacağı kesindir.

Hayır, CHP hükümetinin zaman geçirilmeden alaşağı edilmesini öneriyor değiliz elbette! İşaret etmek istediğimiz şey, CHP'nin bir süre daha iktidarda kalmasıyla devlet bürokrasisi içerisindeki bazı değişimlerin öneminin abartılmasının ve buna dayanarak CHP eliyle yürütülecek baskıcı politikalarla karşı mücadelede vazgeçmenin önerilmesinin temelden yanlış bir düşünce tarzı olduğudur.

İçinde bulunduğumuz koşullarda tüm yurtseverlere düşen gö-

rev, CHP hükümetinin bir süre daha iktidarda kalmasını sağlama uğruna onun bütün anti-demokratik uygulamalarına, faşizmle ve emperyalizmle uzlaşma politikalarına karşı sessiz kalınması değil, tam tersine bütün bunlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütülmesidir.

"Bu ne anlam ifade eder ki, bugün hükümetin yerine daha iyisini önerecek durumda olmadıktan sonra?" diye bir soru yöneltilmesi mümkündür.

İster, İ.Selçuk olsun, ister aynı düşünce eğilimindeki diğer ilerici aydınlar, bize göre bu şekilde bir düşünce yapısına sahip olanların temel yanlışları, devlet ve iktidar katındaki bürokratik değişimlere ve halk yığınlarının doğrudan taraf olmadığı "hesaplaşmalara" abartılı bir değer atfetmeleri, devrime giden yolu çizirken daima bu umudu esas almalarıdır. Ve de halk yığınlarının içindeki sıcak canlı mücadelenin bağrında sağlıklı bir şekilde gelişip gürbüzleşen gerçek devrim hareketini görememeleridir. Oysa gerçek bir hesaplaşma ve halkımızın devrimci yolu orada çiziliyor.

Faşist güçler geçtiğimiz günlerde saldırılarını özellikle aydın kesime ve doğrudan sempatizan halk kesimlerine yönelttiler. Kamuoyuna yansıyan cinayet ve katliamlarının yanı sıra yoğun bir tehdit kampanyası da sürdürmektedirler. Bu şekilde yaratıkları psikolojik baskı ortamı içinde halkın ileri unsurlarını ve aydınları devrimcilerden ayırmak-tecrit etmek için çaba sarfetmektedirler. (Bu gerçekte bir kontr-gerilla öğretisidir: Suyu kızdır —yani halka baskı uygula— balık sudan çıksın, yani halk devrimcileri kendinden uzaklaştırsın!). Bu suretle bir yandan halkı dirençsiz hale getirmenin ve daha kolay bir şekilde teslim almanın yolunu ararlarken (belki de) diğer yandan CHP hükümetinin sol anarşistlere karşı tedbirlerini daha kolayca alabileceği bir ortam yaratılmak da istenmektedir.

Bugün birçok ilerici aydın faşist saldırı ve katliamlar karşısında yer yer umutsuzluğa kapılabilmektedir. Faşistler güçlü ve örgütlüler. Geniş olanaklara sahipler. CHP hükümeti de birşey yapamıyor. Şimdi başka bir alternatif de yok. O halde birşey yapılamaz.

Böyle bir umutsuzluk ve karamsarlığın daha çok bir CHP hükümetine abartılı umutlar bağlanmasından ileri geldiğini söylemek mümkündür. Bir CHP hükümetine umut bağlanması kadar, ondan beklenenlerin gerçekleşmemiş olması sonucu doğan karamsarlık ve umutsuzluk da yanlıştır. Bugünkü durumda ise CHP hükümetinin zaman kazanarak bürokrasi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesini ve bir faşist darbe olanağını yoketmesini ve de yeni bir "hesaplaşma"da devlet bürokrasisinin olumlu bir rol oynama olanağını kazanmasını beklemenin, aynı yanlıştan bir kez daha tekrarından başka bir anlam taşımayacağı ortadadır.

Oysa ne böyle umutlara ne de aynı dünya görüşünden kaynaklanan umutsuzluk ve karamsarlıklara kapılınmamalıdır. Gerçekte bir tek şeye; halka ve onun bağrında gelişen devrimci mücadeleye güvenmekten başka devrimci bir yol yoktur.

Bugün büyük şehirlerin beton duvarları arasına, bürolara kapanıp kalan, faşist katliam ve saldırılardan, ardı arkası gelmez cinayet ve tehditlerden ve CHP hükümetinin beceriksizliklerinden(!) yüreği karamsarlıkla dolan bütün ilerici-aydın kişiler, Ankara-İstanbul gecekondularında, Elazığ'da, Bahadın'da, Kars'ta, Artvin'de, Hozat'ta, Çeltekte, Ardanuç'ta, Adana'nın kenar mahallelerinde bütünüyle ülkemizdeki geniş emekçi halk yığınları içinde hızla gelişip güçlenen devrimci mücadeleyi görmeli, buraların devrimci halkını tanımalıdır. İşte o zaman, her şeye rağmen faşistlerin kazanamayacağını görebileceklerdir. Çünkü faşizmin ve emperyalizmin çanına ot tıkayacak olan devrim, işte buralarda, emekçi halkımızın sıcak bağrında büyüyüp gelişiyor. Ve işte biz bütün gücümüzü, bütün savaş azmimizi ve kararlılığımızı buralardan alıyoruz. Köylerde, kenar semtlerde, gecekondularda, okullarda ve fabrikalarda süregiden kıyasıya mücadeleden bağımsız bir "hesaplaşma" bir an bile düşünülememelidir. Ve de bugün faşizme karşı kararlı ve tutarlı bir savaş yürütmekten herhangi bir "hesaplaşma"nın kazanılabileceği, hayal dahi edilmemelidir. Hem bu hükümetin hem de her türden başka burjuva hükümetlerin tek devrimci alternatifi buralarda doğup büyüyor. Devrime giden yol kağıt üzerinde çizilmiş düz bir çizgi değildir ama, bu yenilgiler ve başarılarla,

acı, sevinç ve kavgayla dolu çetin ve uzun yol buralardan başka biryerlerden geçmiyor!

İlhan Selçuk ve aynı düşünce eğilimindeki ilerici aydınların samimiyetle devrim istediklerine şüphe yok. Ama şimdi, belki sadece "tek yol devrim" demek de yetmiyor. Bu özlü tümceyi, bir başka tümceyle, "devrim için tek yol devrimci yol" tümcesiyle de tamarlamak gerekiyor.

EMEKÇİ HALKA KALKAN ELLER KIRILMALI!*

Faşist güçlerin emekçi halklarımıza karşı yürüttüğü acımasız bir yok etme ve tahakküm altına alma savaşı karşısında "biz kardeş kavgasına karşıyız", "barıştan ve kardeşlikten yanayız" şeklindeki şamataların artık sadece burjuva liberallerine has bir ahmaklık gösterisi değil, daha ötesi, emekçi halklarımızın mücadelesinde kararsızlık, yılgınlık ve tereddüt yaratmaya yönelik bir ihanet olduğu her geçen gün daha açık bir şekilde görülebiliyor. Burjuva liberallerinin sınıflı toplumların tartışılmaz gerçeği olan sınıf mücadelesinin keskinleştiği her dönemde tekrar edip durmayı bir gelenek haline getirdikleri şu kör gözlerin bile gördüğü gerçeklere sırt dönen barış havariliğini bir tarafa bırakalım. Sözde işçi sınıfı adına bu "kardeş kavgası"nın burjuvazi tarafından önlenmesini bekleyenler devrimci değil demokrat adına bile layık değillerdir. Ve onlar bugün köklü ekonomik ve sosyal temelleri olan çatışmaya bir burjuva liberali gibi boşuna karşı çıkmaya ve onu durdurmaya uğraşırlarken ve onun durdurulmasını burjuvaziden yalvar yakar beklerlerken, ülkemiz gerçeklerinin ve proletaryanın sınıf bakış açısının ne kadar uzağında olduklarını sergilemektedirler. Hükümetten bu "kardeş kavgası"nı önlemesini bekleyen, bu savaşta proletaryanın ve emekçi halkların yanında saf tutan Devrimcilere küfretmeyi kendilerine başlıca iş edinen TKP-TİKP ve TİP gibileri emekçi halklarımıza karşı ihanet içinde olanlardır. Bu revizyonistler halk saflarında kararsızlık ve tereddüt yaratmaya çalışarak emekçi halklarımızı arkadan hançerlemektedirler.

(*) Devrimci Yol, Sayı 22, 20 Eylül 1978

Savaşı biz istemiyoruz. Savaşı emekçi halk güçleri başlatmıyor. Bugün her gören göz görüyor ki faşist güçler emekçi halklarımıza karşı acımasız bir yok etme ve tahakküm altına alma savaşı yürütüyorlar. Halkın üzerine kurşun yağıyor, otobüsleri, kahveleri otomatik silahlarla tanyorlar. Kitlelerin toplu olarak bulundukları yerlere bombalar atarak toplu katliamlar tertipliyorlar. Malatya'da, Sivas'ta, Elazığ'da görüldüğü gibi halk içerisinde körüklenen bazı ayrımlardan da yararlanarak gerici şavaklanmalar düzenliyorlar. Yakıyor, yıkıyor, yağmalıyorlar. Ve herşeyi halkın gözü önünde uluorta yapıyorlar. Bütün bunları göz göre göre yapıyorlar. Bütün bunların karşısında emekçi halkın ve devrimcilerin elini kolunu bağlayıp beklemesini istemek düpedüz namussuzluktur. Devrimcilerin, halkın bütün bu saldırılar karşısında kendisini meşru bir şekilde savunmasını istemelerine ve bunu yapmalarına karşı onları da anarşinin öteki sorumluları diye ilan etmeye kalkmak da gene namuslu bir insanın yapabileceği birşey değildir.

Sivas bütün bu gerçeklerin Malatya, Elazığ ve benzerlerinden sonra yeniden kanıtlanmasıdır sadece.

Sivas'taki olaylar Malatya ve Elazığ'da meydana gelen olaylarla tam bir bütünlük teşkil ediyor. Faşistlerin Erzurum'dan Sivas'a Tokat'tan Elazığ'a doğru çizilecek bir çember içinde kalan bölgeyi kendileri için stratejik bir hedef olarak seçtikleri görülüyor. Bu alan içerisinde toplumun, egemenlik kurmalarına olanak sağlayacak olan kesimleri ile (ağalar ve büyük tüccarlar) ilişkiler kurarak, toplumun emekçi kesimleri üzerindeki baskı ve şiddetlerini artırarak onları işsizliğe ve yokluğa-açlığa mahkum edip zorla büyük göçlere ya da sinip teslim olmaya zorlayarak bu bölgeyi kontrol altına almak istiyorlar. Yakıp yıkmalar, yağmalar, cinayetler, polis, MİT baskıları ve onlara iş vermeyip ellerinde olanları yağmalamak çabaları hep bunun için. (Alevi-sunni çatışmaları *hikayeleri* bütün bunları perdeleme çabasından öte hiçbir şey değil).

Bunu başaramayacaklar. Elazığ'da da başaramayacaklar. Malatya'da da başaramayacaklar. Sivas'ta da başaramayacaklar. Saldırdıkları her yerde yüzleri açığa çıkarılacak, gereken dersi alacaklar, emekçi halka kalkan eller kırılacak...

Elbette Devrimciler kendilerine düşen görevlerini gereğince yerine getirebilirlerse...

Bugün, bu konuda birçok eksiğimizin olduğu ortada olan bir şeydir. Geniş emekçi yığınlarının bu gerçekleri kavrayabilmesi, bu mücadeleye seferber olabilmesi ve faşist hesapların boşa çıkarılabilmesi, faşist güçlerin saldırılarının püskürtülerek halkın nihai zaferinin gerçekleştirilebilmesi, şüphesiz, uzun ve çetin bir mücadelenin işidir. Ve de öncü savaşçı bir proletarya partisinin bu mücadeleye doğru çizgideki önderliğinin gerçekleştirilebilmesi ile mümkündür. Devrimcilere düşen görev bu mücadelede bütün gücüyle bütün varlığıyla etiyile, dışıyile, tırnağıyla halkın yanbaşıında yer almak, mücadelenin en ön safalarında kararlılıkla savaşmak ve Devrimci Hareketimizin örgütlü mücadelesini proletaryanın öncü savaşçı partisi seviyesine bu zorlu ve çetin Devrimci Yoldan geçerek yükseltmektir.

.....

"TERÖRİZM" VE "ANARŞİ" DEĞİL FAŞİST TERÖR VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

.....

Ecevit'in konuşmaları... büyük basında yaratılan hava... bunlara paralel olarak bazı sol basında MHP'nin köşeye sıkıştığı, işinin bittiği yolundaki görüşler... darbe söylentileri ve MHP'nin sıklaşan sıkıyönetim istemleri... Türk-İş'le DİSK'in "*terörizme karşı*" birleştirilmeleri...

Siyasal gelişmeler —Ecevit hükümetinin kuruluşundan bugüne kadarki gelişme çizgisinde— belirli gelişme ve değişimlerin gündeme gelmekte olduğunu gösteriyor. Ecevit'in konuşmalarında sık sık tekrarlar hale geldiği gibi yıllardır yaşanan acı oyunların sonuna mı gelinmiştir? Faşistlerin çıkardıkları "*darbe*" söylentileri ne ölçüde geçerlidir? Gelişmelerin içeriğini ve yönünü belirlemek gerekiyor.

Hatırlanacağı üzere, hükümetin kuruluşunun hemen ertesinde Ecevit faşistlere bir "*barış*" çağrısı yaparak bir nevi "*ateşkes*" çağrısında bulunmuştu. Faşist güçlerin kabul etmedikleri bu çağrının Ecevit açısından nedeni belliydi. Gerek devlet aygıtı içinde, gerekse iç ve dış iktidar dayanağı egemen güçler indinde, yerini sağlamlaştırmış değildi ve savaşmak için kendi ifadesiyle "*düzenli bir orduya*" sahip değildi. (Düzensiz bir ordu ile —yani halkı arkasına alarak— savaşmak fikri ise zaten kendisine tamamen yabancıydı!). Ve yine hatırlanacağı gibi faşistler bu çağrıya kendilerine has bir şekilde —yani silahlı saldırı ve cina-

yetlerle— karşılık verdiler. Türkes'in de durumu belliydi: Hükümeti düşürüp iktidarı alabilecek bir durumda değillerdi. Hem iç ve dış destekleri açısından, hem de kendi sübjektif güçleri açısından. Bu nedenle saldırıların yoğunlaştırılıp zaman ve inisiyatif kazanmaktan ve ellerinde bulundurdıkları mevzileri korumaya çalışmaktan başka yolları yoktu.

Bilindiği gibi bu koşullarda, faşist tertip ve saldırılarla, Hürriyet-Tercüman gibi gazetelerin yarattığı "darbe söylentileri" ile oluşturulan bir bulanıklık ve kargaşa içinde faşist katliam ve cinayetler en yüksek boyutlara ulaştı. Yer yer bölgesel-şehirselleri ayaklanmalar düzenlendi. Bu saldırıların ve tertiplerin yoğunlaşması, Ecevit hükümetini destekleyen iç ve dış egemen çevrelerin politikalarının bir parçası olarak da görülmelidir: Bu yolla "ordusuz" Ecevit'in her tertip ve saldırı karşısında, mücadelenin her keskinleşme belirtisinde bir adım geri atarak sağa da sola da karşı bir "terörizmi" önleme ve "asayiş" sağlama görevlerini gönüllü üstlenmesini; muhalefet döneminde oldukça sola açık bir hale gelen tabana karşı, Ecevit'e gerektiği şekilde sağa dönüşleri gerçekleştirecek bir manevra alanı yaratılmasını ve bu şekilde kendisinden istenilen herşeyi yerine getirebilecek bir hale gelmesini emniyet altına almışlardır.

Ecevit son günlerde yaptığı konuşmalarda, yaşanan günleri (ve herhalde izlediği politikayı) "kurtuluş savaşı"nın gelişimiyle kıyaslıyor. İşbaşına geldikleri zaman —tıpkı kurtuluş savaşının başlarında olduğu gibi— *devletin ordusunun dağıtılmış olduğunu, zaferi kazanmak için ordunun toplanması gerektiğini söylüyor. Zafer ancak düzenli ordunun oluşturulabilmesinden sonra elde edilebilmiştir. Ve görüldüğü kadarıyla son gelinen nokta da, iç ve dış egemen güçlere yeterli bir güven verilerek gerekli desteğin sağlanmış olması, devlet aygıtı —özellikle ordu ve polis— içinde belirli özel dayanak noktalarının elde edilmiş olması gibi tespitlere dayanarak "düzenli ordunun toparlandığı", gerileme döneminin sona ererek ilerleme dönemine geçildiği, yıllardır yaşanan acı olayları sona erdirecek olan zaferin elde edilmesi noktasına gelindiği kanaatine ulaşıdır.*

Bazı sol basın organlarında, "MHP'nin köşeye sıkıştığı, faşist

güçlerin sonunun yaklaştığı" tespitlerinin ileri sürüldüğü görü-
lüyor. Gerek sözkonusu gelişmelerden, gerekse büyük basında
bu doğrultuda yaratılan havadan faşist güçlerin ve MHP'nin
işinin bitmek üzere olduğu sonuçlarının çıkarılması yanlıştır.
Şimdi Ecevit hükümetinin devam edebilmesi için, gelişen olay-
ların hızını bir ölçüde durdurabilecek tedbirler alması zorunlu
hale gelmiştir. Faşist güçlerin bütün kamuoyunda iyice açığa
çıkmuş sivil saldırı ve cinayet *unsurlarına* yönelik operasyon-
ların yoğunlaşması beklenebilir. Ama, MHP'nin ve faşist güc-
lerin bütününe yönelik girişimlerin sözkonusu olmadığı ortada
olan bir şeydir. Üstelik yaratılan "*terörizme karşı mücadele*"
havasındaki uygulamaların, solun belirli kesimlerini de içeren
baskı tedbirleri olarak biçimleneceği de anlaşılıyor.

Özellikle faşist güçler tarafından "darbe" söylentilerinin yay-
gınlaştırıldığı görülmektedir. Önümüzdeki dönem içerisinde,
olayların gelişimine paralel olarak gündeme getirilebilecek olan
faşist darbe teşebbüslerinin, mevcut iç ve dış koşullar itibarıy-
la başarı şansının bulunmadığı ortada olan birşeydir. Bir faşist
darbe girişimi, egemen güçlerin *bugünkü* temel siyaseti olan, sa-
ğa da sola da karşı, (*terörizme karşı!*) baskı uygulamalarının
büyük ölçüde yoğunlaştırılması için bir manivela oluşturmak-
tan öte bir sonuç yaratamaz.

Herşey, bugünlerde, faşist güçlerin iyice açığa çıkmış bazı ci-
nayet unsurlarına karşı girişilecek uygulamaların solun belirli
(meşru olmayan!) kesimlerini de içerecek şekilde formüle edil-
diğini ortaya koyuyor. "*Terörizme*" karşı mücadele "*anarşi-*
ye" ve "*şiddet eylemcilerine*" karşı mücadele... Faşizme karşı
mücadele hedeflerinin bu şekilde çarpıtılarak kamuoyu yaratıl-
masına yönelik yaygaralar her yeri kaplamıştır. Öteden beri
oligarşinin sözcülüğünü üstlenen birçok oportünist akım ve
Cumhuriyet gazetesi, bu doğrultudaki gelişmelere zemin hazırlayıcı bir yayın yapıyor. Her önüne gelen ortaya çıkıp mark-
sizm adına(!) "bireysel terörizmi" mahkum eden nutuklar at-
maya başlıyor. Son zamanlarda bunlara Türk-İş-DİSK arasında-
ki düzenlemelerle, bir kısım işçi çevreleri de katılarak bu hava-
nın pekiştirilmeye çalışıldığı görülmektedir.

Faşist güçlerle, devrimci halk güçleri arasında süregiden müca-

delenin içeriğinin ve faşizme karşı mücadele görevlerinin çarpıtılmasına asla izin verilmemelidir! "Terörizme" ve "şiddet eylemlerine" karşı mücadele avazeleriyle, Ecevit hükümeti eliyle yürütülecek, sözde "sağa da sola da karşı"(!) baskı uygulamalarını olumlama ve destekleme anlamına gelecek tüm davranışlar, işçi sınıfı adına yapılmış ihanetlerden başka birşey değildir. Devrimciler, sadece ve sadece sınıf mücadelesinin görevlerini tereddütsüz ve her ne pahasına olursa olsun sürdürmekle yükümlüdürler. Sınıf mücadelesinin ve onun her çeşit biçimlerinin, "*toplumsal barış*" adına *baskı altına alınmasına* destek olmakla değil!

Bugün, yaşanmakta olan olayların ve faşizme karşı direniş mücadelemizin çarpıtılmasına hiçbir şekilde izin verilmemelidir. Apaçık ortadadır ki, bugün ülkemizde şiddet eylemleri ve anarşi değil, faşist saldırı ve katliamlar vardır. "Terörizm" ve "sağ sol çatışması" değil, faşist güçlerin tüm emekçi halk güçlerine yönelik saldırıları ve ona karşı tüm halk güçlerinin meşru ve haklı yiğit direnişi vardır. Bu gerçeklerin çarpıtılmasına asla izin verilmemelidir.

Bugün her yurtseverin vazgeçilmez görevi *faşizme karşı* yiğitçe mücadele etmektir. Faşist saldırı ve katliamlara karşı halklarımızın direnme gücünü kınılmasına yolaçacak her davranış, faşizme hizmet etmekten başka bir anlama gelmez.

YENİ BASKI YASALARI VE DEMOKRATİK PLATFORM*

Kurulduğu günden bu yana ekonomik krize çare arayan Hükümet "çareyi" emperyalizmin ve yerli ortaklarının her istediğini yerine getirmekte bulacağını sanmaktadır. Ne çare ki krizin sebebi zaten emperyalizmin kendisidir.

Hükümet IMF gibi emperyalist kuruluşların ve yerli tekellerin her istediğini yaparak, bırakalım krize çözüm bulmayı, krizi biraz daha derinleştirmekte, içinden çıkılmaz ekonomik açmazlar birbirini kovalamaktadır. Devalüasyonlar önü alnamaz fiyat artışlarına ve yeni devalüasyonlara sebebiyet vermekte, her geçen gün bataklığa bir adım daha atılmaktadır. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Ekonominin krizi emperyalizmden kaynaklanmaktadır; emperyalizme bağlı çarpık kapitalist düzen içinde buna çözüm yoktur. Hele hele emperyalist efendilere boyun eğmek, yalvarıp yakarmak sadece biraz daha batmayı ve boğulma noktasına doğru hızla çökmeyi getirir.

Bu ekonomik çöküntü içinde emekçi halklarımızın hali nedir?

Hiç kuşkusuz yük emekçi halklarımıza taşıtılmaktadır. Hayat pahalılığı çekilmez olmaya; emekçi halklarımızın içine itildiği yoksulluk ve sefalet gün geçtikçe dayanılmaz bir zulüm halini almaya başladı.

(*) Devrimci Yol, Sayı 24, 30 Kasım 1978

Hükümet bugüne kadar uygulamalarıyla, sadece emperyalizmin ülkemizdeki varlığını, tekelci burjuvaziye kurtarmak; yani egemen sınıfların, sömürücü, zalim, kan emici sınıfların çıkarlarını korumak ve garanti altına almak şeklinde bir yol izlemiştir. Hükümetin bu uygulamaları kaçınılmaz olarak halkımız üzerindeki sömürü ve baskının artmasına, fiyat artışları yoluyla bir kat daha yoksullaşmasına yol açmıştır.

Kısaca hükümet halka hiçbirşey vermemiş, ekonomiyi kurtarma operasyonlarıyla halkın elinden alıp sömürücü patronlara vermiştir.

Emperyalistler ve yerli ortakları sınıf çıkarlarının korunması ve garanti altına alınmasını sadece bu hükümetin uygulamalarına mı bağlamışlardır? Hayır. Onlar hükümetten kendi çıkarları doğrultusunda daha pek çok uygulama beklemekle beraber, hiçbir zaman sadece bu hükümete bel bağlamamaktadırlar.

Örneğin, faşist saldırılar ve cinayetler, emperyalizmin ve yerli tekeli ortaklarının emekçi halklarımıza yönelmiş doğrudan saldırıdır. Emperyalizm ve yerli ortakları bu yolla, faşist terör yoluyla emekçi halkımızı canından bezdirip can derdine düşürerek korkutmak, soygun ve sömürüye ses çıkartamaz hale getirmek istemektedirler.

Fakat emperyalistlerin ve yerli ortakları tekeli burjuvaların bütün gayretlerine rağmen ezilen sınıfların sesini boğabilmeleri, soygunu ve sömürüyü unutturabilmeleri mümkün değildir. Emperyalizmin ve faşizmin örgütlü, planlı, programlı saldırıları, halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesini yok edememektedir. Emperyalizme, sömürüye ve faşist teröre karşı direniş devrimcilerin önderliğinde her geçen gün yükselmekte, emperyalizme ve yerli kukllarına korkulu gelecekler hazırlamaktadır.

Emperyalizm ve ortakları, hükümetin bugüne kadarki uygulamalarına bakarak, bu hükümetten kendi çıkarları doğrultusunda daha pek çok uygulama beklemekte ve istemektedirler.

Tekeller bugün Ecevit'ten, zerre kadar şüphe etmeden "siyasi

istikrar" dedikleri, halkın sesinin soluğunun kesilmesini, faşizme karşı direnişin dağıtılmasını, halkın tamamen esir alınmasını sağlayacak tedbirleri talep etmektedirler. Geleceğini onların güvenini hergün yeni baştan kazanabilmeye bağlamış olan Ecevit, istekleri yerine getirmeye koyulmuştur. Bu istekler yeni BASKI YASALARIDIR.

Bu baskı yasaları "anarşiye ve teröre karşı mücadele" ambalajı içinde Meclislere ve kamuoyuna sunulmuştur.

Hazırlanan yasalar bütünüyle emekçi halkımızı baskı altına almaya yöneliktir. İşçilerin sendikal haklarına tecavüz edilmektedir. Faşizme karşı, öğretmenlerin, memurların, gençlerin, ilerici, aydın ve demokratların sesini kesmeye ve örgütlenmelerini dağıtmaya yöneliktir. İlerici, devrimci, demokrat işçiler, memurlar, öğretmenler, gençler bu kanunlardan sonra en mütevazî demokratik istemler bile ileri sürme hakkına sahip olamayacaklardır.

Bu haliyle *hükümetin politikası, faşist terör politikasıyla aynı amaca hizmet etmektedir*. Her iki politikanın da ipleri emperyalizmin ve yerli tekellerin elindedir. Bu politikalarla elde edilmek istenen sonuç açıktır: Önüne ne konursa onu yemeye mecbur edilecek bir halk; sesini yükseltmeyecek, köle gibi boyun eğecek bir halk.., Başını kaldırmak, sesini yükseltmek isteyenin kafasına balyoz!...

Bugün gelineen noktada, uzun süreden beri vurgulayıp durduğumuz gibi, CHP hükümetinin gerici güçlerin istediği doğrultuda yeni baskı politikalarına yönelmesi, ülkemizdeki siyasal gelişmelerin yönünün yeni baskı dönemlerine ve giderek bir açık faşist rejime yöneltilmesinden, ya da o doğrultudaki gelişmelerin daha da hızlandırılmasından başka bir anlama gelmemektedir. Son gelişmeler, bu gerçeklerin daha da açık olarak görünmesini de sağlamaktadır.

Bütün bu açık gerçeklere rağmen, hala örneğin U.Mumcu ve Ö.Öymen gibi demokrat kişilerin hükümetin yeni baskı yasalarını, "*istikrarı* sağlayacak zorunlu önlemler" olarak olumlama

çabalarını anlamak zordur. Bugünkü getirilen yeni baskı tedbirleriyle, bırakalım özledikleri "*huzur ve istikrarın*" sağlanmasını, faşist güçlerin eline yeni baskı araçlarının verilmekte olduğunu, ve daha da önemlisi (gerici güçlerin isteklerini yerine getirerek hükümetin geleceğinin garanti altına alınması adına) bu hükümetin alternatifi olarak daima canlı tutulan faşizmin güçlendirilmekte olduğunu hala anlamamak ya da görmezden gelmek anlaşılabilir bir tutum değildir.

DEMOKRATİK PLATFORM

Baskı yasalarının gündeme geldiği bir dönemde, DİSK, önce TÜRK-İŞ'e "*anarşiye ve teröre karşı*" güçbirliği önerisinde bulundu. Bunun bilinen şekilde sonuçlanmasından sonra DİSK'in *Faşizme ve Emperyalizme* karşı "Demokratik Platform" önerisi gündeme geldi, ve bu doğrultuda 39 örgütün katılımıyla bir toplantı düzenlendi.

Demokratik kitle örgütlerinin *faşizme karşı mücadelenin bir kısım görevlerini* yerine getirmek üzere güçbirliği yapmaları ve bu doğrultudaki bir platformda toplanmaları olumlu bir şeydir. Ama öncelikle hatırlatılmalıdır ki, böyle bir platformun faşizme karşı mücadeleyi doğru bir perspektifle değerlendirerek geniş kitle katılımını sağlamada önemli ve ciddi işler başarabilmesi için, daha önceki "DKÖ eylem birliği" platformuna DİSK'in de (değişik bir tarzda) katılmasından daha ilerde bir şey olabilmesi gerekir. Yoksa, (gene olumlu olmakla beraber) birkaç ortak açıklama ve birkaç kitlesel gösteriden öteye gidilemez. Faşizme karşı mücadelenin demokratik mücadele platformunda bile çok daha kapsamlı ve ciddi görevleri vardır. Bu çerçeve içinde faşizme karşı DİRENİŞ KOMİTELERİNİN örgütlenmesi için mücadele etmenin, kalıcı ve etkili bir mücadele yürütülmesinin asgari zorunluluğu olduğu unutulmamalıdır. Eğer mevcut CHP hükümetine koltuk değneği olmaktan öte birşeyler ortaya çıkması isteniyorsa, faşizme karşı mücadelenin halkın kendi iktidarının kurulması doğrultusunda devrimci bir anlayışla kavranması ve bu doğrultuda her yerde, faşizme karşı en etkili ve kalıcı kitlesel mücadele araçları ve örgüt-

lenmeleri olarak DİRENİŞ KOMİTELERİ oluşturulması için çalışılmalıdır.

İkinci olarak, böyle bir platform çalışmasının görevlerinin *abartılması* ve *çarpıtılarak amaçlarından saptırılması* tehlikesine de dikkat çekilmelidir. Bu yolla, faşizme karşı mücadele görevlerinin bütününe böyle bir platformun yerine getirebileceği, (veya bu yolla şu mahut "solun birliği"nin gerçekleştirilebileceği) gibi abartılı yaklaşımlara düşülmemelidir. Daha ötesi böyle bir abartma ve çarpıtma yoluyla, geniş emekçi halk yığınları içinde hükümetin gerici uygulamalarına ve faşizme karşı oluşan güçlü tepkilerin, *mevcut düzene yeniden dönüşünü sağlayabilecek yedek kanallara yöneltilmesine* hiçbir şekilde izin verilmemeli; toplumumuz içinde faşizme karşı oluşan tepkilerin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi ve M-L bir partinin devrimci yol göstericiliğinde emekçi halklarımızın gerçek zafetine yöneltilmesi için çalışmaktan bir an bile geri durulmamalıdır.

Demokratik platform, ilk toplantısında, baskı yasalarına karşı mücadele kararı almıştır. Bu doğrultuda, süratle ve kararlılıkla harekete geçilmeli, Ecevit'in demagojileri açığa çıkarılmalı, ve bu yolda ülke çapında bir GENEL GREV de gündeme alınmalıdır.

.....

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, GENÇLER GÖREV BAŞINA!*

.....

Hükümetin hazırladığı yeni baskı yasalarına karşı çıkılması, ve halkın yeni baskı ve terör politikalarıyla sindirilmesi operasyonlarına karşı kararlı bir şekilde direnilmesi, bugünkü en önemli görevlerimizden bir tanesidir.

Eğer bu görev karşısında şu veya bu gerekçelerle çekingen davranılırsa, bilinmelidir ki; Ecevit Hükümeti anarşi ve terörü yok etme maskesi altında, gerici faşist güçlerin her isteğini yerine getirmek ve emekçi halklarımızı hergün artan bir sömürü ve yoksulluk altında yaşamaya razı etmek amacıyla, daha pek çok yeni baskı ve terör operasyonlarına girişecektir.

DİSK'in çağrısıyla oluşan "Demokratik Platform" bu yeni baskı yasalarına karşı mücadele kararı almasına rağmen, üzerine düşen görevlerden hiç birisini yerine getirmeden dağılmıştır. Üstelik, uzun süre geniş halk kesimlerinin, baskı yasalarına karşı direniş eylemleri örgütleyecekmiş gibi bir görüntü yaratarak, objektif olarak oyalanmasına yolaçmış; bu yolla (niyetleri kendilerinde saklı kalmak kaydıyla) baskı yasalarına karşı gelişen muhalefeti pasifize etmek şeklinde bir rol oynamıştır. Bilinmelidir ki bilerek ya da bilmeyerek böylesi bir rolün üstlenilmesi kaçınılmaz olarak emekçi halklarımıza karşı, egemen güçlerin çıkarlarına yardımcı olan bir davranışın benimsenmesi anlamına gelecektir.

(*) Devrimci Yol, Sayı 25, 22 Aralık 1978

Bu yüzden, sığ ve geçerdiliğı olmayan, gerçeklere ters düşen hesaplar, tereddütlü-kararsız davranışlar terkedilerek, faşizme karşı mücadele görevlerine samimiyetle sarılmaktan öteye hiçbir çıkar yolun bulunmadığı iyice anlaşılmalıdır.

.....

YENİ DEVALÜASYONLARA VE ZAMLARA KARŞI, YENİ BASKI YASALARINA KARŞI 13 İLDE MİTİNG YAPILIYOR*

.....

Hükümetin gerici güçlerin çıkarları ve talepleri doğrultusunda sürdürdüğü gerici politikaları protesto etmek amacıyla Türkiye'nin dört bir tarafını kaplayan 13 ilde miting ve yürüyüşler düzenlenmiştir.

Hükümet, egemen güçlerin sorunlarını çözmek amacıyla, sürekli olarak yeni zamlara yol açan ve halkımızın çıkarlarına ters düşen bir ekonomi politikası yürütmektedir. Buna paralel olarak, halkın yükselen tepkilerini ve memnuniyetsizliklerini bastırmak amacıyla yeni faşist baskı yasaları gündeme getirmiştir. AP'lilerle işbirliği yaparak bu yasaları meclisten geçirmeye çalışmaktadır.

Bütün devrimci-ilerici halk güçlerinin hükümetin bu gerici tutumlarına karşı çıkması ve sessiz kalmayarak eyleme geçmesi zorunlu bir görevdir. Devrimci güçler bu anlayışla ve bu amaçlar doğrultusunda harekete geçerek, daima emekçi halkın çıkarlarından yana olduklarını ortaya koymalıdır. Devrimciler bu doğrultuda bütün güçlerini ortaya koyarak hükümetin halkın çıkarlarına ters düşen ve sadece gerici ve faşist güçlerin işine yarayacak olan bütün gerici eylemlerinin karşısına dikilecektir. İlk elde 13 ilde gerçekleştirilecek olan protesto eylemleri daha sonra en geniş ve yaygın boyutlarda örgütlendirilerek sürdürülecektir.

(*) Devrimci Yol, Sayı 25, 22 Aralık 1978

Hükümetin, kendi sağ ve gerici politikalarına karşı girişilecek olan eylemleri ve tepki gösterilerini, "sahte solcuların da, faşistler gibi bu hükümeti düşürmek için çalıştıkları" şeklinde çarpıtacağı bilinmelidir. Bu hükümetin düşmesi halinde yerine daha gerici bir hükümetin kurulacağı bahanesiyle, hükümetin gerici eylemlerine ve halkın çıkarlarına ters düşen eylemler yapılmasına ses çıkarılmaması tamamen yanlış bir tutumdur. Böyle bir düşünceyle hareket edildiği sürece Ecevit Hükümeti, nasıl olsa her yaptığına ses çıkarılamaz düşüncesiyle en gerici eylemlere girişerek AP'nin dahi yapamayacağı işleri yapmaya yönelmektedir.

Hükümet adamlarının, "faşistlerin oyununa geliyorlar, hükümetin düşürülmesi için çalışıyorlar, sahte solcular, vb." suçlamalarına asla prim verilmemelidir.

Emekçi halklarımızın çıkarları doğrultusunda kararlılıkla ileri atılmak gerekmektedir.

Bütün Devrimci halk güçleri GÖREV BAŞINA!

Bütün işçiler-köylüler-gençler GÖREV BAŞINA!

.....

**YENİ DEVALÜASYONLARA, YENİ ZAMLARA
HAYIR!
YENİ FAŞİST BASKI YASALARINA HAYIR!***

.....

İşçiler, köylüler, gençler, yurtsever emekçi halklarımız,

Acımasız bir yoksulluk ve zulüm altında yaşıyoruz. Her yeni gün, daha çok yoksulluk ve sefalet, daha çok baskı ve zulümden başka birşey getirmiyor.

Ve her geçen gün, bu acımasız sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek, yoksul halkı iyice sindirmek için, baskılarını daha da artırmaya çalışıyorlar. Her gün yeni yeni cinayetler ve katliamlar tertipliyorlar. Emperyalist güçler ve onlara uşaklık edenler, düzenledikleri bu cinayet ve katliamlarla halkı canından bezdirip, korkutmak, pahalılığa, yokluğa, sömürüye, her türlü sıkıntıya ses çıkaramaz hale getirmek istiyorlar.

İşçileri ve gençleri üçer beşer öldürüyorlar. Öğretmenlere, memurlara, ve yüreği halktan yana çarpan herkese kurşun yağıdır...

İşte bu soygun-sömürü ve zulüm düzeninden bizim payımıza düşen bunlardır; işsizlik ve pahalılık, yoksulluk ve sefalet, acı ve ölüm; bu düzenin efendilerinin bize sundukları bunlardan başka birşey değildir.

Reki halktan yana olduğunu söyleyerek işbaşına gelen bugünkü hükümet ne yapıyor? Kimlerin çıkarını düşünüyor? Bizi nereye

***) Devrimci Yol, Özel Sayı 34, Aralık 1978**

**götürüyor? Bu konudaki gerçekleri de artık görmeyen kalma-
mıştır.**

Hükümet, kurulduğu günden beri bu düzeni ayakta tutmak; bu düzenin patronlarının sorunlarını çözmek için çalışmaktan başka birşey yapmamaktadır. "İşleri düzeltereğim", "düzeni kurtaracağım" diye diye emperyalist güçlerin, IMF'nin talimatlarını uyguluyor. Onlar istedi diye halkın belini büken, yoksulluğunu artıran işler yapmaktan çekinmiyor. IMF'nin talimatlarıyla yapılan DEVALÜASYON'lar yeni fiyat artışlarına neden olmakta, hayat pahalılığı çekilmez hale gelmektedir.

Bu düzenin bozukluklarının bütün yükü halkın sırtına yüklenmektedir. Onların saltanatı sürsün diye, şatafatlı yaşantılarını sürdürsünler diye, işsizlik artmakta, işçilerin, köylülerin, memurların, bütün yoksul halkın içine itildiği yoksulluk ve sefalet dayanılmaz bir zulüm haline dönüşmektedir.

İşçiler, Köylüler, gençler, yurtsever emekçi halklarımız,

Bu hükümetin emekçi halkın aleyhine yaptıkları bunlardan ibaret değildir. Şimdi de, gene bu düzenin patronlarının ve gerici güçlerin isteklerine uyarak yeni baskı yasaları çıkarmaya çalışmaktadır. Sömürücü, egemen sınıflar bu şekilde, yoksulluk ve sefalet içinde kıvranan halkın mücadelesini bastırmaya, onların mücadele ve örgütlenme haklarını iyice ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Bu şekilde halkın her türlü sömürüye ve sıkıntıya karşı sesini soluğunu kesip oturmasını sağlamaya çalışmaktadırlar.

Hükümetin, gerici güçlerin isteğine uygun olarak getirmek istediği bu YENİ BASKI YASALARI her bakımdan halkın aleyhinedir. İşçilerin, öğrencilerin, memurların örgütlenme ve mücadele hakları kısıtlanmakta, halkın azgın faşist çeteler karşısındaki direnme gücü kırılmak istenmektedir. Yeni baskı yasaları bu yüzden sadece faşist güçlerin işine yarayacaktır.

Bu yeni faşist baskı yasalarıyla, artık valiler tam bir sıkıyönetim paşası haline getiriliyor; polis keyfi olarak, valinin emriyle

evlere, işyerlerine girip arama yapacak, istediğini göz altına alabilecektir. Dernekler yasasındaki değişikliklerle kitlelerin örgütlenme ve mücadele hakları bütünüyle kısıtlanmaktadır. İşçilerin sendikal haklarına tecavüz edilmektedir. Faşizme karşı, öğretmenlerin, memurların, ilerici aydın ve demokratların sesi kesilmeye ve örgütlenmeleri dağıtılmaya çalışılmaktadır.

Egemen güçler, Ecevit hükümeti eliyle gündeme getirdikleri **YENİ FAŞİST BASKI YASALARINI**, "*anarşiye ve teröre karşı mücadele*" safsatalarının arkasına saklamaya çalışıyorlar. Bu konuda, televizyonda, programlar-açık oturumlar düzenletirerek, gazetelerde makaleler yazdırarak kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar. Bu tasarlara "polis devleti mi kuruluyor?" diyerek karşı çıkan bazı yurtsever CHP milletvekillerine baskı uygulanıyor.

Egemen-sömürücü sınıfların sözcüleri, bu yeni faşist baskı yasalarının ülkemizdeki "*anarşi*" dedikleri olayların önlenmesi için getirildiğini; ülkemizdeki olaylardan "sağdaki"ler kadar soldakilerin de sorumlu olduğunu söylemektedirler. "*Anarşiye ve teröre karşı mücadele*" şamatalarıyla, ilerici ve devrimci güçlere karşı yeni baskı tedbirleri getirilmekte, bugüne kadar yapılagelmekte olan baskı ve zulüm bir kat daha artırılmaktadır.

Ülkemizde meydana gelen olaylar "*anarşi ve terör*" olayları, "*şiddet eylemleri*" olarak görülebilir mi? Devrimci ve ilerici halk güçlerinin de olayların sorumlusu olduğu söylenebilir mi?

Hükümet adamları, ülkemizdeki yaşanan olayları tamamen çarpıtmaktadırlar. Bugün faşist güçlerin en geniş halk kesimlerine yönelik saldırıları vardır. Egemen sömürücü güçlerin uşağı olan faşist cinayet şebekeleri, alçakça cinayet ve katliamlar tertipliyorlar. İşçilere, öğrencilere, profesörlere ve yazarlara; halktan yana herkese saldırıyorlar. Bu olayları sağ sol çatışması olarak göstermeye kalkmak, gerçekleri örtbas etmeye çalışmaktır. Profesörleri, doçentleri öldürenler, işçilere ve öğretmenlere saldıranlar, gençleri bombalayanlar kimlerdir? Bedrettin Cömert'leri, Karafakioğulları'nı, Doğan Öz'leri ve daha nice yurtseveri katledenler kimlerdir? Bütün bunlardan solcuların da sorumlu

olduğunu söylemek düpedüz bir yalancılık değil de nedir?

"Anarşi ve terör", "sağ-sol çatışması" aldatmacalarıyla, saldırgan faşist çetelerle, onların saldırılarına karşı teslim olmadan direnmeyi savunan ve bunun için mücadele edenler aynı kefeye konulmak, faşist katillerle birlikte suçlu durumuna düşürülmek istenmektedir. Bu suretle, emekçi halklarımızın can düşmanı faşizme karşı dişiyle, tırnağıyla ve canını ortaya koyarak mücadele eden devrimciler de suçlu durumuna düşürülerek mahkum edilmeye, halkın devrimci güçlerine karşı girişilen saldırı ve cinayetler meşrulaştırılmaya uğraşmaktadır.

Ama, gerçeklerin üstünü örtmeye kimsenin gücü yetmez. İşçilerin, köylülerin, gençlerin, aydınların yani tüm halkımızın düşmanı olan faşist çetelerle devrimci halk güçlerini kimse aynı kefeye koyamaz. Kimse halkın çıkarlarını savunanlarla halka saldıranların aynı olduğunu söyleyemez. Bütün herkesin gözleri önünde cereyan eden faşistlerin alçakça saldırıları, sağ-sol çatışması olarak gösterilemez. Faşistlerin alçakça katliamlarının sorumluluğu, bu saldırılara karşı haklı ve meşru bir savunma konumundaki devrimci halk güçlerinin de üzerine atılamaz.

Bugün her yurtsever ve namuslu yurttaş, faşistlerin alçakça saldırıları karşısında devrimcilerin tamamen haklı bir savunma durumunda olduğunu görmektedir. Herkes görüyor ki bugün ülkemizde faşistlerin bütün halka yönelik saldırıları vardır. Halk düşmanlarının saldırıları ile, ona teslim olmayan halk güçleri arasında bir mücadele vardır. Bu gerçekleri örtbas etmeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Hükümet, "anarşi ve teröre karşı mücadele" hikayeleriyle gerici-faşist güçlerin işine yarayan işler yapacağına, bu safsataları bir tarafa bırakarak emekçi halklarımızın can düşmanı faşizme karşı mücadele etsin. "Sağ sol çatışması" gibi yalanları bırakıp, halkımızın faşizme karşı direnme gücünü kıracak şeyler yapmaktan vaz geçsin.

İşçiler, Köylüler, Gençler, Yurtsever Emekçi Halklarımız,

Bütün bu olup bitenler karşısında artık hala sessiz kalınamaz.

Bütün aldatmacalara ve yalanlara karşı gerçekleri haykırmanın zamanıdır. "Sağ-sol çatışması" aldatmacalarını elimizin tersiyle itip, bu hükümetin her türlü gerici ve bizim çıkarımıza ters düşen eylemlerinin karşısına dikilmenin zamanıdır. Yeni devallüasyonlara, yeni zamlara karşı çıkalım. Yeni faşist baskı yasalarına karşı çıkalım.

Devrimci halk güçlerinin faşizme karşı direnme mevzilerinin dağıtılmasına karşı duralım. Faşist çeteler karşısında meşru direnme hakkımızın elimizden alınmasına izin vermeyelim.

Tam tersine can düşmanımız faşizme karşı yeni yeni direnme mevzileri oluşturalım. Burjuvazinin ve gerici-faşist güçlerin bütün aldatmaca ve tehditlerine aldırmadan her yerde faşizme karşı korkusuzca mücadeleyi örgütleyelim. İşyerlerimizde, fabrikalarımızda, okullarımızda, mahallelerimizde ve köylerimizde, her yerde faşizme karşı DİRENİŞ KOMİTELERİ KURALIM.

Gerici faşist güçlerin bize karşı sürdürdükleri bu acımasız ve alçakça saldırılara direnme hakkımıza sonuna kadar sahip çıkalım. Emekçi halka kalkan hain elleri kiralım. Direniş komitelerimizde, faşizme karşı bütün halk güçlerinin ortak direnişini, cmuz omuza mücadelesini örgütleyelim.

*** Faşizme karşı direnme hakkımızı elimizden almak istiyorlar; işçilerin ve tüm emekçi halkın demirden yumruğu zalimlere-karşı hınçla SIKILSIN!**

*** Bizi bir ölü gibi, bir köle gibi sessizce esir almak istiyorlar. İşçilerin gür sesi ortalığı İNLETSİN!**

*** Faşizme karşı mücadele sloganlarımız göklere YÜKSELSİN!**

*** Bizi bir kan selinde boğmak istiyorlar. Döktükleri kan asla yerde kalmasın! Emekçi halka kalkan eller KIRILSIN!**

YAŞASIN EMEKÇİ HALKLARIMIZIN FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİ!

YAŞASIN FAŞİZME KARŞI SAVAŞIMIZ!

- * YENİ FAŞİST BASKI YASALARINA KARŞI
DİRENELİM!
- * FAŞİST TERÖR VE ZULME KARŞI DİRENELİM!
- * FAŞİZME KARŞI DİRENELİM!

BU BİR BİRLİK VE DİRENİŞ ÇAĞRISIDIR!*

Faşist güçlerin emekçi halklarımıza karşı giriştikleri alçakça saldırılar, Maraş katliamıyla en üst boyutuna ulaştı. Alçak faşist sürüleri, kadın-kız-çocuk-ihthiyar yüzlerce yurttaşımızı katlettiler.

Ve bu katliam üzerine, Ecevit hükümeti sıkıyönetim ilan etti! Yani, Maraş'ı kana boyayan köpek sürüleri bütün dünyanın gözleri önünde işledikleri cinayetlerden dolayı, mükafatlandırıldılar!

Ecevit hükümetinin sıkıyönetim kararı, bütün emekçi halk güçlerinin Maraş katliamı nedeniyle yüreklerindeki acıyı ve öfkeyi bir kat daha artırırken, tüm faşist güçleri sevince boğdu. 3 yaşındaki çocukları, gebe kadınları gözünü kırpmadan öldüren alçaklar, Türkeşler ve Demireller, zevk içinde kadeh tokuşturdular. Öldürülenler, zulme uğrayanlar, evleri yakılan, anasını-bacısını yitirenler, bir kat daha acıya gömüldüler. Maraş katliamını "asil bir kısırağın şahlanması" olarak selamlayan A.Kabaklı gibi köpekler sıkıyönetim ilan edilmesini sevinçle karşıladılar!...

Gene, bir kere daha zalimler kazandırılmak isteniyor!...

Ve gene, mazlumlara cezalandırılmak, ezilenler, bir kez daha ezilmek isteniyor!...

(*) Devrimci Yol, Sayı 26, 5 Ocak 1979

SIKIYÖNETİM, GELİŞMELER VE FAŞİZME KARŞI YENİ GÖREVLER

Ecevit hükümeti, oligarşinin sorunlarını çözmek için sürdürdüğü eylemlerini, nihayet, faşist çetelerin Maraş'ta gerçekleştirdiği alçakça katliam nedeniyle, 13 ilde sıkıyönetim ilan ederek noktaladı.

Genel olarak, egemen güçlerin *bugünkü* talepleri doğrultusundaki bir gelişmeyi ifade eden sıkıyönetim, kuşkusuz ki, aynı zamanda Ecevit hükümetinin faşist terör ve şantaj boyuna eğmesi, teslim olması anlamına da gelmektedir.

Ecevit'in bugüne kadar sürdürdüğü politikaların kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkan bu gelişme, siyasal mücadelenin bugüne kadarki genel çizgisinden görece farklı, *yeni bir dönemin başlangıcını da oluşturmuştur.*

Her yeni dönem, kendi unsurlarına uygun yeni görevler de getirir.

Şimdi ihtiyaç olunan en önemli şeylerden bir tanesi de gündemdeki gelişmeleri ve bugünün görevlerini doğru olarak kavrayabilmektir.

BU NOKTAYA NASIL VE NİÇİN GELİNMIŞTİR?

Ecevit hükümetinin sıkıyönetim ilan etmesi, onun kendi eliyle kendi iflasını da hazırlaması, bile bile faşist güçlerin oyununa gelerek teslim olması anlamına gelmektedir. Bir başka ifadeyle bu olay, hem Ecevit hükümetinin bugüne kadarki politikalarının doğal bir sonucu ve devamıdır, hem de bizatihi kendisinin sonunu hazırlaması, faşist güçler karşısında teslim olması, bir anlamda kendi kendisini yenilgiye mahkum etmesi anlamına gelmektedir. Bugün geline yerde ne yapılması gerektiği sorununa geçmeden, bugüne nasıl ve niçin gelindiği sorusunu kısa-

ca gözden geçirmek (daha doğrusu bugüne gelinceye kadar tespit edilmiş olanları yeniden hatırlamak) geleceğin ve geleceğe yönelik görevlerin ipuçlarını vermesi bakımından yararlı olacaktır.

Aslında, karşı karşıya kalınan bugünkü durum, hiç de beklenmeyen bir durum olarak görülmemelidir. Devrimci Yol dergisinin daha 3 Şubat 1978 tarihli sayısında, Ecevit hükümeti kurulduktan hemen sonra şöyle yazılmıştı:

"Öncelikle CHP iktidarının karşı karşıya bulunduğu sorunları köklü bir şekilde çözerek, iktidarını uzunca bir dönem için sağlamlaştırabileceği ve bu suretle nispeten istikrarlı bir döneme geçilebileceği düşünülmemelidir. Her şeyden önce ülkemizin(...) reformist görünümlü bir yönetimin kalıcı olarak sürdürülmesine uygun bir yapıya sahip olmadığına dikkat edilmelidir. Reformist bir görüntünün korunabilmesi için gerekli olan 'tavizci' bir politikanın yürütülebilmesi (egemen sınıflar açısından) *bugünkü düzen içinde olanaksızdır.*

"Bu nedenle, oligarşi, Ecevit hükümetini uzun dönemli kalıcı bir tercih olarak gündeme getirmiş değildir. Ecevit hükümetinin geçici bir çözüm olarak gündeme getirildiği, oligarşinin buna alternatif olarak daima bir faşist iktidar alternatifini elinde (hazır) tutacağı gözden uzak tutulmalıdır. Faşist terör ve demagoji, bu yolla faşizmin kitlâ temelini güçlendirilmesi sürecektir. Devlet içindeki faşist örgütlenmeler ortadan kaldırılamayacaktır, vb."

Gene Devrimci Yol dergisinin 1 Mayıs 1978 tarihli 17. sayısında gelişmeler şu biçimde tespit ediliyordu:

"Oligarşinin çıkmazlar içinde kaldığı bir dönemde, emperyalist güçlerin onayını ve desteğini alarak işbaşına gelen Ecevit hükümeti, büyük ölçüde emperyalist mihrakların istekleri doğrultusunda bir siyasi hat izliyor. Bu, bugünkü Hükümetin, egemen güçler açısından *kalıcı bir çözüm olduğu anlamına gelmiyor. Tam tersine, bu hüküme-*

te düzenin onarılması doğrultusunda alınması gerekli bir kısım önlemler aldırılırken, faşist bir iktidar alternatifi ve faşist bir darbe ortamı sürekli canlı tutuluyor. Çok hareketli ve kaygan bir siyasal zemin söz konusudur. Ülkemizde emperyalizmin saldırı siyasetlerine payandalık eden faşist mihrakların bu gelişmeler içinde (...) ortamı hızla bir askeri darbe veya sıkıyönetime zorlama yönünde hareket ettikleri de görülmektedir. "

Ecevit hükümetinin kurulmasından sonra faşist terör ve katliamlar alabildiğine yoğunlaşarak sürdürülmüştür. Faşist güçlerin terör ve katliamlara dayalı saldırı siyasetlerinin, *egemen güçler açısından*, iki temel fonksiyonu vardı. *Birincisi*: bunların yardımıyla Ecevit hükümetini istedikleri doğrultuda yönlendirme ve kontrol etme olanağını elde ediyorlardı. Yaratılan darbe ortamı havasında istedikleri her şey ve en gerici uygulamalar (makul bir çıkış yolu olarak!) yaptırılabiliniyordu. Bu noktada esas olarak beklenen, sürdürülen sağ ekonomi politikaların geniş kitlelerde uyandıracığı yoğun tepkilerin düzene karşı bir devrimci muhalefete dönüşmemesi için, "anarşi ve terörü önleme tedbirleri" adına şiddetle bastırılmasıydı. (Sivil sıkıyönetim, yeni baskı yasaları, ve nihayet düpedüz sıkıyönetim!). *İkincisi*: kullanıldıktan ve artık işe yaramaz hale geldikten sonra, bir kenara atılacak olan Ecevit hükümetinin yerine geçirilecek olan faşist bir hükümet alternatifi, faşist bir darbe ortamını bu sayede sürekli olarak canlı ve hazır tutmuş olacaktı.

Sorun bu açıdan ele alındığında, sıkıyönetim ilanı, oligarşinin Ecevit hükümeti eliyle yürüttüğü politikalarının bir parçası, bu güne kadarki uygulamaların bir devamı niteliğini taşımaktadır. Ancak, buradan kalkılarak, sıkıyönetimin bundan önceki sivil sıkıyönetim-yeni faşist baskı yasaları gibi uygulamaların *sadece basit bir devamı* olarak değerlendirilmesi mümkün değildir. Çünkü bu olay, Ecevit hükümetini bugüne kadarki doğrultusunda varabileceği en son noktaya (yani aynı zamanda kendi sonunun eşiğine de) getirmiştir. Ve faşist güçlerin *zorladıkları*, istedikleri bir gelişme olarak sıkıyönetim *bir açık faşist rejime geçiş doğrultusundaki* çok önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir.

FAŞİST GÜÇLERİN SALDIRI SİYASETLERİ

Ecevit hükümetinin kurulmasından sonra Hükümeti hemen düşürme olanağına sahip olmayan faşist güçlerin (iktidar planındaki) temel taktiği, Ecevit hükümetini "anarşiyi önleme" şeklindeki oligarşinin siyasi programı doğrultusunda, bir sıkıyönetim ilanına zorlamak olmuştur. MHP bir askeri darbe gerçekleştirmek olanağına sahip değildi. AP ise doğrudan bir askeri darbe yerine, Ecevit'in ve CHP'nin iyice yıpranmasına ve bu yolla kendisine *daha çok seçim yoluyla* iktidar şansının açılmasına yolaçabilecek gelişmelerden yana bir siyaset izlemiştir. Faşizmin gizli ve açık biçimleri arasındaki bir tercih farklılığı olan bu iki siyaset, kendi bakış açılarına uygun olarak faşist terör ve katliamların sürdürülmesinde ve Hükümetin bir sıkıyönetim ilanına zorlanmasında birleşmişlerdir. Çünkü böylesi bir gelişme devlet içindeki faşist örgütlenmelerin inisiyatif kazanması demektir. Egemen sınıfların ve emperyalist güçlerin o günkü tercihleri ve kendi aralarındaki çeşitlenme nedeniyle hemen hükümeti devirme olanağına sahip olamayan faşist güçler, bu yolla hem zaman ~~kazanarak~~ güçlerini koruyacaklar, hem de kazanılan inisiyatif sayesinde CHP'nin yıpratılmasıyla oligarşinin tercihini kendi yönlerine çevirme olanağını elde edebileceklerdi. Böyle bir gelişme AP açısından CHP'nin ve Ecevit'in alabildiğine yıpranarak bütün avantajlarını yitirmesi ve kendisine yolaçılması, MHP açısından ise, faşist bir darbe yolunun açılması demektir.

Bu yüzden, Ecevit hükümetinin kurulmasından hemen sonra, faşist terör ve katliamlar alabildiğine yaygın ve pervasız bir biçimde sürdürülmeye başlanmıştır. Faşist terör ve yıldırma eylemlerinin önu sınırsız bir şekilde açılmıştır. Ardı arkası gelmeyen cinayet ve katliamlar, binlerce saldırı ve bir dizi gerici ayaklanma pervasızca sürdürülmüş, bunları tertipleyenler ve kışkırtanlar, kendilerini gizlemeye dahi gerek görmeksizin Hükümetten, anarşinin önlenmesi için tedbir alınmasını, sıkıyönetim ilan edilmesini, idarenin orduya devredilmesini istemişler, aksi taktirde daha çok kan akacağını (Türkçesi daha çok kan akıtacaklarını!) söyleyerek tehditler savurup durmuşlardır.

Bu oyunu öylesine açık ve pervasızca oynamışlardır ki, bunu görmeyen, duymayan ve yazıp, söylemeyen kalmamıştır.

Sıkıyönetim ilanı faşist güçlerin bu oyunlarının başarıya ulaşması ve onların isteklerinin yerine getirilmesinden başka birşey olmadığına göre, ve hatta sıkıyönetimin ilanından bir gün önce bile Ecevit faşistlerin bu oyununa gelmeyeceğini de söylemesine rağmen, niçin faşistlerin tertiplediği alçakça bir katliam nedeniyle onların istekleri yerine getirilmiştir? Niçin 3 yaşındaki bebelerin, çocukların, hamile kadınların ve yüzlerce savunmasız yurttaşımızın katledilmesinin, Türkeş ve Demirel gibilerinden bu alçaklıklarının hesabı sorulacak yerde, onları memnun eden bir sıkıyönetim ilan edilmiştir? Niçin hesap sorulması gerekenler hesap sorup, daha çok ilde sıkıyönetim isteyebiliyorlar? Bütün bir halk sınırsız bir acı içindeyken, gizleyemedikleri bir keyifle televizyona çıkıp başkalarını suçlayabiliyorlar ve halkın acısıyla alay edebiliyorlar?

Burada, Ecevit'in böyle bir sonucu önlemek için ne yaptığını sormak gerekir. En son geldiğimiz noktadaki çarpıcı çelişkiler, Ecevit hükümetinin faşist güçlerin taktikleri karşısında, sonuçta onlara kendi eliyle teslim olmasına yol açan siyasetinin *kesin* bir iflasının vurgulanmasıdır.

Zira gelinen bu yer, Ecevit Hükümetinin "faşizme karşı" izlediği siyasetin kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

CHP HÜKÜMETİ, FAŞİST GÜÇLERİN TAKTİKLERİ KARŞISINDA NE YAPMIŞTIR?

Aslında Ecevit'in, faşist güçlerin açık açık, ve pervasızca oynadıkları bu kanlı oyunu bozmak için; oyuna gelmeyeceğini söyleyip durmaktan, ara sıra sağa sola tehditler savurmaktan ve sağa da sola da karşı olduğu konusunda yeminler edip durmaktan başka hiç birşey yapmadığı söylenebilir. Siyasi mücadelede karşı tarafın oyunlarını bozmayı, güçlerini dağıtıp etkisizleştirmeyi hedeflemeyen bir savunma anlayışı kesin yenilgi demektir. Ecevit ise karşı tarafın daha ziyade kendisini egemen güçle-

re jurnallemeyi amaçlayan suçlama ve saldırıları karşısında, kendisini savunmaya çalışmaktan öteye hiçbirşey yapamamıştır. Ve böyle bir anlayışla bugüne kadar ayakta kalabilmesi bile, büyük ölçüde, emekçi halk güçlerinin oluşturduğu devrimci bir savunma anlayışının, bütün eksik ve zaaflarına ve Ecevit'e rağmen faşist güçlerin karşısında güçlü bir barikat oluşturabilmesi sayesinde olmuştur. Yoksa, Ecevit'in ve bir yığın revizyonistin egemen kılmaya çalıştığı bir anlayışla sadece Maraş'ta değil, Malatya, Sivas, Elazığ, Ankara, özetle bütün yurttaki kapılar faşist güçlere ardına kadar çoktan açılmış olacaktı.

Bu anlayış, Ecevit'in sorunu *faşizme karşı mücadele* sorunu olarak kavramayışından kaynaklanmaktadır. Ecevit başından beri *egemen güçlerin ve emperyalist çevrelerin isteklerini yerine getirerek ve sorunlarını çözerek, onların faşizmin yerine kendisini tercih etmelerini sağlamayı* hedefleyen bir politika gütmüştür. Ve bu anlayışla, faşist güçlerle barış içinde yanyana yaşamayı esas almıştır.

Bu nedenle, ülkemizdeki gelişmeler karşısında herhangi bir FAŞİZME KARŞI MÜCADELE programına sahip olmamış, sorunu daima *anarşi ve terör* sorunu olarak görmüştür. Egemen güçlerin ve resmi devlet görüşünün ürünü olan bu anlayışın, yaşanan gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Gerçekte, ülkemizde, dünyada ve Avrupa'da TERÖRİZM diye ifade edilen olaylarla hiçbir ilgisi olmayan gelişmeler yaşanmaktadır.

Ülkemizin bilinen koşulları büyük soygun çetelerinin ve emperyalist güçlerin temel tercihindен kaynaklanan faşizmi gündeme getirmektedir. Ve yaşanan herşey bu olgudan kaynaklanıyor. Bu olgu karşısında tek yurtsever tavır faşizme karşı kararlı-tutarlı ve etkili bir mücadele çizgisinin izlenmesidir. Bu şekilde faşizme karşı mücadele etmeyi ve onu yenmeyi hedeflemeyen bütün siyasetler kaçınılmaz olarak yenilgiye uğrayacaklardır. CHP ve Ecevit hükümeti ise faşizme karşı mücadeleyi değil, egemen güçlerin taleplerini yerine getirerek onların faşizmi değil kendisini tercih etmesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu şekilde, egemen güçlerin taleplerini yerine getirmeye çalışırken, işte böyle faşist güçlerin gerçekleştirebileceği şeyleri yeri-

ne getirme görevleriyle yüzyüze gelmiştir. İkincisi gene bu şekilde, kendisini ancak egemen güçler istediği kadar ayakta kalmaya, egemen güçler kendi *temel tercihleri* olan açık faşist rejime yöneldiklerinde bir kenara atılmaya mahkum etmiştir. Bu anlayışın sonucu olarak faşizme karşı bir mücadele yürütmeyişi de, sonuçta faşist güçlerin gelişmeleri kendi yönlerinde zorlamalarına boyun eğmek zorunda kalmasına yol açmıştır.

Oysa, faşizm, emperyalist ve tekelci güçlerin köklü açmazlarından kaynaklanan kudurgan bir saldırganlık, bütün bir emekçi halka karşı ilan edilmiş bir savaştan başka birşey değildir. Böylesine bir saldırı karşısında, barış için adaklarda bulunmak, methiyeler düzmekle, bu savaş ortadan kaldırılamaz. Ya faşizme karşı çetin bir savaş vererek, onu yenerek *barış* sağlar. Ya da faşizm ardı arkası gelmeyen kudurmuşçasma saldırılarla, komplolar, tertip ve katliamlarıyla karşısındaki emekçi halktan yana olan her şeyi yokeder. Somut tarihi koşulların faşizmi emekçi halkların gündemine getirdiği bütün dönemlerde başka bir yol yoktur.

İşte bütün bu nedenlerle, ta başından beri egemen güçlerin isteklerini yerine getirerek faşizme karşı kendisinin tercih edilmesini sağlamayı hedefleyen; bu nedenle (ve belki de 1981 seçimlerini tek başına kazanıncaya kadar!!) faşist güçlerle barış içinde birlikte yaşamayı esas alan; egemen sınıflara güven verme amacıyla akıl almaz bir "*denge*" politikası sürdüren; halk düşmanları hergün televizyonlara çıkıp, bütün bir halkla alay edercesine başkalarını suçlayabiliyorlarken, onları sadece seyredebilen bir anlayışın, böyle düşmana sefil bir şekilde teslim olmaktan başka bir sonuca ulaşması beklenemezdi.

Halk düşmanlarının her türlü yönteme başvurarak, yürüttüğü bu savaş karşısında, düşmana 3 taş atıp, bir çelme takarak da olsa, yapmak istediklerini önlemeye çalışamayanların, sonuçta işte böyle kendi elleriyle kendi sonlarını hazırlamaya mecbur olmalarından başka bir sonuca ulaşmaları beklenemezdi.

YENİ BİR "12 MART DÖNEMİ"NE DOĞRU MU?

Şimdi en çok tartışılan sorun, CHP hükümetinin, faşist güçle-

rin zorlarnalarına boyun eğerek 13 ilde sıkıyönetim ilan etmesinden sonra gelişmelerin ne yönde olacağıdır. Yeni bir 12 Mart dönemine mi gidilmektedir?

Ecevit hükümetinin kurulmasından hemen sonra yayınlanan Devrimci Yol'daki yukarda anılan yazıda, koşulların 12 Mart dönemine olan benzerliğine işaret edilerek; "Ecevit'in bazı Erimvari demeçlerini gördükçe insanın 'tarihin tekerrürden ibaret olduğu'na inanası geliyor" deniliyordu.

Kuşkusuz, "tarihin tekerrürden ibaret *olmadığı*" bilinmektedir. Koşullardaki kaba benzerliklerden kalkılarak tarihsel paralellikler kurmaktan kaçınılmalıdır.

Bugünkü durumda, birçok benzerliklerin yanı sıra, geleceğin oluşumunda çok önemli roller oynayacak olan, birçok değişik unsurun varlığı, "*ne olacağını*" araştırırken hiç unutulmamalıdır.

Sıkıyönetim ilanı *bugünkü aşamada* CHP'nin bundan önce sürdürdüğü uygulamaların devamı ve en son biçimidir. *Sadece bu anlamda*, sivil sıkıyönetim uygulamalarının bir devamıdır. 31 Temmuz 1978 tarihli Devrimci Yol'da söylenenler, bugün için de tümüyle geçerlidir:

"Ecevit hükümetinin, sorunu egemen sınıfların ortaya koydukları biçimde 'anarşiyi önleme' ve 'siyasi istikrarı sağlama' şeklinde benimsedikten sonra gündeme getirdiği program bundan başka birşey değildir. Sivil sıkıyönetim uygulamaları, yakın dönem açısından, sol görünüm-lü bir hükümet aracılığıyla uygulanılacak bir dizi baskıcı politikalara doğru atılmış önemli bir adım olma özelliği taşımaktadır.

"Ecevit, tekelci burjuvaziyi ve ABD emperyalizmini de arkasına alarak sınıflar üstü bir görüntü altındaki (sağa da sola da karşı!) bir baskı dönemine yönelmektedir.

(...)

"Bu alınan tedbirler ise, faşizme kan vermekten başka

bir anlama gelmez! Bu şekilde iç savaşı öpöleyeceğim diye ordunun devreye sokulması yoluyla, daha ileri bir aşamada ordunun doğrudan bir şekilde aracılık edeceğö açık faşist bir rejime geçiş sağlamaktan başka bir anlama gelmez." (Devrimci Yol, s. 20, s. 3).

Yukardaki satırların yazılmasından sadece 6 ay gibi bir zaman geçmiştir ve artık *şimdi, sıkıyönetim altında, sol görünömlü bir hükümet aracılığıyla sürdürölen bir baskı dönemi yaşanmaktadır Türkiye'de.*

Ve artık bugün sorun, böylesi bir dönemin ne kadar devam edeceğö, mevcut durumun, faşist güçlerin istedikleri doğrultuda bir açık faşist rejime doğru ne şekilde gelişeceğö ve de böylesi bir gelişmenin önlenip önlenemeyeceğidir.

Şimdi kesin olarak bilinen şey, faşist güçlerin, siyasi gelişmeleri bir açık faşist rejime doğru zorlamaya devam edecekleridir. Mevcut Hükümeti parlamentoda düşürme olanaklarının bugün için zayıf olduğu hesaba katılacak olursa, gelişmeleri ordunun-doğrudan aracılık edeceğö bir açık faşizme doğru zorlamaya çalışacaklarını söylemek mümkündür. Faşist güçler böyle bir amaç doğrultusunda yeni saldırı taktiklerini gündeme getirme durumundadırlar...

Bugünden Ecevit dahil birçok kişi, faşist güçlerin sıkıyönetim bölgelerinde geri çekilerek saldırılarını sıkıyönetim bölgeleri dışına yönelteceklerinden sözediyor. Bu şekilde daha çok ilde sıkıyönetim ilanını gerçekleştirmeye çalışabilecekleri üzerinde duruluyor. Bu mümkündür. Sıkıyönetim bölgelerinde "ordu geldiğine göre bize ihtiyaç kalmadı"(!) diyerek, ("kurnaz avcı" misali!) pusuya yatmaları ve buralardan çekecekleri cinayet çetelerini diğör bölgelerdeki emekçi halkın üzerine salmaları mümkündür.

Ancak, bugün faşist güçlerin temel taktiğö bu şekilde "daha çok ilde sıkıyönetimi" sağlama sorunu değildir sadece. Faşist güçler açısından şimdi sorun, daha çok ilde sıkıyönetim sağlamakdan çok, gelişmelerin, içerik olarak kendi istedikleri doğ-

rultuda yükseltilmesidir. Buradaki en temel sorunları da orduyu ve sıkıyönetimi doğrudan *kendi arkalarına alma* sorunudur. Bunu sağlayabilmek için, yeni saldırı taktiklerine ihtiyaçları olacaktır. Zira eski saldırı taktikleri, vurkaç eylemleri, gerici ayaklanmalar ve katliamlar, *bu yöndeki amaçlarına ulaşmaları açısından*, elverişli eylemler olmaktan çıkmıştır. Bu yüzden sıkıyönetim bölgelerinde bu anlamda sivil saldırı güçlerini, belirli oranda geri çekmeye yönelmeleri ve özellikle büyük şehirlerde gizli faşist örgütlenmeleri aracılığıyla, sansasyonel-şaşırtıcı eylemler düzenlemeye çalışmaları mümkündür. Kimin yaptığı, ne için yapıldığı belli olmayan hava alanlarının, tren istasyonlarının, otobüs ve vapurların bombalanması türünden (çoğu kere "gizli Ermeni örgütleri"ne maledilen!) gürültülü eylemlerin sahnelenmesi mümkündür. Bazı hükümet adamlarının ve sözde ilerici bazılarının "bireysel terörcü ve maceracıların tertipleyeceği provokasyonlar"dan söz ederek, adeta bu türden faşist eylemlerin perdelenmesine hizmet ettikleri bir dönemde, bu duruma işaret etmek ve faşist güçlerin yeni saldırı taktiklerini açığa çıkarmaya çalışmak, büyük önem taşımaktadır.

Mevcut Hükümetin iyice yıpratılarak düşürülme noktasında, AP ve MHP'de ifadesini bulan faşizmin gizli ve açık biçimleri arasındaki çeşitlenmelerin, gelişmelerin yönünün belirlenmesi açısından önem kazanabileceğine de burada kısaca işaret etmek gerekir.

Olayların ne yönde gelişeceği kuşkusuz sadece oligarşinin ve faşist güçlerin isteklerine ve taktiklerine bağlı değildir. Faşist güçlerin taktiklerinin kavranması daha çok devrimci güçlerin mücadele çizgisinin belirlenmesi açısından önem taşır. Olayların gelişme yönünün belirlenmesi, elbetteki, çağımızda olağanüstü bir öneme ulaşan dünya çapındaki gelişmelerin oynayacağı roller kadar, devrimci halk güçlerinin *müdahalelerinin* oynayacağı fonksiyonlara da bağlıdır.

BUGÜNKÜ DEVRİMCİ GÖREVLER NELERDİR?

Bugünkü koşullarda, yaşanan sürecin karakterinden ileri gelen ikili bir görevle karşı karşıyadır devrimci güçler. Sol görünümülü

bir hükümet aracılığıyla sürdürülecek baskı politikalarına karşı bugüne kadar sürdürülen mücadele, bugün sıkıyönetime karşı mücadele olarak çok daha özgül bir öneme ulaşmıştır. İkinci olarak da, son gelişmelerin güncelleştirdiği; açık faşizme karşı mücadele...

Bugün doğru mücadele çizgisi, bu iki görevin birbiriyle olan sıkı ilişkisini kavrayabilen bir mücadele çizgisidir.

Bugün, CHP hükümeti altındaki tüm baskı politikalarına ve sıkıyönetimin bütün demokratik haklarımızı gasbetmesine karşı mücadelenin asıl anlamı ve değeri, bu mücadelenin bir açık faşist rejime geçişe karşı mücadelenin yazgeçilmez bir parçası olmasındadır. Bir başka ifadeyle tekrarlırsak; bir açık faşizme geçişe karşı mücadele, bugün mevcut sıkıyönetime karşı mücadele etmekle mümkündür. Sonuçta, çeşitli nedenlerle bir açık faşizme geçiş önleyemeyebiliriz. Bunu bilerek ve mutlaka çalışmalarımızda bunu ağırlıklı olarak hesaba katarak, sıkıyönetime karşı mücadeleyi, bir açık faşizme geçişe karşı mücadele doğrultusunda kavrayarak, bütün demokratik güçleri bu yönde seferber ederek, sonuna kadar direnilmelidir.

Bu doğrultuda, en geniş güçler seferber edilmeli; faşist güçlerin çirkin yüzü ve taktikleri açığa çıkarılmalı; CHP'nin gerçekte faşist cinayet çeteleriyle saldırıya uğrayan halk güçlerini "eşit" tutan "denge" politikaları mahkum edilmeli; sıkıyönetimin faşizme kan, emekçi halka ise zulüm demek olduğu teşhir edilerek en geniş halk kitleleri faşist güçlerin karşısına dikilmelidir. *Eylemde* ise, faşist güçlerin saldırı taktikleri hesaba katılmalı, bu taktikleri bozmaya yönelik bir savunma çizgisi, doğru bir eylem çizgisi izlemeye mutlaka büyük bir özen gösterilmelidir.

Bütün gelişmeler Devrimcilerin sonuna kadar haklı olduğunu, halk güçlerinin haklı ve meşru bir savunma durumunda olduklarını ve faşist çetelerin azgın saldırılarına karşı aktif bir DİRENME anlayışını asla terkedemeyeceklerini ortaya koymuştur. Faşist güçlerle, devrimci halk güçleri arasındaki (faşistlerin Maraş'ta en çarpıcı ve kanlı örneğini sergiledikleri) ölüm-kalım

savaşı, önümüzdeki gelişmelerin *muhtemel bütün biçimlerinde* devam edecektir. Üstelik bir açık faşist rejim yönündeki *bütün* gelişmelerde, mücadelenin çok değişik ve keskin biçimlerinin ortaya çıkması da kaçınılmazdır. Hatta F.Türün ve Türkeş gibileri Endonezya katliamı gibi olayların olabileceğini daha şimdiden açık açık söyleyebilmektedirler. O halde, faşizme karşı elimizdeki direnme mevzilerinin terkedilmesi asla sözkonusu olamaz. Halkın bazı kesimleri içinde, *'sıkıyönetimin çatışmaları önleyerek sükunet getireceği'* şeklindeki eğilimlerin yayılması ve bu şekilde halkın direnme mevzilerinin dağıtılmaya çalışılmasına karşı, mücadele edilmelidir. Aynı şekilde, sıkıyönetimin Ecevit'in *"eşgüdümünde"* olduğu ve faşistlerin üstüne gideceği gibi aldatmacalara da asla yer bırakılmamalıdır. Ecevit'in son bir gayretle bir çıkış yolu aramaya ihtiyacı olabilir. Ama halkın yeni *aldanışlara*, yeni *"Maraş"lara* asla tahammülü kalmamıştır. Mevcut direnme güçlerimizin dağıtılması bizim için yıkım demektir. Şimdi tam tersine, yeni yeni DİRENİŞ mevzilerine ihtiyacımız her zamankinden fazladır. İşçiler, köylüler, memurlar, gençler, bütün yurtsever halk güçleri, faşizme karşı görev başına geçmelidir.

Fabrikalarda, okullarda, işyerlerinde, mahallelerde, her yerde yeni yeni direniş mevzileri, yeni yeni DİRENİŞ KOMİTELERİ örgütlenmelidir.

Bu şiarlar şimdi her zamankinden daha çok geçerlidir.

Faşist güçler, sürdürdükleri alçakça saldırı ve katliamlarla, Ecevit hükümetini teslim alabilmişlerdir. Ama bizi, yani HALKI, asla teslim alamayacaklardır. Faşist güçler her zaman geçici başarılar kazanabilirler. Bu gibi durumlarda umutsuzluğa ve yılgınlığa asla yer yoktur. Faşizme karşı mücadelede başarılı olabilmek için ilk şart, bu mücadelede kolayca başarıya ulaşılabileceğini hayal etmemektir. Zafer, ancak çetin bir mücadelenin gerekli olduğunu kavrayarak ve bunun gereklerini yerine getirerek elde edilebilir. Bu yüzden, kolay çözümler, kolay çıkış yolları peşinde koşmadan, halk düşmanı azgın faşist ceteler karşısında, dişe diş bir mücadele anlayışında birleşmek gerekir. Böyle bir anlayışla oluşturulacak bir direniş mücadelesinde fa-

şizmin her türlü saldırısı darmadağınık edilecektir.

Evet, bu bir mücadele ve birlik çağrısıdır.

Bu çağrı sadece devrimcilere değildir. Bu çağrı sadece solcu ve ilericiilere değildir.

Bu çağrı, CHP'lisi, ilericisi, demokrati ve devrimcisi ile, *faşizme karşı bütün halk güçlerinedir.*

Faşist güçlerin alçakça saldırıları karşısındaki bütün emekçi halk güçlerinin birliği ve direnişi mutlaka gerçekleştirilecektir!

Faşizm mutlaka ezilecektir!

Ve zafer mutlaka, emekçi halklarımızın faşizme karşı birleşik devrimci savaşının olacaktır!

